KRYSTAL SUTHERLAND
SURORILE HOLLOW
STORIA BOOKS
YA COLECTIA YOUNG ADULT

KRYSTAL SUTHERLAND

s-a născut și a crescut în Townsville, Australia, unde iarna nu a venit niciodată. Primul ei roman, ***Inimi chimice***, a fost ecranizat de Amazon Studios, publicat în peste 20 de țări și numit de către American Booksellers Association „unul dintre cele mai bune debuturi din 2016". Al doilea roman, ***O listă semidefinitivă a celor mai îngrozitoare coșmaruri***, a fost primit cu entuziasm, iar drepturile pentru adaptare s-au vândut către Yellow Bird US. În 2018 a apărut pe lista Forbes 30 under 30. ***Surorile Hollow*** este al treilea ei roman, nominalizat la Carnegie Medal și finalist la Goodreads Choice Awards 2021 (YA Fantasy & SF).

Imagine copertă: Shutterstock

Surorile Hollow

KRYSTAL SUTHERLAND

SURORILE HOLLOW

Traducere din engleză de
Iulia Dromereschi

STORIA BOOKS
COLECTIA YOUNG ADULT

Titlul original: *House of Hollow*
Autor: Krystal Sutherland

House of hollow:
© 2021 by Krystal Sutherland
All rights reserved.

© Storia Books, 2022, pentru ediţia în limba română
Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Sutherland, Krystal
Surorile Hollow / trad. din engleză de Iulia Dromereschi. – Bucureşti: Storia Books, 2022
ISBN 978–606–9072–62–2
I. Dromereschi, Iulia (trad.)
821.111

EDITOR: Adriana Muraru
REDACTOR: Maria Manolescu
CORECTOR: Cristina Munteanu
ADAPTARE COPERTĂ: Fésüs L. Barna
DTP: Dragos Tudor

Pentru Martin,
iubitorul meu de poveşti

Prolog

Aveam zece ani când mi-am dat seama că sunt ciudată.

Pe la miezul nopţii, o femeie îmbrăcată în alb s-a strecurat pe fereastra dormitorului meu şi mi-a tăiat o şuviţă din păr, cu o foarfecă de croitorie. Eram trează şi o urmăream, pe întuneric, atât de îngrozită, încât nu mă puteam mişca şi nici ţipa.

Am privit-o ducând şuviţa la nas şi inhalând. Am privit cum şi-a aşezat-o pe limbă, cum a închis gura şi i-a savurat gustul câteva momente, înainte s-o înghită. Am privit-o aplecându-se deasupra mea şi trecându-şi vârful degetului peste cicatricea în formă de cârlig de la baza gâtului meu.

Doar când a deschis uşa – pornind spre dormitoarele surorilor mele mai mari, cu foarfeca încă în mână – am ţipat.

Mama a atacat-o pe hol. Surorile mele au ajutat-o s-o ţină la podea. Femeia era turbată şi se zbătea în mâinile celor trei, cu o forţă despre care am aflat mai târziu că era alimentată de amfetamine. A muşcat-o pe mama. A lovit-o pe sora mea mijlocie, Vivi, cu capul în plină figură, atât de rău, încât i-a strivit nasul şi a avut orbitele învineţite câteva săptămâni.

Grey, sora mea mai mare, a reuşit să o potolească. S-a aplecat peste ea, când nu se uita mama, şi i-a apăsat gura cu buzele. Un sărut blând, ca dintr-o poveste, devenit oribil pentru că bărbia femeii era lipicioasă de la sângele mamei.

Pentru o clipă, aerul a avut un miros dulce, nefiresc, un amestec de miere şi putred. Grey s-a tras

înapoi şi a ţinut capul femeii în mâini, apoi a privit-o lung, aşteptând. Ochii surorii mele erau atât de negri – arătau ca nişte pietre de râu lustruite. Avea 14 ani pe atunci şi era deja cea mai frumoasă creatură pe care mi-o puteam imagina. Voiam să-i jupoi pielea şi s-o port eu.

Femeia s-a cutremurat, sub atingerea lui Grey, apoi… s-a oprit.

Când a ajuns poliţia, ochii femeii erau căscaţi, duşi departe, iar membrele, atât de lichide, încât nu s-a mai putut ridica şi a trebuit să se lase purtată pe braţe afară, de trei poliţişti.

Mă întreb dacă Grey ştia deja de pe atunci ce eram.

*

Femeia, ne-au zis mai târziu poliţiştii, citise despre noi pe internet şi ne urmărise câteva săptămâni, până să intre în casa noastră.

Eram faimoase în urma unui lucru bizar, care ni se întâmplase cu trei ani înainte, când eu aveam şapte ani, un lucru pe care nu mi-l aminteam şi la care nu mă gândeam niciodată, dar care pare-se că stârnise curiozitatea multora.

După aceea, am început să fiu atentă la stranietatea care ne caracteriza. Am urmărit-o în anii care au venit, am văzut-o înflorind în jurul nostru, în chipuri neaşteptate. Un bărbat a încercat să o tragă pe Vivi în maşina lui, când avea 15 ani, pentru că a crezut că era un înger. Ea i-a rupt maxilarul şi i-a scos doi dinţi. Un profesor, pe care Grey îl detesta, a fost concediat după ce a lipit-o de un perete şi a sărutat-o

pe gât în faţa întregii clase. O fată frumuşică şi populară, care mă abuza, s-a ridicat în picioare la o adunare a întregii şcoli şi a început să se radă în cap, pe tăcute, cu lacrimi curgându-i şiroaie în timp ce buclele negre cădeau pe podea.

În ziua aceea, când am găsit privirea lui Grey în marea de chipuri, se uita la mine stăruitor. Abuzurile se întâmplau de luni întregi, însă le povestisem surorilor mele doar în seara anterioară. Grey mi-a făcut cu ochiul şi s-a întors la cartea pe care o citea, dezinteresată. Vivi, mereu mai puţin subtilă, îşi sprijinea picioarele pe scaunul din faţa ei şi rânjea cu gura până la urechi, cu nasul strâmb încreţit de încântare.

În preajma surorilor Hollow se petreceau mereu lucruri stranii, întunecate.

Aveam toate ochi negri şi păr alb ca laptele. Purtam nume încântătoare, din patru litere: Grey, Vivi, Iris. Mergeam împreună la şcoală. Mâncam împreună la prânz. Mergeam împreună acasă. Nu aveam prieteni, pentru că nu aveam nevoie de ei. Ne mişcam pe coridoare ca nişte rechini, în timp ce peştişorii se dădeau la o parte, şuşotind după ce treceam.

Toată lumea ştia cine eram. Toată lumea ne auzise povestea. Toată lumea avea o teorie despre ce ni se întâmplase. Surorile mele foloseau asta în avantajul lor. Se pricepeau să-şi cultive propria enigmă, ca nişte grădinărese, modelând curiozitatea care se cocea în jurul lor în forma dorită. Eu le urmam, tăcută, studioasă, mereu stânjenită de atenţie. Stranietatea dădea naştere la mai multă stranietate, iar mie mi se părea periculos să aţâţ soarta, să invit întunecimea care deja părea atrasă natural de noi.

Nu mi-am dat seama că surorile mele vor pleca de la şcoală cu mult înaintea mea, până ce nu s-a întâmplat. Şcoala nu li se potrivise. Grey era fantastic de isteaţă, dar nu i-a plăcut niciodată nimic din programă. Dacă la oră i se cerea să citească şi să analizeze *Jane Eyre,* ea hotăra că *Infernul* lui Dante era mai interesant şi scria un eseu despre asta. Dacă la arte i se cerea să schiţeze un autoportret realist, ea desena un monstru cu ochii duşi în fundul capului şi mâini însângerate.

Unii profesori adorau atitudinea; majoritatea nu şi, înainte să renunţe, Grey a primit doar note mediocre. Dacă a supărat-o asta, nu a arătat niciodată, plutind printre ore cu siguranţa unei persoane căreia i se prevestise viitorul de vreo clarvăzătoare şi îi plăcuse ce auzise.

Vivi prefera să chiulească frecvent, spre uşurarea conducerii, pentru că era foarte dificilă când apărea. Răspundea impertinent profesorilor, îşi tăia uniformele ca să le ofere un aspect punk, făcea graffiti în toalete şi refuza să-şi scoată piercingurile. Cele câteva teme pe care le-a predat în ultimul an au fost notate cu calificativul maxim. Dar n-au fost suficiente să o ţină în şcoală. Asta i-a convenit lui Vivi. Orice stea rock avea nevoie de o poveste. Să fie dată afară dintr-un liceu care costa 30 000 de lire pe an era un început bun.

Aşa erau amândouă încă de atunci, deja pline de o încredere alchimică în ele însele, o încredere de adulţi. Nu le păsa ce credeau alţii despre ele. Nu le păsa ce considerau alţii cool (iar asta le făcea *insuportabil* de cool, firește).

Au plecat de la şcoală – şi de acasă – la câteva săptămâni una de cealaltă. Grey avea *17* ani, Vivi 15.

Au plecat în lume, ambele dornice de un viitor exotic, strălucitor, pe care ştiuseră mereu că-l vor avea. Aşa am rămas doar eu, singura Hollow rămasă, încă zbătându-mă să continui în umbrele lor lungi. Eram cea tăcută şi strălucită, care adora ştiinţele exacte şi geografia şi avea un fler natural pentru matematică. Cea care-şi dorea cu disperare, mai mult decât orice, să fie complet neremarcabilă.

Încet, lună după lună, an de an, stranietatea care se revărsase în jurul surorilor mele s-a estompat şi pentru o bună bucată de vreme viaţa mea a fost cum tânjisem să fie de când o văzusem pe Grey sedând o intrusă cu un sărut: normală.

Fireşte că nu a durat mult.

Capitolul 1

Mi s-a tăiat respiraţia când am văzut chipul surorii mele privindu-mă de pe podea.

Cicatricea subţire, în formă de cârlig, a lui Grey era în continuare primul lucru pe care-l remarcai la ea, urmat de cât de superbă era. Revista *Vogue* – a treia copertă americană în tot atâţia ani – trebuie să-mi fi ajuns prin poştă şi aterizase cu faţa în sus, pe covor, şi acolo am găsit-o, în lumina argintie a dimineţii. Sub chipul ei, scrise cu litere verde-muşchi, pluteau cuvintele *Păzitoarea secretelor.* Corpul îi era întors spre fotograf, buzele, separate într-un oftat, iar ochii negri se uitau la aparat. O pereche de coarne îi ieşeau din părul alb, de parcă i-ar fi aparţinut.

Pentru un moment scurt, fermecat, am crezut că era acolo în carne şi oase. Infama Grey Hollow.

În cei patru ani de când a plecat de acasă, sora

mea cea mare s-a transformat într-o femeie diafană, cu părul precum zahărul şi un chip desprins din mitologia greacă. Şi în fotografiile statice avea un aspect vaporos şi hialin, de parcă s-ar fi putut pierde în eter, dintr-o clipă în alta. Poate că de aceea jurnaliştii o descriau mereu drept „eterică”, deşi eu m-am gândit întotdeauna la ea în termeni pământeşti. Niciun articol nu pomenea că se simţea cel mai confortabil în pădure sau cât se pricepea să facă lucrurile să crească. Plantele o iubeau.

Glicina de lângă dormitorul ei din copilărie se strecura adesea pe geamul deschis şi i se încolăcea în jurul degetelor, noaptea.

Am ridicat revista şi am dat pagina la articolul conex.

> Grey Hollow îşi poartă secretele ca pe mătase.
>
> Când am cunoscut-o, în lobby-ul Lanesborough (Hollow nu permite niciodată jurnaliştilor să se apropie de apartamentul ei şi se zvoneşte că nu dă petreceri şi nu invită musafiri), purta una dintre creaţiile ei enigmatice tipice. Broderie densă, sute de mărgele, fir ţesut din aur adevărat şi un tul atât de uşor, încât părea fum. Stilul lui Hollow a fost descris ca o poveste cu zâne încrucişată cu un coşmar, într-un vis febril. Pe rochiile sale picură frunze şi petale putrezinde, fotomodelele ei defilează pe podium purtând coarne desprinse de pe cranii de cerbi şi piei de şoareci jupuiţi, şi insistă să-şi afume la foc de lemne materialele, înainte de croire, aşa că

la prezentările ei de modă miroase a tabără în pădure.

Creaţiile lui Hollow sunt frumoase, decadente şi stranii, dar natura lor clandestină este cea care le-a făcut atât de faimoase într-un ritm fulminant. În căptuşeala fiecărei rochii sunt cusute de mână mesaje secrete – şi asta nu e totul. Celebrităţile au povestit cum au găsit fâşii de hârtie rulată cusute în balenele corsetelor sau aşchii de oase de animale gravate, fixate lângă pietrele preţioase, sau simboluri runice pictate cu cerneală invizibilă, sau sticluţe minuscule de parfum, care crapă când se mişcă persoana care le poartă, eliberând parfumul eponim al lui Hollow. Imaginile de pe broderiile ei sunt neobişnuite, uneori chiar tulburătoare. De exemplu, vedem flori matisate şi minotauri scheletici, cu feţele descărnate.

Fiecare veşmânt este un joc de puzzle care imploră să fie rezolvat, aşa cum este şi creatoarea lor.

M-am oprit aici, pentru că ştiam ce va spune restul articolului. Ştiam că va scrie despre ce ni s-a întâmplat când eram copile, un lucru despre care nu ne aminteam. Ştiam că va pomeni despre tata şi despre felul în care murise.

Mi-am dus degetele la cicatricea de pe gât. Era aceeaşi cu a lui Grey şi cu a lui Vivi. Cicatricea pe care niciuna dintre noi nu ne aminteam cum am dobândit-o.

Am luat revista în camera mea şi am strecurat-o sub pernă, să nu o găsească mama şi să o ardă în

chiuveta din bucătărie, cum făcuse cu cea dinainte.

Înainte să plec, am deschis aplicaţia Find Friends şi am verificat dacă era pornită şi mă localiza. Ca să pot pleca dimineaţa să alerg, mama trebuia să-mi poată urmări avatarul mic şi portocaliu, care ţopăia în jurul Hampstead Heath. De fapt, era obligatoriu, dacă voiam să plec din casă, *oriunde,* ca mama să poată urmări avatarul mic şi portocaliu, ţopăind… în zona în care mă aflam. Avatarul lui Cate plutea în sud, la spitalul Royal Free, unde tura ei ca asistentă la Urgenţe se prelungea, ca de obicei.

Plec acum, i-am scris.

OK, te urmăresc, mi-a răspuns imediat. **Scrie-mi când ajungi acasă.**

Am pornit în frigul iernii dinainte de răsărit.

Locuiam într-o casă înaltă şi ascuţită, acoperită cu stuc alb şi învăluită de ferestre care-mi aminteau de aripile libelulelor. Rămăşiţele nopţii se agăţau încă de streşini şi se adunau în băltoace lângă copacul din curtea noastră din faţă. Nu era un loc pe care să şi-l poată permite, de obicei, o mamă singură cu un salariu de asistentă, dar aparţinuse cândva părinţilor ei, care muriseră amândoi într-un accident de maşină, când ea era însărcinată cu Grey. O cumpăraseră când se căsătoriseră, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, când preţurile proprietăţilor londoneze scăzuseră vertiginos, din cauza Blitz-ului. Erau adolescenţi atunci, doar puţin mai în vârstă decât eram acum. Casa fusese cândva grandioasă, deşi, cu timpul, se lăsase şi se micşorase.

În fotografia mea favorită cu locul, una veche, făcută în bucătărie cândva în anii ’60, camera pare îngroşată de o lumină leneşă, genul care se lungeşte

ore după ore în lunile de vară, lipindu-se de coroanele copacilor în halouri aurii. Bunica mea mijea ochii spre aparat, cu un caleidoscop de verde strălucitor pe piele, dinspre un geam cu vitraliu care se spărsese între timp. Bunicul meu o înconjura cu braţul şi avea un trabuc în gură, pantalonii ridicaţi în talie, prinşi cu o curea, şi o pereche de ochelari fund de borcan pe nas. Aerul părea cald şi ceţos, iar bunicii zâmbeau. Erau calmi şi relaxaţi. Dacă nu le ştiai povestea, puteai crede uşor că erau fericiţi.

Din cele patru sarcini pe care le dusese la termen, bunica mea născuse un singur copil viu, şi pe acesta când era deja în vârstă: pe mama mea, Cate. Camerele din casă care fuseseră rezervate pentru copii rămăseseră pustii, iar bunicii mei nu trăiseră să-şi vadă niciuna dintre nepoate. În fiecare familie sunt lucruri despre care nu se vorbeşte. Poveşti pe care le ştii fără să le ştii de fapt, despre lucruri teribile, care aruncă umbre lungi peste generaţii. Povestea celor trei copii născuţi morţi ai lui Adelaide Fairlight era una dintre ele.

Cealaltă era ce ni se întâmplase când aveam eu şapte ani.

Vivi a sunat chiar înainte să ajung la capătul străzii. Am răspuns prin AirPods, ştiind fără să mă uit la ecran că ea era.

— Salut! am zis. Te-ai trezit devreme. Nu cred că e ora prânzului la Budapesta.

— Ha, ha. Vocea lui Vivi părea distrasă. Ce faci?

— Am ieşit să alerg. Ştii tu, ca în fiecare dimineaţă.

Am cotit spre stânga şi am alergat pe cărare, pe lângă terenuri de sport goale şi carcasele copacilor înalţi şi dezbăraţi de frunze. Era o dimineaţă cenuşie, iar soarele căsca leneş pe cer, în spatele unui pâlc de

nori. Frigul îmi înţepa pielea expusă, smulgându-mi lacrimi din ochi şi făcându-mi urechile să doară la fiecare bătaie a inimii.

— Câh! a făcut Vivi, în timp ce pe fundal am auzit un anunţ al unei companii aeriene. De ce ai vrea să-ţi faci una ca asta?

— Este ultima modă pentru sănătatea cardiovasculară. Eşti la aeroport?

— Am un concert în seara asta, ai uitat? Tocmai am aterizat la Londra.

— N-am uitat, pentru că nici măcar nu mi-ai spus.

— *Sigur* ţi-am spus.

— Negativ.

— În fine, sunt aici. Grey vine de la Paris pentru un pictorial, aşa că o să ne vedem în Camden înainte de concertul meu. Te iau când plec din aeroportul ăsta oribil.

— Vivi, e zi de şcoală.

— Tot mai mergi la instituţia aia distrugătoare de suflete? Stai aşa, că trec pe la controlul paşapoartelor.

Traseul meu obişnuit m-a dus pe întinderile verzi ale parcului Golders Hill. Iarba arăta de parcă ar fi explodat o bombă de confetti cu păpădii galbene şi toporaşi albi cu mov. Fusese o iarnă blândă şi deja se arăta primăvara, care cuprindea oraşul la mijloc de februarie.

Minutele se târau mai departe. Am auzit şi alte anunţuri ale companiilor aeriene pe fundal, în timp ce alergam de-a lungul graniţei vestice a Hampstead Heath, apoi în parc, dincolo de piatra lăptoasă a Kenwood House. M-am îndreptat mai adânc în labirintul pădurii din pârloagă, atât de verde şi deasă şi bătrână, pe alocuri, încât îmi venea greu să cred că eram încă în

Londra. Gravitam spre zonele neîmblânzite, unde cărările erau înnoroite şi copacii de basm creau deasupra lor arcade naturale. Frunzele aveau să crească iar, curând, dar în dimineaţa aceea mă mişcam sub crengi pleşuve, pe o potecă mărginită de ambele părţi de un covor de rămăşiţe căzute. Aerul de aici mirosea a umezeală. Noroiul fusese subţiat de ultima ploaie şi îmi ţâşnea de pe călcâie, în timp ce fugeam mai departe. Răsărea soarele, dar lumina zorilor era inundată de o picătură de tuş. Umbrele se adânceau şi păreau flămânde.

Vocea surorii mele s-a auzit din nou în telefon, gâlgâind: — Mai eşti?

— Da, am răspuns. Din păcate. Manierele tale sunt oribile.

— Cum spuneam, şcoala este plicticoasă şi eu sunt interesantă. Îţi cer să chiuleşti şi să vii să stai cu mine.

— Nu pot…

— Nu mă face să sun la conducere şi să le zic că ai nevoie de scutire de o zi fiindcă trebuie să faci un test de BTS.

— N-ai face…

— OK, mi-a părut bine, pe curând!

— Vivi…

În receptor s-a lăsat tăcerea exact când un porumbel a ţâşnit din tufişuri drept în faţa mea. Am icnit şi am căzut în noroi, cu mâinile la cap, din instinct, chiar dacă pasărea zburase deja. Apoi – o mişcare pe potecă, departe. Am văzut o siluetă ascunsă de copaci şi iarba crescută prea mult. Un bărbat, palid şi la bustul gol, în ciuda frigului, prea departe să-mi dau seama dacă se uita măcar la mine.

De la distanţă, în lumina metalică, mi s-a părut că

purta pe cap un craniu cu coarne. M-am gândit la sora mea, pe coperta *Vogue,* la coarnele pe care le purtau modelele ei pe podium, la bestiile pe care le broda pe rochiile de mătase.

Am inspirat adânc de câteva ori şi am rămas în noroi, nesigură dacă fusesem sau nu văzută. Dar bărbatul nu s-a mişcat. O adiere mi-a răcorit fruntea, aducând un miros de fum de lemn şi duhoarea umedă a ceva feroce.

Cunoşteam acel miros, chiar dacă nu ştiam ce înseamnă.

M-am ridicat în picioare şi am luat-o la fugă în direcţia din care venisem, cu sângele curgându-mi în vene repede şi fierbinte, alunecând în noroi, imaginându-mi un monstru care mă apuca de părul prins în coadă. M-am tot uitat în spate până când am trecut de Kenwood House şi m-am împleticit la drumul mare. Dar nu mă urmărea nimeni.

Lumea din afara bulei verzi reprezentată de Hampstead Heath era aglomerată şi normală. Londra se trezea. Când mi-am revenit, teama mi-a fost înlocuită de stânjeneală, pentru că o pată udă, maronie, mi se întindea pe colanţi. Am rămas atentă cât am alergat spre casă, aşa cum fac femeile, cu o cască inactivă şi cu o aşchie ascuţită de adrenalină pe şira spinării. Un taximetrist în trecere a râs de mine, iar un bărbat care ieşise să-şi fumeze prima ţigară mi-a spus că sunt frumoasă, mi-a spus să zâmbesc.

Amândoi mi-au stârnit furia şi teama, dar am alergat mai departe, iar ei s-au pierdut în zgomotul alb al oraşului.

Aşa era cu Vivi şi cu Grey. Era de ajuns un telefon de la ele, ca străinii să înceapă să se insinueze iar.

La capătul străzii pe care locuiam, i-am trimis surorii mele mijlocii un mesaj:

NU VENI la şcoala mea.

Capitolul 2

Acasă, am găsit Mini Cooperul roşu al mamei pe alee şi uşa din faţă întredeschisă. Oscila între deschisă şi închisă, din balamale, respirând odată cu vântul. Urme umede duceau înăuntru. Pisica noastră, Sasha, drăcoaică bătrână, şedea pe covoraşul de la intrare, lingându-şi o lăbuţă. Era mai în vârstă decât mine, atât de subţire şi de strâmbă, că începea să arate a împăiere ratată. A scuipat când am luat-o în braţe – Sasha nu ne-a plăcut niciodată pe mine, pe Vivi sau pe Grey şi mereu şi-a făcut cunoscute sentimentele cu ajutorul ghearelor – dar era prea decrepită să se zbată prea mult.

Ceva nu era în regulă. Pisicii nu i se mai dăduse voie afară de vreo zece ani.

— Cate? am strigat încet, deschizând uşa şi intrând.

Nu-mi aminteam când sau de ce ne oprisem din a-i spune *mamă,* dar Cate prefera aşa şi aşa a rămas.

Niciun răspuns. Am pus-o jos pe Sasha şi mi-am aruncat adidaşii murdari. Voci molcome răsunau pe scări în jos, frânturi dintr-o conversaţie ciudată.

— Asta e tot ce poţi? întreba mama. Nici măcar nu-mi poţi spune unde s-au dus? Cum s-a întâmplat?

O voce mititică i-a răspuns, pe speaker: un bărbat cu accent american.

— Auzi, cucoană, tu n-ai nevoie de un detectiv, ai nevoie de o intervenţie psihiatrică.

Am urmărit vocile, păşind încet. Cate se plimba de colo-colo lângă pat, încă în uniforma de muncă. Sertarul de sus al noptierei era deschis. Camera era întunecoasă, luminată doar de o lampă în nuanţe de miere. Tura de noapte la spital însemna draperii perfect opace, aşa că spaţiul avea mereu un iz uşor acru, din cauza lipsei constante de soare. Cate ţinea telefonul într-o mână. În cealaltă, o fotografie cu ea, un bărbat şi trei copii. Asta se întâmpla în fiecare iarnă, în săptămânile de după comemorare: mama angaja un detectiv particular care să încerce să rezolve misterul despre care poliţia nu avea idee. Inevitabil, detectivul eşua.

— Atunci, asta-i tot? a întrebat Cate.

— Doamne, de ce nu-ţi întrebi *fiicele?* a spus omul de la telefon. Dacă ştie cineva, ele sunt.

— Du-te dracului! a zis mama, aspru.

Înjura foarte rar. Suna atât de nefiresc, că m-au furnicat degetele.

Cate a închis. Din gât i-a scăpat un sunet răguşit. Nu era genul de sunet pe care-l scoţi în prezenţa altora. M-am simţit imediat jenată că am dat peste un moment atât de personal. Am vrut să mă întorc, dar podelele au scârţâit, ca nişte oase bătrâne, sub greutatea mea.

— Iris? a spus Cate, uimită.

Expresia ei avea ceva ciudat când m-a privit – furie, frică? –, dar a fost repede înlocuită de una de grijă, când mi-a văzut colanţii murdari.

— Ce-ai păţit? Te-ai lovit?

— Nu, am fost atacată de un porumbel turbat.

— Şi te-ai speriat atât de rău că ai făcut în pantaloni?

I-am aruncat o mutră care *zicea foarte amuzant.* Cate a râs şi s-a aşezat pe marginea patului, chemându-mă cu mâinile întinse. M-am dus şi m-am aşezat turceşte pe podea, în faţa ei, ca să-mi poată împleti părul lung şi blond în două cozi, aşa cum făcea în aproape toate dimineţile, de când eram mică.

— E totul bine? am întrebat, cât îmi trecea degetele prin păr.

Am simţit izul înţepător al săpunului de spital, peste care se suprapuneau sudoarea şi respiraţia urât mirositoare şi alte urme ale unei ture de 15 ore la Urgenţe. Unii se gândesc la mamele lor atunci când simt parfumul pe care îl purtau când ei erau copii, dar, pentru mine, mama va însemna mereu pudra de amidon de pe mănuşile de latex şi izul de cupru al sângelui altora.

— Ai lăsat uşa deschisă.

— Nu. N-am lăsat-o. Am lăsat-o? A fost o tură lungă. Am petrecut mult timp cu un tip care era convins că familia lui îl controla cu sonde anale.

— Se consideră urgenţă medicală?

— Cred că mi-aş dori o intervenţie rapidă dacă mi s-ar întâmpla mie.

— Corect.

Mi-am prins cu dinţii buza de jos şi am expirat pe nas. Era mai bine să întreb acum, în persoană, decât printr-un mesaj, mai târziu.

— Ar fi OK să ies deseară? Vivi a venit în oraş pentru un concert, iar Grey ajunge şi ea de la Paris. Aş vrea să stau cu ele.

Mama n-a zis nimic, dar degetele i-au alunecat prin părul meu şi m-au tras cât să mă facă să icnesc. Nu şi-a cerut scuze.

— Sunt surorile mele, am zis, încet.

Uneori, să cer să le văd – mai ales pe Grey – era de parcă aş fi vrut permisiunea de a-mi injecta heroină ca activitate extracurriculară.

— Nu vor permite să mi se întâmple nimic rău.

Cate a scos un pufnet de râs scurt, complicat, şi a reînceput să împletească.

Fotografia la care se uita era întoarsă, pe pătură, de parcă ar fi sperat că n-o voi remarca. Am luat-o şi am privit-o. Era cu mama şi cu tata, Gabe, şi cu noi trei, fetele, când eram mici. Vivi purta o haină de tweed verde. Grey era îmbrăcată într-o jachetă de blană artificială bordo. Eu purtam o hăinuţă roşie, cu model scoţian şi nasturi aurii. Fiecare dintre noi avea la gât lănţişoare cu inimioare identice, cu numele noastre gravate în metal: IRIS, VIVI, GREY. Cadouri de Crăciun de la bunicii pe care-i vizitam în Scoţia, când fusese făcută poza.

Poliţia nu găsise niciodată nici hainele acelea şi nici bijuteriile, în ciuda căutărilor asidue.

— Este din ziua aceea, am spus încet.

Nu văzusem niciodată fotografii din ziua aceea. Nici nu ştiam că există.

— Arătăm atât de diferit.

— Poţi…

Vocea lui Cate s-a frânt, parcă înghiţită. A expirat uşor.

— Poţi merge la concertul lui Vivi.

— Mulţumesc!

— Dar vreau să fii acasă înainte de miezul nopţii.

— Bine.

— Ar trebui să pregătesc ceva de mâncare, înainte să pleci la şcoală, iar tu trebuie să faci neapărat un

duş.

A terminat de împletit cozile, m-a sărutat pe creştet şi a plecat.

M-am uitat iar la fotografie. La faţa ei, la faţa tatei, cu doar câteva ore înainte să li se întâmple cel mai rău lucru care li se putea întâmpla. Lucrul care smulsese ceva din mama, muşcându-i merele din obraji şi lăsând-o mai slabă şi aproape transparentă. Pentru mare parte din viaţa mea, fusese doar acuarela unei femei, stoarsă de energie.

Lui Gabe îi luase şi mai mult.

Şi totuşi, noi, cele trei fete, ne-am schimbat cel mai mult. Abia dacă recunoşteam copilele cu păr brunet şi ochi albaştri care mă priveau.

Mi s-a spus că am devenit secretoase, după ce s-a întâmplat. Că nu am vorbit decât între noi, luni de-a rândul. Că am refuzat să dormim în camere şi chiar în paturi separate. Uneori, în miez de noapte, părinţii noştri intrau să vadă ce făceam şi ne găseau laolaltă, în pijamale, cu capetele lipite, ca ale unor vrăjitoare aplecate peste ceaun, şuşotind.

Ochii ni s-au făcut negri. Părul ni s-a albit. Pielea a început să ne miroasă a lapte şi a pământ după ploaie. Ne era foame mereu, dar nu păream să ne îngrăşăm. Mâncam şi mâncam şi mâncam. Mestecam chiar şi în somn, scrâşnind dinţii de lapte şi uneori muşcându-ne limbile şi obrajii. Ne trezeam cu buzele însângerate.

Doctorii ne-au diagnosticat cu tot ce ţinea de spectrele SSPT şi ADHD. Am adunat un alfabet de acronime, însă niciun tratament şi nicio terapie nu păreau să ne poată aduce unde ne aflasem înainte. Nu eram bolnave, se hotărâse. Eram doar ciudate.

Oamenilor le-a venit întotdeauna greu să creadă că

eu, Grey şi Vivi fuseserăm concepute de părinţii noştri.

Gabe Hollow fusese blândeţea întruchipată, cu excepţia mâinilor sale, aspre de la munca de tâmplar şi de la pasiunea sa de weekend, olăritul. Purtase haine comode, de la magazinele second-hand. Degetele îi erau lungi şi când te ţinea de mână parcă ţineai şmirghel. Nu se uita niciodată la meciuri şi nici nu ridica vocea. Prindea păianjenii în recipiente de plastic şi-i ducea în grădină. Vorbea cu ierburile aromatice când le uda.

Mama noastră era o femeie la fel de blândă. Bea orice – suc, ceai, vin – numai din cănile făcute de tata pentru ea. Avea trei perechi de pantofi şi purta cizme de cauciuc înnoroite ori de câte ori putea. După ce ploua, ridica melcii de pe trotuar şi-i ducea în siguranţă. Adora mierea: pe pâinea prăjită, pe brânză, amestecată în băuturile calde. Îşi cosea singură rochiile de vară, după modele pe care le avea de la bunica ei.

Purtau amândoi jachete Barbour cernite şi preferau să se plimbe prin zonele rurale din Anglia decât să călătorească în alte ţări. Aveau beţe de drumeţie de lemn şi undiţe manuale pentru pescuit în pâraie. Le plăcea să citească înfăşuraţi în pături de lână, în zilele ploioase. Aveau ochi albaştri deschis, păr negru şi feţe în formă de inimă.

Oameni blânzi. Oameni calzi.

Cumva, împreună, ne-au avut... pe noi. Toate măsuram 1,80 metri – cu 25 de centimetri mai înalte decât micuţa noastră mamă. Eram angulare, alungite, ascuţite. Tulburător de frumoase, cu pometi înalţi şi ochi de căprioară. Oamenii le spuneau părinţilor noştri şi ne spuneau nouă, când eram mici, cât eram de speciale. Aşa cum o spuneau ei suna ca un

avertisment; cred că asta şi era.

Ştiam toate care era impactul frumuseţii noastre şi ne descurcam fiecare în felul ei.

Grey îşi cunoştea puterea şi o folosea într-un fel în care puţine fete o făceau. Mi-era teamă să procedez la fel, pentru că asistasem la urmările frumuseţii, atracţiei, *sex-appeal*-ului şi atragerii unei atenţii nepotrivite, nu doar de la băieţi şi bărbaţi, ci şi de la alte fete şi femei. Grey era o farmazoană, care emana sexualitate şi mirosea ca un câmp de flori sălbatice, întruparea omenească a serilor târzii de vară din sudul Franţei. Îşi evidenţia frumuseţea naturală pe cât posibil. Purta pantofi cu toc înalt, sutiene de dantelă delicată şi un machiaj discret, cu smoky eyes. Ştia mereu câtă piele să arate ca să obţină un aspect sexy relaxat.

Mai mult decât orice, aşa ştiam că sora mea cea mare era foarte diferită de mine: venea singură acasă, noaptea, mereu frumoasă, uneori beată, adesea în fuste scurte sau topuri decoltate. Mergea prin parcuri întunecoase şi pe străzi pustii, de-a lungul canalelor mânjite cu graffiti, unde se adunau rătăcitorii să bea, să se drogheze şi să doarmă la grămadă. Făcea asta fără teamă. Se ducea în locurile acelea, purtând asemenea haine, care – dacă i s-ar fi întâmplat ceva – ar fi îndemnat oamenii să spună că o ceruse.

Avansa prin lume ca nici o altă femeie pe care o cunoşteam.

— Ce nu înţelegi, mi-a spus odată, când i-am explicat cât era de periculos, este că *eu* sunt ceea ce pândeşte în beznă.

Vivi era exact opusul. Încerca să îşi ascundă frumuseţea. S-a ras în cap, şi-a făcut piercinguri, şi-a

tatuat cuvintele DU-TE NAIBII! pe degetele de la mâini, în chip de vrajă care să ţină la distanţă atenţia nedorită a bărbaţilor. În ciuda acestor farmece, chiar şi cu un nas în zigzag, o limbă otrăvită, păr corporal neras şi prăpăstiile adânci de sub ochii ei, săpate de băutură şi de droguri şi de nopţi nedormite, tot era tulburător de frumoasă şi lua minţile tuturor. Aduna fiecare fluierat, fiecare palmă peste fund, fiecare atingere a sânilor şi le ţinea sub piele, unde ardeau într-un ceaun de furie, pe care o slobozea pe scenă, de pe corzile basului.

Eu m-am încadrat undeva între ele două. Nu încercam activ nici să-mi flutur, nici să-mi irosesc frumuseţea. Îmi păstram părul curat şi nu mă dădeam cu parfum – doar cu deodorant. Miroseam curat, dar nu îmbătător, nu dulce, nu tentant. Nu mă machiam şi alegeam doar haine lejere. Nu îmi scurtam tivul uniformei. Nu veneam singură acasă pe jos, noaptea.

Am pus poza înapoi în sertarul deschis al noptierei lui Cate. Un plic de piele întoarsă, plin de hârtii, se afla sub şosetele şi lenjeria ei. L-am scos şi l-am deschis. Era plin de copii ale dosarelor poliţiei, cu marginile îndoite de vechime. Am văzut numele meu şi ale surorilor mele şi am surprins frânturi din povestea noastră, în timp ce răsfoiam, incapabilă să-mi iau ochii de pe hârtii.

> Fetele pretind că nu îşi amintesc unde se aflau sau ce li s-a întâmplat.
>
> Ofiţerul [redacted] şi [redacted] ofiţerul refuză să se afle în aceeaşi cameră cu ele, pretinzând că au avut aceleaşi coşmaruri, după ce le-au luat declaraţiile.

Florile găsite în părul lor sunt hibrizi neidentificabili, posibil pirofiţi.

Câinii care descoperă cadavre continuă să reacţioneze la copile, chiar şi la multe zile după întoarcerea lor.

Gabe Hollow insistă că ochii celor trei fete s-au schimbat şi că le-au crescut dinţii de lapte în locuri în care deja îi pierduseră.

Cu stomacul în gât, am închis plicul şi am încercat să-l vâr înapoi în sertar, dar s-a prins în lemn şi s-a deschis, scuipând documentele pe podea. Am îngenuncheat şi am strâns foile grămadă, cu mâinile tremurând şi încercând să nu mă uit la conţinut. Fotografii, declaraţii ale martorilor, dovezi. Gura îmi era uscată. Hârtia mi se părea coruptă, nefirească. Voiam să ard tot, aşa cum arzi o recoltă în care a dat mana, să nu se întindă.

Deasupra teancului de documente am dat peste o fotografie cu Grey, la 11 ani, cu două flori albe – flori adevărate, vii – care creşteau din hârtie, de parcă i-ar fi ţâşnit din ochi.

Capitolul 3

Mi-era foame când am ajuns la şcoală, chiar dacă mâncasem mic dejunul pregătit de Cate. Chiar şi acum, la ani după trauma care-mi declanşase apetitul ieşit din comun, *tot* îmi era mereu foame. Săptămâna trecută ajunsesem acasă flămândă şi luasem bucătăria la rând. Frigiderul şi cămara fuseseră pline de mâncare, după sesiunea bilunară de cumpărături a lui Cate: două pâini proaspete, cu maia, măsline marinate,

două duzini de ouă, patru conserve de năut, o pungă cu morcovi, chipsuri şi salsa, patru avocado... Şi lista continua. Suficientă mâncare pentru două persoane, pe două săptămâni. Am mâncat tot. Şi ultima firimitură. Am mâncat, am mâncat şi iar am mâncat. Am mâncat până ce mi-a sângerat gura şi m-a durut maxilarul de la mestecat. Şi după ce devorasem toate cumpărăturile, tot au mai încăput o conservă veche de fasole, o cutie de cereale stătute şi una cu biscuiţi.

După aceea, cu foamea în sfârşit astâmpărată, am stat în faţa oglinzii din dormitor şi m-am întrebat unde naiba se dusese toată mâncarea. Eram tot slabă şi n-aveam nici măcar burtică.

La şcoală, mă simţeam încordată. Când a trosnit o portieră din rândul de maşini care lăsau copiii, m-am lovit atât de tare cu palma peste piept, încât mă ustura încă pielea. Mi-am îndreptat cravata şi am încercat să mă concentrez. Degetele mi se păreau murdare şi miroseau a putred, chiar dacă acasă le spălasem de trei ori. Mirosul venea de la florile din poză. Culesesem una din ochiul surorii mele, înainte să plec. Erau ciudate florile, cu petale cerate şi rădăcini care pătrundeau prin hârtia fotografiei, ca nişte copci. Le recunoscusem. Erau aceleaşi flori pe care Grey le transformase într-un model şi le brodase pe multe dintre creaţiile ei.

O dusesem la nas şi inspirasem, aşteptându-mă să miroasă a gardenie, însă duhoarea de carne crudă şi gunoi îmi dăduse senzaţia de vomă. Lăsasem dosarele şi floarea fetidă în sertarul mamei şi închisesem uşa de la dormitorul ei după mine.

La şcoală puteam respira mai în voie şi am simţit că-mi reveneam, sau cel puţin că regăseam versiunea

atent supravegheată, care mergea la Şcoala de Fete Highgate Wood. Rucsacul meu, gemând la cusături de cărţile de Python şi ghidurile de studiu pentru examene, îmi tăia umerii. Regulile şi structura de aici aveau sens. Stranietatea din casele vechi şi pustii şi din pâlcurile de pădure sălbatică din pârloagele străvechi pătrundea cu greu prin monotonia uniformelor şi luminii de neon. Devenise sanctuarul meu, departe de ciudăţenia vieţii mele, chiar dacă nu aveam ce să caut aici, alături de copiii unora dintre cele mai bogate familii londoneze.

M-am grăbit pe coridoarele aglomerate, spre bibliotecă.

— Ai *întârziat* cinci minute, a zis Paisley, una dintre cele 12 eleve pe care le meditam înainte şi după ore.

La 12 ani, Paisley era cât o halbă de bere şi reuşea cumva să-şi facă uniforma să arate *boho-chic.* Părinţii ei mă plăteau bine de câteva săptămâni ca să încerc s-o învăţ programarea de bază. Enervant era că Paisley învăţa cu uşurinţă. Când era atentă, învăţa Python cu o eleganţă simplă, care-mi amintea de Grey.

— Îmi pare rău, Paisley. Îţi voi oferi o oră gratuită după ore, ca să compensez.

S-a uitat urât la mine.

— Aşa m-am gândit şi eu. Unde ţi-e laptopul?

— Am auzit că eşti vrăjitoare, a zis ea, întorcându-se la telefon, cu buclele de păr şoriciu în ochi. Am auzit că surorile tale au fost exmatriculate pentru că au sacrificat un profesor diavolului, în auditoriu.

Uau. Zvonurile o luaseră razna în ultimii patru ani, dar, sincer, eram mai degrabă surprinsă că-i luase atât să îl afle pe ăsta.

— Nu sunt vrăjitoare. Sunt sirenă, am spus,

punându-mi laptopul pe masă şi deschizând manualul unde rămăsesem. Acum, arată-mi tema de săptămâna trecută.

— Dacă nu eşti vrăjitoare, de ce ai părul alb?

— Îl decolorez, am minţit.

De fapt, în săptămâna după ce plecaseră Grey şi Vivi, încercasem să-l vopsesc mai închis. Cumpărasem trei cutii de vopsea şi petrecusem o seară ploioasă de vară bând cidru de mere şi vopsindu-mi părul. Aşteptasem cele 45 de minute recomandate în instrucţiuni, apoi încă puţin, ca să mă asigur, apoi clătisem. Eram nerăbdătoare să mă văd cu noua înfăţişare. Mă simţeam ca în scena de transformare dintr-un film cu spioni, în care protagonista este urmărită şi forţată să-şi schimbe aspectul într-o toaletă dintr-o gară.

Când am şters aburii de pe oglindă, am ţipat. Părul meu era de acelaşi blond lăptos, deloc afectat de vopsea.

— *Tema,* am repetat.

Paisley şi-a dat ochii peste cap şi şi-a scos laptopul din rucsacul ei Fjällräven.

— Poftim! Şi-a întors ecranul spre mine. Deci? a întrebat, în timp ce-i parcurgeam codul.

— E bine. Cu toate că te străduieşti să nu te descurci, chiar îţi iese.

— Ce păcat că va fi ultima noastră şedinţă.

Doamne, ce copil de 12 ani vorbeşte aşa?

— Nu te grăbi. Din păcate pentru amândouă, părinţii tăi au plătit pentru tot semestrul.

— Asta până când au aflat cine sunt surorile tale.

Paisley mi-a înmânat un plic. Pe el era numele

meu, scris de mâna mamei sale.

— Sunt foarte ataşaţi de Hristos. Nu mă lasă nici măcar să citesc *Harry Potter.* Dintr-odată, nu mai par să creadă că ai o influenţă atât de bună asupra mea.

Şi-a strâns lucrurile şi s-a ridicat să plece.

— Pa, Sabrina! mi-a strigat dulce, în drum spre ieşire.

— Uau! am auzit o voce fără corp. Unii sunt *atât de nepoliticoşi.*

— Ah, am făcut, când o siluetă firavă, cu păr auriu, şi-a croit drum dintre rafturi şi şi-a tras un scaun vizavi de mine. Bună, Jennifer!

În lunile de după plecarea lui Grey şi a lui Vivi, când singurătatea de a fi fără ele îmi cuprinsese corpul atât de adânc, că mă durea fiecare bătaie a inimii, îmi dorisem cu disperare să-mi fac prieteni. Nu avusesem nevoie de ei înainte, dar, cu surorile mele plecate, nu aveam cu cine să mănânc la prânz şi nu-mi petreceam timpul decât cu mama, în weekend.

Când Jennifer Weir mă invitase la petrecerea de ziua ei (probabil fără prea mult entuziasm, suspectasem – mamele noastre erau colege la Royal Free), acceptasem, cu precauţie. Fusese o treabă nepotrivit de elegantă: fiecare fată avea un mini-cort pregătit în vastul living al familiei Weir, decorat cu luminiţe şi aşezat în mijlocul unei mări plutitoare de baloane aurii şi rozalii. Ne-am uitat la trei dintre filmele *The Conjuring,* până în zori, şi am mâncat atâta tort şi atâtea prăjiturele delicate, încât am crezut c-o să vomite careva. Am vorbit despre băieţii de la şcolile din apropiere şi despre cât erau de simpatici. Ne-am strecurat în locul unde ţineau părinţii lui Jennifer alcoolul şi am băut fiecare câte două shoturi de tequila.

Nici măcar Justine Khan, fata care mă hărţuise şi apoi se răsese în cap, în faţa întregii şcoli, nu păruse deranjată de prezenţa mea. Pentru câteva ore rozalii, zaharisite şi alcoolizate, mi-am permis să-mi imaginez un viitor care arăta aşa – şi ar fi fost posibil, dacă nu era infamul joc de învârte sticla, care ne făcuse pe mine şi pe Justine să ajungem la Urgenţe.

Jennifer Weir n-a mai vorbit cu mine de atunci, când părăsisem casa ei cu sângele picurându-mi de pe buze.

— Vrei ceva? am întrebat-o.

— De fapt, a zis Jennifer, zâmbind, am cumpărat bilete la concertul de la Camden Jazz Café din seara asta. Am auzit c-o să fie şi sora ta acolo.

— Fireşte c-o să fie acolo, am zis eu, derutată. E în trupă.

— Nu, proasto, m-am referit la cealaltă soră. *Grey.* Mă întrebam… Mi-ar plăcea la nebunie să o cunosc. Poate mă prezinţi?

M-am uitat lung la ea. Jennifer Weir şi Justine Khan (împreună, îşi spuneau JJ) îmi făcuseră viaţa un iad în ultimii patru ani. Jennifer mă ignora complet, însă Justine compensa: îmi scrisese *vrăjitoare* pe dulăpior, cu sânge, îmi strecurase păsări moarte în rucsac şi odată îmi presărase sticlă pisată pe mâncarea de prânz.

— În orice caz, a continuat Jennifer, cu zâmbetul de zaharină începând să se acrească, gândeşte-te. N-ar fi cel mai rău lucru din lume care ţi s-ar putea întâmpla, să fim prietene. Ne vedem deseară.

Când a plecat, am citit biletul lui Paisley, în care părinţii ei explicau că auziseră nişte „acuzaţii îngrijorătoare” şi îşi cereau avansul înapoi. Am rupt

foaia în bucăţele şi am aruncat-o la coş, apoi am verificat numărătoarea inversă de pe telefon, să văd câte zile mai aveam până la absolvire. Sute. O veşnicie. Şcoala avea memorie bună în privinţa fetelor Hollow şi purtam povara din luna în care surorile mele plecaseră din oraş.

Prima oră aveam engleză. M-am aşezat, ca de obicei, în faţa clasei, la geam, cu exemplarul din *Frankenstein* deschis pe bancă. Avea paginile pline de marcaje lipicioase, multicolore. Citisem cartea de două ori, pregătindu-mă pentru oră, subliniind cu grijă pasaje şi luând notiţe, încercând să găsesc modelul, cheia. Profesoara mea de engleză, doamna Thistle, avea sentimente amestecate faţă de această abordare. Pe de o parte, o elevă care citea toate cărţile, – *toate,* mereu, şi adesea nu doar o dată – era un fenomen. Pe de altă parte, o elevă care voia *răspunsul corect* pentru o operă de ficţiune o înnebunea.

Afară burniţa. O mişcare ciudată mi-a atras atenţia în timp ce-mi aşezam lucrurile şi am privit prin sticlă spre pâlcul de iarbă udă dintre clădiri.

Acolo, în depărtare, era tipul cu craniu de taur. Mă urmărea.

Capitolul 4

M-am ridicat atât de brusc şi cu atâta forţă, încât banca mi s-a răsturnat în faţă, iar cărţile şi pixurile mi s-au împrăştiat pe podea. Toată clasa, uimită de intruziunea violentă în rutina unei zile de şcoală, a tăcut şi s-a uitat la mine.

Aveam ochii mari, respiram sacadat şi inima îmi bubuia.

— Iris, a spus doamna Thistle, alarmată, eşti bine?

— Nu vă apropiaţi! i-a spus Justine Khan profesoarei.

Crezusem cândva că era frumoasă – şi probabil că încă era, dacă nu vedeai, dincolo de poleiala pielii, balta de venin. Acum, îşi purta părul lung şi drept, ca o perdea, şi avea mereu o perie în rucsac, ca să-l aranjeze în pauze. Era atât de lucios şi de bine îngrijit, încât devenise aproape jenant. Servea şi scopului de a ascunde cicatricile lăsate de unghiile mele de ambele părţi ale gâtului ei, când mă sărutase.

— Toată lumea ştie că muşcă, a continuat ea.

S-au auzit câteva râsete, dar majoritatea erau prea şocaţi să ştie cum să reacţioneze.

— Păi…

Aveam nevoie de o scuză, de o acoperire să pot pleca.

— Mi s-a făcut rău, am zis, îngenunchind să-mi vâr lucrurile în rucsac.

Scaunul şi banca le-am lăsat unde căzuseră.

— Du-te la infirmerie! a zis doamna Thistle, însă eu eram deja aproape de uşă.

O chestie bună, când eşti printre favoriţii profesorilor, este că te cred mereu când le spui că ţi-e rău.

După ce-am ieşit din clasă, mi-am aruncat rucsacul pe umăr şi am ţâşnit spre locul în care-l văzusem pe bărbat, în aşchia de spaţiu întunecos dintre două clădiri. Era o zi cenuşie şi neclară, tipic londoneză. Apa noroioasă îmi stropea partea din spate a şosetelor, în timp ce alergam. Vedeam deja că nu mai era nimeni acolo, dar am fugit în continuare, până când am ajuns în locul în care stătuse. Aerul din jur era încărcat de

miros de fum şi de animal ud. Vedeam interiorul clasei mele prin perdeaua de ploaie.

Am sunat-o pe Grey. Trebuia să-i aud vocea. Se pricepea mereu să mă calmeze.

A intrat căsuţa vocală. Probabil era în avionul de la Paris. I-am lăsat un mesaj:

„Hei. Sună-mă când aterizezi. O iau razna. Cred că mă urmăreşte cineva. OK. Pa”.

Am sunat-o pe Vivi, deşi nu voiam.

— Ştiam eu că te vei răzgândi! mi-a zis, după un singur apel.

— Nu m-am răzgândit.

— Ah. Atunci, e jenant. Întoarce-te!

M-am întors. Am văzut-o făcându-mi cu mâna în parcare.

— Câh! am zis. Trebuie să închid. Mă urmăreşte o femeie dubioasă.

La 19 ani, sora mea mijlocie era basistă. Tatuată, cu pierce-uri, fumătoare de ţigări cu cuişoare, tunsă periuţă, cu nasul în zigzag şi un zâmbet atât de tăios, că trecea prin tine. Când am ajuns la ea, în parcarea şcolii, era întinsă pe capota maşinii roşii, cumpărată de vreun profesor care trecea printr-o criză a vârstei mijlocii, fără să o deranjeze ploaia. În ciuda faptului că abia ce aterizase de la Budapesta, n-avea alte bagaje decât un rucsac mic, de piele. Era îmbrăcată ca în piesa aceea veche de la Cake, într-o fustă scurtă şi o geacă lungă. Acum doi ani, când cicatricea lui Grey devenise cel mai modern accesoriu al sezonului şi adolescentele începuseră să-şi cioplească semiluni pe gâturi, Vivi şi-o acoperise pe a ei cu un tatuaj cu glicină care i se întindea peste clavicule, pe spate şi până la jumătatea braţelor. Avea limba străpunsă de un cercel,

nasul la fel şi probabil că urechile ei conţineau suficient metal să-l topeşti într-un glonţ.

Grey era o emblemă a modei, însă Vivi respira rock'n'roll.

Am privit-o de sus până jos.

— Te-ai rătăcit în drum spre platoul de la *Mad Max,* Furiosa?

M-a privit lung, cu ochii ei negri, în timp ce trăgea din ţigară. Puţini erau cei care puteau împăca un cap ras şi un obicei scârbos cum e fumatul cu imaginea unei sirene, dar lui Vivi îi ieşea.

— Tu vorbeşti, Hermione!

M-am gândit din nou la cântecul celor de la Cake: *O voce întunecată ca sticla opacă.*

— Ah, ce usturător! am zis, clătinând din cap. Cred că te cam părăseşte isteţimea, la vârsta ta înaintată.

Am râs amândouă. Vivi a alunecat de pe maşină şi m-a tras într-o îmbrăţişare. I-am simţit forţa muşchilor sub haina grea. Se putea descurca singură. Se ţinuse de orele de autoapărare, de când încercase tipul ăla să o tragă în maşina lui.

— Mă bucur să te văd, puştoaico, mi-a spus.

— Doamne, miroşi oribil! A ce?

— Ah! Vivi şi-a făcut vânt subsuorilor, în direcţia mea. Mirosul ăsta toxic este parfumul lui Grey.

Hollow by Grey Hollow, parfumul eponim, cel pe care-l cosea în sticluţe în hainele create de ea. De Crăciun, cu doi ani în urmă, îmi trimisese o sticlă de parfum care mirosea a fum şi a pădure, cu o notă de ceva sălbatic şi putred. L-am mirosit odată şi-am căzut în genunchi, scârbită.

La fel ca tot ce crea Grey Hollow, a devenit bestseller. Revistele de modă l-au numit atrăgător şi

criptic. Grey a trimis o cutie din scârboşenie la şcoala mea, un cadou în stil uite-ce-am-ajuns-la-naiba-cu-tine pentru fiecare profesor care o necăjise vreodată. S-au dat cu el masiv. Li s-a lipit de păr şi de haine, ca o aură verde şi umedă. Părea să atragă alte mirosuri pe orbita sa şi să le ia prizoniere, iar izuri de lapte înăcrit şi de putregai de lemn se făceau simţite ori de câte ori creştea temperatura. Clasele puţeau. Nimeni nu părea deranjat.

— Câţi dintre prietenii tăi te-au refuzat azi, înainte să mă suni pe mine? am întrebat, deşi ştiam că, la fel ca mine, Vivi n-avea prieteni în Londra.

— Cinci, şase, maxim, a zis ea. Toată lumea are *slujbe.* Dezgustător. Deci, vii sau nu?

— Nu pot *pleca* de la şcoală.

— Sigur că poţi. Eu o făceam zilnic.

— Unii dintre noi vor să meargă la facultate. Cate ar lua-o razna dacă aş chiuli. A fost deja suficient de greu să o conving să mă lase la concert. Ştii cum e.

— Atât co-dependenţa lui Cate de tine, cât şi respectul tău faţă de autoritate sunt la fel de respingătoare. Dă-mi telefonul!

Vivi mi-a ghicit parola – 16 pentru data naşterii lui Grey, 29 pentru a lui Vivi, 11 pentru a mea – şi a sunat-o pe mama noastră, care a răspuns imediat.

— Nu, Cate, nu e nimic, şi-a dat ea ochii peste cap. O răpesc pe Iris.

Ne-am uitat una la alta la cuvântul *răpesc.* Am clătinat din cap.

— Nu va merge la şcoală, deci nu te ambala când verifici dispozitivul ăla de urmărire invaziv, da?… Da, ştiu. Nu, Grey nu e aici. Doar eu şi Iris, promit… Da… Ştiu… Da, Cate, *ştiu.* E în siguranţă cu mine, bine? Da,

vin acasă după concert. Şi eu abia aştept să te văd. Te iubesc.

Vivi a închis şi mi-a aruncat telefonul înapoi.

— Gata. A fost uşor.

M-am întrebat care ar fi fost reacţia lui Cate dacă ar fi apărut Grey la şcoală, pe nepusă masă, şi ar fi încercat să mă scoată de la ore peste zi. Probabil aş fi auzit deja sirenele ambulanţelor.

— Mă *răpeşti,* ha? Serios? Ce alegere inspirată! am zis.

— A fost din greşeală. Rahat, păzea că vine!

Doamna Thistle se grăbea spre noi.

— Iris, a zis ea, veneam să văd cum te simţi. Eşti mai bine?

— Ah! am făcut eu. Nu. Cred că trebuie să merg acasă.

Am arătat spre Vivi. Doamna Thistle s-a uitat la sora mea.

— Bună, Vivienne, a zis ea, sec.

— Bună, *Thistle,* a răspuns Vivi, făcând din mână… gest transformat în degetul mijlociu.

Doamna Thistle a strâns din buze şi s-a întors de unde venise, clătinând din cap. Vivi n-a fost cea mai cuminte elevă. Am lovit-o în stomac cu dosul palmei.

— *Vivi.*

— Ce? De câte ori i-am zis cotoroanţei că mă cheamă *doar Vivi,* a insistat cu *Vivienne*. În plus, m-a picat la engleză.

— Da, fiindcă n-ai fost niciodată la ore.

— *Aşa se spune.*

Mi-am dat ochii peste cap.

— Ai veşti de la Grey?

— Nu. Nu de câteva zile. Am încercat s-o sun după

ce am aterizat, dar cred că n-are baterie. Dar ştie care-i planul. Haide! Ne luăm mâncare şi aşteptăm ca sora noastră cea *teribil* de ocupată şi importantă să ne onoreze cu prezenţa.

*

Vivi a parcurs ziua în ritm galopant, fumând ţigară după ţigară şi bând Earl Grey îndoit cu alcool dintr-o butelcuţă. Uitasem cât de *distractivă* era. După prânzul dintr-un fastfood cu kebab, ne-am petrecut după-amiaza în locurile ei favorite din Londra: magazine cu chitare de pe Denmark Street, second hand-uri din Camden, studioul de tatuaje Flamin' Eight din Kentish Town, unde a petrecut 15 minute încercând să mă convingă să-mi tatuez braţul. Am ronţăit croasanţi şi felii de pizza cu maia, iar Vivi mi-a povestit despre cele şase luni de când nu o mai văzusem: turneul european prin Germania, Ungaria şi Cehia, concertele din baruri aflate în clădiri ruinate, depozite abandonate şi piscine pustii şi femeile superbe cu care se culcase – cu mai multe detalii decât aş fi vrut să aflu.

Ora la care trebuia să se vadă Grey cu noi a venit şi a trecut. Mi se părea aproape ciudat să-mi petrec timpul singură cu sora mea mijlocie, doar noi două. Chiar şi după ce Vivi şi Grey plecaseră, de câte ori ne întâlneam, eram aproape mereu toate trei împreună. Mereu la set, niciodată în duet. Fără Grey, mă simţeam neancorată, de parcă ierarhia internă a surorităţii noastre s-ar fi prăbuşit în haos. Ne cunoşteam rolurile: Grey era şefa, lidera, căpitanul, cea care lua decizii şi mergea înainte. Vivi era asistenta amuzantă, cea care sugera toate năzdrăvăniile, spunea glume şi avea o

purtare neînfrânată; însă înclinaţia ei spre anarhie şi dispreţul faţă de autoritate nu o împiedicau să o asculte pe Grey. Bănuiam pe jumătate că motivul pentru care Vivi plecase de una singură, la doar 15 ani, fusese ca să scape de dominaţia de fier a lui Grey. Rolul meu era să fiu cea mai tânără, copila, cea care avea nevoie de apărare. Surorile mele erau mai bune şi mai blânde cu mine decât între ele. Grey mă controla rareori cum o făcea cu Vivi. Vivi se răstea rareori la mine cum făcea la Grey.

Pe măsură ce după-amiaza s-a transformat în seară, i-am trimis poze pe WhatsApp, cu noi fără ea, cu toată distracţia pe care o rata. Era o pedeapsă tipică pentru surori: Grey detesta să rămână pe dinafară, detesta să ne facem planuri neratificate de ea în prealabil. Era generalul, iar noi, mica şi extraordinar de loiala ei armată. „Dacă Grey ar sări de pe un pod, ai sări şi tu?” mă întrebase mama cândva, punându-mi degetul mic în atele. Grey îşi rupsese degetul mic cu doar câteva ore înainte, aşa că găsisem un ciocan în atelierul pe care-l folosea tata pentru olărit şi îl zdrobisem pe al meu.

Era o întrebare fără răspuns. Nu era o întrebare.

Nu o urmam pe sora mea. *Eram* sora mea. Respiram când respira ea. Clipeam când clipea ea. Simţeam durere când simţea ea durere. Dacă Grey sărea de pe un pod, aveam să fiu acolo, cu ea, ţinând-o de mână.

Fireşte. Fireşte. Fireşte.

Seara, ne-am întâlnit cu colegele de trupă ale lui Vivi, pentru cina de dinainte de concert: Candace, o nemţoaică mare amatoare de alcool, cu o voce de Janis Joplin, şi Laura, baterista daneză, care arăta ca o zână

şi bătea în tobe ca o banshee. De când o văzusem cântând prima dată, într-o excursie de weekend la Praga, cu şase luni în urmă, mă îndrăgostisem puţin de ea. Grey se întâlnise acolo cu noi şi petrecusem două nopţi rătăcind pe aleile labirintice de piatră ale Oraşului Vechi, mâncând doar trdnelník[1] şi bând doar absint.

Cât privisem trupa cântând, într-un bar de la subsol luminat în roşu, Grey fredonase toate cântecele lor. Era unul dintre lucrurile care-mi plăceau mult la ea: n-o vedeai cu lunile, dar apoi apărea şi ştia fiecare vers din fiecare cântec pe care l-ai scris şi le recita de parcă ar fi fost poezie shakespeareană. Grey nu doar *ştia* că luam note bune, ci îmi contactase profesorii şi le ceruse să citească fiecare eseu pe care-l predam, apoi le comenta meritele când ne revedeam.

Aşa că unde era acum?

La cină am mâncat boluri de karaage de pui picant, în pubul favorit al lui Vivi, *Lady Hamilton,* numit după faimoasa muză şi amantă din secolul 18, Emma Hart. Primul tatuaj al lui Vivi fusese cu tabloul lui George Romney *Emma Hart în chip de Circe,* o frumuseţe blândă, cu ochi rotunzi, buze bosumflate şi părul bătut de vânt. Nu eram sigură dacă Vivi descoperise mai întâi pubul sau femeia, dar ori de câte ori venea în Londra ajungeam acolo să mâncăm. Pubul era călduros şi confortabil la interior, cu pereţi şi mobilă de lemn întunecat, un acoperiş ţesut din cornişe bordo şi trandafiri pe tavan. Lumânările picurau ceară albă pe masa noastră. Vivi mi-a strecurat un pahar cu vinul roşu al casei. Altă diferenţă între surorile mele:

1 Tip de patiserie. Cuvântul ceh provine de la „tvrlo”, care este fusul f olosit pentru înfăşurarea aluatului făcut din grâu, făină, unt şi zahăr, a cesta urmând să fie pus apoi pe foc.

bugetul. Dacă era Grey aici, probabil am fi mâncat meniul de degustare de la Sketch şi am fi dat peste cap cocktailuri de 20 de lire bucata, ca pe apă.

M-am gândit ce ore aveam a doua zi şi câtă pregătire ratam pentru că îmi luam o noapte liberă. M-am gândit la pielea de pe gâtul Laurei şi la ce gust ar fi avut dacă o sărutam. M-am gândit cât de tânără păream în uniformă. M-am gândit la omul cu coarne şi cum abia ce ajunsese Vivi în oraş că începuseră să se petreacă lucruri stranii.

După cină, am pornit-o pe Kentish Town Road către Camden, trecând pe lângă buticuri şi frizerii cu program târziu, pe lângă mirosul de ulei încins care stăruia în jurul uşilor de la fast-foodurile cu pui. Chiar şi într-o zi normală din timpul săptămânii, iarna, străzile din jurul staţiei Camden Town erau pline de oameni: un punkist îmbrăcat într-o geacă de piele, cu o creastă portocalie fluorescent, cerea turiştilor o liră pentru poze cu el. O firmă de vaping împărţea kituri cu mostre gratuite celor care se întorceau acasă de la muncă sau se îndreptau spre piaţa din apropiere ca să mănânce. Petrecăreţii se revărsau din baruri luminate în nuanţe de miere. Cuplurile se ţineau de mână, în drum spre cinema Odeon. Cumpărătorii duceau plase de la M&S şi Sainsbury’s şi Whole Foods.

Trupa lui Vivi, Sisters of the Sacred, cânta la Jazz Café, care, contrar denumirii, nu era o cafenea de jazz, ci mai degrabă un club de noapte cu muzică live din sediul unei foste bănci Barclays. Coloanele sale albe şi geamurile arcuite îi dădeau un aspect fals grecesc, iar litere albastre, de neon, îl declarau sus şi tare CEL MAI FAIMOS LOC CU JAZZ DIN LONDRA. În faţă era deja coadă, în ciuda frigului, iar asta le-a făcut pe Vivi şi pe

colegele ei să se oprească.

— Doamne! a zis Laura. Suntem faimoase?

Sisters of the Sacred erau semi-cunoscute pe scenele underground din cele mai cool şi mai grunge oraşe de pe continent, dar cu siguranţă nu faimoase. Nu cum era Grey.

Vivi s-a uitat la coadă şi şi-a aprins o ţigară.

— E posibil să-i fi spus managerului că sora mea şi o gaşcă de supermodele semi-dezbrăcate vor fi în public, dacă ne angajează.

— Este termenul corect pentru o multitudine de supermodele? a întrebat Candace. Gaşcă?

— Da, Candace.

— Să îţi prostituezi propria soră pentru public este o dovadă de faliment moral, am zis.

— Supermodelele au fost *inventate* să vândă rahaturi oamenilor, a zis Vivi. Ce sens are să fii rudă de sânge cu una, dacă n-o foloseşti ocazional pentru profit?

— Doamne, Iris!

Mi se făcea disperat cu mâna de la coadă.

— Aici!

Jennifer Weir şi Justine Khan erau aproape în faţă. Jennifer era cea care-mi făcea cu mâna. Justine stătea cu braţele încrucişate şi privea drept înainte, cu maxilarul încleştat.

— Prietene? a mormăit Vivi, în timp ce Jennifer ieşea de la coadă şi o trăgea pe Justine după ea.

— Duşmane de moarte, de fapt, am mormăit.

— Doamne, chiar speram să dăm de tine! a zis Jennifer. Am ajuns aici devreme şi aşteptăm de vreo oră.

— Sunteţi admiratoare ale trupei? a întrebat Vivi.

— Sigur că da!

Privirea lui Vivi a alunecat spre Justine.

— Tu îmi pari cunoscută.

Sora mea a pocnit din degete şi-a arătat spre ea.

— Ştiu! Eşti fata care s-a ras în cap în faţa întregii şcoli! A fost atât de *metal.*

Vivi s-a întins să atingă o şuviţă din părul lung al lui Justine.

— Păcat că l-ai lăsat să crească. Îmi plăcea mai mult scurt.

— Nu mă atinge, vrăjitoareo! s-a răstit Justine.

S-a întors şi-a luat-o la picior spre un restaurant italian de vizavi.

— Justine! Justine! a strigat Jennifer. Îmi pare rău. Nu ştiu care-i faza.

S-a întors iar spre mine.

— Sora ta e aici? Mai vine?

— Eu sunt sora ei, a zis Vivi.

— Cred că vine, am spus. N-avem veşti de la ea.

— Mergeţi la Cuckoo după aceea? a întrebat Jennifer. Doamne, crezi că va fi şi Tyler Yang acolo?

— Cuckoo?

— Unul dintre cele mai cool şi mai ultraexclusiviste cluburi din Londra, măi. E imposibil să intri dacă eşti un om obişnuit, însă Grey şi Tyler se duc *mereu* acolo, când e ea aici.

Un zâmbet lent, tăios, s-a întins pe chipul lui Vivi. Detesta când oamenii vorbeau despre sora noastră de parcă ar fi cunoscut-o. Grey era a noastră. Ne aparţinea.

— Te vom anunţa, a spus ea, încă zâmbind. Pe curând!

Jennifer nu părea să-şi dea seama că fusese trimisă

la plimbare.

— Ah, de fapt, mi-am pierdut locul la coadă. Crezi c-aş putea să intru cu voi? Mi-ar *plăcea* să văd culisele.

Vivi a tras lung din ţigară şi a suflat în faţa lui Jennifer fum cu aromă de cuişoare.

— Ştii măcar ce cântăm sau eşti aici doar să băleşti la Grey? Ştii vreo melodie?

Jennifer s-a bâlbâit.

— N-nu… cred… nu-i corect.

— De fapt, a zis Vivi, călcându-şi mucul ţigării cu bocancul, cum se numeşte trupa?

Jennifer a icnit ca un peşte pe uscat.

— Da, aşa mă gândeam şi eu, a zis Vivi. Treci la coadă!

— Tipic Vivi. Îşi face prieteni peste tot, a comentat Laura, când bodyguarzii ne-au deschis uşile şi am intrat.

Vivi şi-a luat colegele de după umeri şi a intrat în club cu mândrie, ca o stea rock ce era.

— Ăştia de bălesc la vedete nu se schimbă, a zis ea, fără să-şi dea seama că eu aveam să fiu cea care o va înfrunta pe bălitoare – care mă privea urât, cu braţele încrucişate – şi pe ciracele ei mâine, la şcoală.

*

Am stat prin culise în timp ce trupa care cânta în deschidere încălzea atmosfera. Când Sisters of the Sacred au urcat pe scenă şi Grey tot lipsea, i-am scris iar:

Încep. UNDE. NAIBA. EŞTI?

Era ciudat că nu-mi văzuse mesajele anterioare. Vivi rezista cu săptămânile fără să-şi verifice canalele

de social media, dar Grey era lipită de ele. Am deschis Instagram. Contul meu era privat, dar aveam mii de solicitări de urmărire. Toată lumea vrea să te cunoască, dacă ai o soră faimoasă. Sau, mai degrabă, vor s-o cunoască pe ea şi vor să le-o livrezi. Îmi bântuiau conturile de Facebook şi de Instagram, flămânzi după o bucată din ea.

> Eşti colegă de şcoală cu verişoara mea. Cred că eşti sexy. Trimite-mi o poză cu tine goală, frumoaso! (Sau cu sora ta, dacă eşti timidă!)
>
> Spune-i lui Grey că, dacă-i frânge inima lui Tyler, o s-o ucid. Pe bune!
>
> Hei, am o teorie despre ce ţi s-a întâmplat când erai mică. Te-ai gândit că poate aţi fost răpite de extratereştri? Străunchiul celei mai bune prietene ale mele lucrează la Area 51 şi spune că are dovezi. Pot să-ţi trimit detalii la un preţ scăzut. Scrie-mi!
>
> Ştiu că nu vei citi niciodată asta, dar cred că DESTINUL meu este să devin model, aşa că aş aprecia ENORM dacă i-ai trimite fotografiile mele surorii tale.

M-am uitat pe pagina lui Grey, să văd dacă postase recent. Grey Hollow, supermodel, avea 98 de milioane de urmăritori. NOUĂZECI ŞI OPT DE MILIOANE. Erau poze cu ea împreună cu alte supermodele, pe coperte de reviste, în culise, la concertele starurilor pop, pe iahturi, cu iubitul ei fotomodel, Tyler Yang, într-un club luminat în roz – Cuckoo, probabil – din Mayfair.

Grey îmi spusese despre Tyler acum şase luni, în excursia la Praga, după ce băusem câteva shoturi de absint fiecare, din pahare delicate. Şedeam aproape, într-un separeu dintr-un club de noapte, simţindu-ne încălzite şi voioase, de la alcool şi de la pelin, cu capul ei pe umărul meu în timp ce o priveam pe Vivi pe ring, alături de o fată pe care o cunoscuse la bar. Grey ridicase mâna stângă, iar eu pe cea dreaptă, şi am format o boltă cu degetele noastre lipite. Îi simţeam bătăile inimii în propriul piept, simţeam firul puternic care ne lega.

— Cred că sunt îndrăgostită de el, a zis ea încet, cu respiraţia mirosind a zahăr şi anason.

Îi simţeam zâmbetul din voce. Ştiam deja că-l iubea. Ştiusem din ziua anterioară, când ne întâlnisem pe aeroport şi o îmbrăţişasem după multe luni. Mirosea diferit. Mirosea… mai blând, cumva. I se potrivea. Să fie îndrăgostită o făcea şi

mai fermecătoare.

Eram şi nu eram surprinsă, în egală măsură. Ştiam deja că erau împreună. Văzusem fotografii făcute de paparazzi, cu ei ţinându-se de mână, pe copertele tabloidelor şi Tyler începuse să apară tot mai frecvent în stories pe contul ei de Instagram. Surprinsă, fiindcă Grey nu avusese niciodată un iubit, ci doar amanţi care o interesau pentru scurtă vreme. Spre deosebire de Vivi, care ne oferea frecvent detalii despre viaţa ei amoroasă şi sexuală, Grey era un mister. Împărtăşea doar firimituri.

— Tyler Yang? am întrebat-o, iar ea încuviinţase, adormită.

— E special, continuase. Când îl vei cunoaşte, o să înţelegi.

Nu îl întâlnisem încă, dar poate urma – asta dacă ea se obosea totuşi să apară.

Ultima postare a lui Grey fusese cu cinci zile în urmă, o imagine cu ea într-o rochie verde, din tul, pe o balustradă roşie, cu un pahar de şampanie în mână, cu pielea saturată de lumină roz fluorescentă şi cu părul blond încercuit de glysophila[2]. *#TBT Săptămâna Modei în Londra,* zicea mesajul. Era la clubul Cuckoo. *Doar* peste 15 milioane de oameni îi dăduseră like.

În Jazz Café erau două etaje: cel de jos, cu scena, cu publicul lipit de ea şi cu trupa înecată în lumină portocalie şi raze laser. Deasupra, un restaurant şi un bar la mezanin ocupau spaţiul pentru cei care preferau să soarbă vin, în loc să fie stropiţi de bere într-o moşală. Le-am văzut pe JJ la o masă rotundă, amândouă posomorâte.

Grey n-a ajuns la primul cântec, nici la al doilea, nici la al treilea. Candace se mişca pe scenă ca Mick Jagger, sexul întruchipat, dar eu o priveam pe Laura, o fărâmă de femeie, cu ochi de Bambi, transformată într-o bestie când îşi ataca tobele. Cu părul căzut pe faţă, cu sudoarea şi saliva zburând, cu tricoul ridicat dezvelindu-i abdomenul.

Lumea adora formaţia, dar la al patrulea cântec deja îmi făceam griji. Mă tot uitam după sora mea cea mare, sigură că se va strecura în spatele meu şi-mi va acoperi ochii cu mâinile, dintr-o clipă în alta, dar n-a apărut.

Apoi, undeva spre finalul concertului, s-a întâmplat ceva.

Pe scenă, Vivi a încetat să mai cânte la bas şi şi-a

2 Ipcărige, o plantă erbacee perenă, cu tulpina ramificată de la bază şi numeroase flori albe-roz mici, grupate în panicule

lăsat braţele pe lângă corp. Se uita la ceva sau la cineva din mulţime, în spatele meu, cu un văl lăsat pe ochi. M-am întors să privesc în direcţia în care se concentra ea, dar camera era întunecoasă şi aglomerată. Laura şi Candace schimbau priviri confuze şi încercau să-i atragă atenţia, dar fără succes. Vivi era încremenită, cu ochii mari, inspirând repede şi scurt. Candace s-a deplasat de-a curmezişul scenei, cântând, şi a înghiontit-o, iar Vivi a clipit cu furie şi a scuturat din cap. Mi-a găsit privirea în mulţime. Pe obraz îi curgea o lacrimă.

Atunci am ştiut că ceva era foarte nelalocul lui.

Vivi a înghiţit şi a reluat basul. Trupa a mai cântat două melodii, dar cu o Vivi absentă, care greşea constant. Când mulţimea a cerut bis după ultima, doar Candace şi Laura au urcat iar pe scenă şi au cântat un cover acustic. Mi-am croit drum prin mulţime şi m-am strecurat în spatele scenei. Vivi trăgea din ţigară de parcă ar fi fost legată la un rezervor de oxigen, cu capul între genunchi.

— Doamne! am zis.

Am alergat la chiuvetă şi am umezit o cârpă, apoi i-am aşezat-o pe frunte.

— Ce s-a întâmplat? Eşti bine?

— Nu ştiu. Nu ştiu.

Mai multe picături de salivă i s-au scurs din gura deschisă şi i-au căzut între picioare, pe podea.

— Cred că am avut un atac de panică.

— Ai văzut ceva.

Vivi a clătinat din cap.

— Ba da! am insistat. Ce era?

S-a ridicat în capul oaselor. Avea buzele albăstrui şi pielea lipicioasă de sudoare.

— Un tip. Doar că nu era bărbat. Era… un tip cu un craniu de taur pe cap.

M-am ridicat în picioare şi mi-am scos telefonul.

— Sun la poliţie.

— Ce? Nu, Iris. Serios, era întuneric şi probabil halucinam…

— L-am văzut azi şi eu. *De două ori.* Era la şcoală. Un tip înalt, fără tricou, îmbrăcat în minotaur demonificat şi descompus.

— *Ce?*

— Da. Deci nu halucinai. E un urmăritor din acela bizar de pe internet, care a decis să încerce să ne sperie, ca femeia aceea care a intrat în casa noastră, când eram mici, şi nu am de gând să tolerez asta.

Vivi s-a încruntat.

— Iris… ştii că nu despre asta e vorba, nu?

Am ezitat.

— Nu?

— I-am recunoscut… mirosul. Nu pot explica. Mi s-a părut… familiar.

M-am uitat o vreme la Vivi, apoi la telefon, care tot nu primise nicio notificare de la sora noastră.

— Unde e Grey, Vivi? De ce nu e aici?

— Nu ştiu.

— Grey nu ratează chestiile astea. Dacă spune că face ceva, atunci face. Dacă nu vine ea la noi, mergem noi la ea.

Capitolul 5

Ne-am strecurat afară din Jazz Café, în timp ce Laura şi Candace erau încă pe scenă, şi ne-am grăbit spre gura aglomerată a staţiei de metrou Camden

Town, uitându-ne mereu peste umăr să nu fim urmărite de cineva – sau de ceva.

Vivi era încă zguduită. În metrou, a respirat în palmele făcute căuş, ca să-şi calmeze stomacul. Au trecut câteva staţii până când culoarea a început să-i revină în obraji şi pe frunte i-au apărut broboane de sudoare.

Am ieşit din metrou la Leicester Square, într-o lume din care Vivi nu mai făcea parte. În Camden, tatuajele şi piercingurile ei nu păreau deplasate, dar aici, în timp ce ne grăbeam pe lângă turişti şi lanţuri de restaurante şi chioşcuri unde se vindeau bilete la *Matilda* şi *Magic Mike,* era o ciudăţenie.

Am intrat în clădirea unde locuia Grey folosind codul pe care ni-l trimisese când cumpărase apartamentul, cu un an în urmă, deşi era atât de rar la Londra încât nici Vivi, nici eu nu apucaserăm încă să-l vedem. Când am luat liftul până la penthouse, gândurile îmi erau pline de imagini oribile. Se succedau ca expuse de un proiector de modă veche: Grey, după o supradoză, pe podeaua băii. Grey, ucisă de tipul cu craniu de taur. Când am deschis uşa, însă, am descoperit un loc vast, ordonat şi impersonal. Luminile oraşului se strecurau prin ferestrele din tavan până în podea care dădeau spre Tamisa. În depărtare se mişca lent Ochiul Londrei.

Niciun semn că ceva era în neregulă. De fapt, existau puţine semne că ar fi locuit cineva acolo. Câteva cărţi despre modă, însă niciun raft plin până la refuz de poveştile întunecate care-i plăceau lui Grey în adolescenţă. O bucătărie din marmură şi alb lucios, cu podele din beton lustruit, dar nici urmă de lemn, de căldură, de mâncare. Aerul avea gust sălciu, cu urme

de amoniac şi clor. Toată mobila părea aleasă de un designer de interior, apoi pregătită şi luminată pentru un pictorial din *Vogue* despre casele terne ale vedetelor.

Nu părea să-i aparţină lui Grey. Creierul lui Grey era haotic. Când era adolescentă, camera ei nu fusese niciodată curată. Şosetele ei nu se potriviseră niciodată. Era mereu în întârziere cu cel puţin 15 minute, oriunde. Nimic din viaţa ei nu fusese vreodată organizat. Trecea prin lume ca o tornadă în chip de fată, lăsând în urmă doar distrugere. Cel puţin aşa fusese când avea 17 ani. Poate faptul că devenise supermodel şi designer de modă schimbase asta, dar părea la fel de imposibil precum schimbarea oaselor din propriul schelet.

Eu şi Vivi ne-am deplasat prin apartament, în tăcerea stranie, trecându-ne degetele peste lucrurile lui Grey. Canapele, oglinzi, ceasuri, dulapuri. Mi se părea clandestin să fiu în spaţiul personal al altcuiva, aşa, de parcă aş fi putut deschide orice dulap sau sertar şi-aş fi putut găsi în ele sufletul surorii mele, împăturit cu grijă. M-a străbătut un fior.

Dintr-odată, aveam iar zece ani şi eram obsedată de sora mea cea mare. Dormitorul lui Grey era, pe atunci, un templu pe timp de război, un loc pentru adoraţie în care trebuia să mă strecor când gardiana sa nu era atentă. Când ştiam că pleacă de acasă pentru câteva ore, deschideam uşa şi începeam să explorez. Făceam asta doar când ştiam că aveam timp să savurez experienţa. Una dintre favoritele mele era gentuţa ei pentru machiaj, un cufăr de comori aparent fără sfârşit, plin de glossuri şi sclipiciuri care-mi lăsau pielea lipicioasă şi lăcuită. Voiam să trăiesc în pielea ei,

să ştiu cum era să fii la fel de frumoasă şi de misterioasă ca Grey Hollow.

Dar apartamentul ăsta nu era casa surorii pe care o cunoşteam. Când Grey visa cu ochii deschişi să fugă, nu într-un loc ca ăsta voia, ci într-o ascunzătoare din Budapesta sau Praga, sufocată de catifea şi alămuri. Cerinţa lui Vivi fusese ca locul să aibă o bibliotecă. Tot ce voiam eu erau podele cu model tablă de şah în bucătărie şi în băi, precum cele din casele mele din *Sims 4,* când jucam. La 13 ani, mi se păreau apogeul opulenţei.

Nu am găsit nimic din toate astea.

— Parcă s-ar fi masturbat aici un designer de interior, a zis Vivi, bătând cu degetele într-o vază, şi şi-ar fi dat drumul peste tot.

— Scârbos.

— Dar adevărat. Nimic din toate astea nu-mi pare Grey. Cred c-a plătit pe cineva să se ocupe. Ori asta, ori un metamorf reptilian îi poartă pielea.

— Nu ştiam că metamorfii reptilieni sunt renumiţi pentru talentul la decoraţiuni interioare.

— De aia n-o să faci niciodată parte din Illuminati.

Dormitorul principal părea decupat dintr-un hotel de lux – şic, modern, fără suflet. Patul era făcut cu nişte colţuri pliate ca la spital şi nu existau lucruri personale – nici măcar o perie sau o poză. Am deschis dressingul. Şi aici totul era foarte ordonat. Şiruri după şiruri de pantofi cu toc nepurtaţi, lucioşi ca nişte spinări de cărăbuş. Mi-am trecut degetele printre haine. Paiete, catifea şi mătase, grele şi scumpe. Oscar de la Renta, Vivienne Westwood, Elie Saab, Grey Hollow.

Vivi a luat o pereche de pantaloni din piele de şarpe.

— Teoria cu metamorf reptilian începe să prindă contur.

— Arată de parcă n-a fost nimeni aici de câteva săptămâni.

— Arată de parcă n-a fost nimeni aici *vreodată.*

— Presupun că vine cineva pentru curăţenie.

Vivi şi-a trecut un deget peste un raft din dressing. Nici urmă de praf.

— Sigur vine cineva. Grey nu e aşa de ordonată.

— Ce facem? am întrebat.

Vivi a ridicat din umeri.

— Nu ştiu dacă să ne facem griji. Poate că nici măcar n-a ajuns de la Paris.

M-am uitat iar în dressing. Rochia de tul verde pe care o purtase la clubul Cuckoo în postarea de pe Instagram de acum cinci zile era acolo, călcată, lipsită de viaţă, acum că nu o mai anima trupul ei.

— Dacă e în Londra, cred că ştiu unde.

*

Mi s-a părut ca un ritual sacru. Ceva pe care-l aşteptasem toată viaţa. Să stau unde şedea ea, să mă machiez cu produsele ei, să îmi strecor trupul în hainele ei. Să devin Grey.

Am cercetat garderoba şi i-am probat hainele. Chiar şi Vivi, care era în general neimpresionată de modă, dacă veşmintele nu erau sfâşiate sau cu ţinte, era încântată de ideea accesului nelimitat. Am probat haină după haină. În cele din urmă, eu am ales o rochie mini aurie şi o haină de mătase verde, care-mi plutea pe umeri precum pânza de păianjen. Vivi a ales un costum roşu cardinal, cu pantaloni cu croială ţigaretă şi

un ruj asortat. Şi-a lipit părul scurt de craniu cu un gel sclipitor.

Cât am mers cu taxiul spre clubul Cuckoo, am sunat-o pe Grey iar şi iar, sigură că exageram, sigură că-mi va răspunde la mesaje şi că eu şi Vivi ne vom petrece restul săptămânii scârbite de cât de proaste fuseserăm, dar Grey n-a răspuns şi nu mi-a citit mesajele.

Ne-am dat jos din taxi pe Regent Street şi-am mers sub o arcadă imensă spre strada lăturalnică pe care Cuckoo o numea „acasă”. Luminiţele erau întinse deasupra străzii ca un năvod, iar restaurantele încă erau pline de băutori nocturni şi de persoane care luau cina înghesuite lângă încălzitoare. În faţa clubului nu era coadă. Uşa era nemarcată şi deloc pretenţioasă. Un cuplu din faţa noastră a sunat şi s-a deschis doi centimetri, scuipând afară lumină de neon şi muzică electronică. Au purtat o conversaţie în şoaptă cu cine răspunsese şi au fost refuzaţi.

Apoi ne-am apropiat, eu şi cu Vivi. Am sunat eu. Uşa a fost deschisă de o femeie scundă, blondă, cu ochi de pisică.

— Sur la liste? a întrebat ea, şi apoi s-a uitat mai bine la noi şi a căscat gura.

Eram stafiile lui Grey. Sigur că ne recunoscuse.

— Nu e aici, a zis, în engleză.

Accentul ei era atât de greu, încât părea că avea limba umflată.

— Ştii unde e? a întrebat Vivi.

— I-am spus ieri prietenului vostru – nu am văzut-o.

— A mai căutat-o cineva? am întrebat. Cine?

Expresia femeii s-a întunecat.

— Un bărbat. Un bărbat care mirosea a… moarte şi rug.

Bătăile inimii mi s-au accelerat. M-am gândit la femeia care se strecurase prin geamul dormitorului meu când eram mică şi îmi tăiase o şuviţă de păr, la bărbatul care încercase să o tragă pe Vivi în maşina lui, pentru că citise despre ea pe internet.

— A spus de ce o caută? am insistat. Ce voia?

Femeia a clătinat din cap.

— Nu l-am lăsat să intre. Era… Ochii lui. Erau negri ca tuşul. Mi-a fost frică de el.

Eu şi Vivi ne-am uitat una la alta, cu acelaşi gând: *Trebuie să o găsim.*

— Vrem să vorbim cu tipul ăsta. I-am arătat o poză cu iubitul lui Grey. Tyler Yang. E aici?

— Da, însă e un eveniment privat în seara asta, a zis ea, ezitând. Dacă nu sunteţi pe lista de invitaţi, nu vă pot…

— Nu spunem nimănui dacă ne laşi, a zis Vivi, torcând.

A dus un deget la buzele femeii şi atât a fost. Femeia a închis ochii, la atingerea ei, ameţită şi îmbătată de mirosul pielii surorii mele. Cu ochii încă închişi, a deschis gura şi i-a supt degetul.

Îmi mai văzusem surorile făcând asta. O făcusem şi eu de câteva ori, deşi impactul pe care îl avea acest gest mă îngrozea. Lucrurile pe care le puteam face oamenilor când se drogau cu mine.

Când femeia a redeschis ochii, avea pupilele imense şi respiraţia îi mirosea a miere şi a lemn putred. Vivi i-a mângâiat obrajii, apoi s-a aplecat să-i şoptească:

— Vrei să ne laşi să intrăm.

Femeia a deschis uşa, ameţită, cu un zâmbet tâmp pe chip. Avea privirea fixată la Vivi. În lumina mov a vestibulului, am văzut ce vedea şi ea: cât de înspăimântător de frumoasă era sora mea, mai ascuţită şi mai subţire decât Grey, ca o rapieră comparată cu un paloş.

— Nu ar trebui să le faci asta oamenilor, am zis, în timp ce ne îndreptam spre sursa muzicii.

Basul profund îmi vibra în piept.

— Ce?

— Orice oi fi făcut.

Clubul – favoritul lui Grey, dacă dădeam crezare contului ei de Instagram – era luminat din toate unghiurile de neon roz orbitor. Pentru evenimentul privat, tavanul fusese acoperit cu o pădure de flori de cireş, care picurau spre ring. Găleţi supradimensionate de Dom Perignon, cu etichete care străluceau pe întuneric, făceau fiecare masă fosforescentă. Barul era din sticlă şi alamă aurie, încadrat de draperii somptuoase, de catifea mov. Băuturile erau servite în pahare înalte, imposibil de elegante, remarcabil de asemănătoare cu femeile înalte, imposibil de elegante care beau din ele. Oamenii erau, în mare parte, din zona modei – modele, designeri, fotografi –, dar am văzut şi un rapper faimos, un cuplu de actori dintr-un serial TV american foarte popular, pe fiica unei legende rock britanice. Mulţi au rămas uimiţi când ne-au văzut, apoi s-au strâns să vorbească în şoaptă.

— Uită-te după el! i-am zis lui Vivi.

— De unde ai ştiut c-o să fie aici?

— Grey vine aici frecvent. Tyler apare în toate pozele ei.

Tyler Yang era un fotomodel britanic de origine

coreeană, cu multe tatuaje, care-şi câştigase reputaţia în lumea modei pentru uşurinţa cu care stilul lui ştergea limitele de gen. Rar îl vedeai îmbrăcat în ceva neîndrăzneţ: costume Gucci înflorate, bluze de dantelă, şiraguri de perle vechi, cămăşi cu fundă la gât, mocasini cu platformă. Avea ochii mereu conturaţi, iar pleoapele şi buzele îi erau colorate ca un magazin de dulciuri.

Sexualitatea lui Grey era un subiect îndelung discutat, însă neclarificat. Se vedea cu un fotomodel Victoria's Secret sau cu cel mai nou actor în vogă de la Hollywood? Eu şi Vivi ştiam că Grey era heterosexuală. Pentru ea existaseră mereu doar bărbaţi, aşa cum pentru Vivi existaseră doar femei.

Pentru mine erau valabile ambele variante. Primul meu sărut fusese cu Justine Khan, la jocul de învârte sticla de la petrecerea lui Jennifer. Avea gura moale şi mirosea a gloss pentru buze şi glazură de vanilie. Ar fi trebuit să fie amuzant, dar trezise ceva înăuntrul meu. O minge disco în piept, o foame insistentă undeva în mine, care m-a făcut să vreau să-mi trec degetele prin părul ei, pe atunci scurt, şi să-mi lipesc bazinul de al ei. Confirmase ceva despre mine ce bănuiam de o vreme. Sărutul avusese efect şi asupra ei, un efect ciudat şi urât. Mă sărutase iar şi iar, insistentă, până când încercasem să o împing, iar ea mă ţintuise la pământ, până când îmi muşcase buza atât de tare, încât sângera, până când unghiile ei îmi zgâriaseră braţele şi a trebuit să mă lupt cu ea, până când toate fetele care ne priveau şi-au dat seama că nu mai era un joc şi trebuiseră să o ia de pe mine cu forţa, în timp ce făcea spume la gură. Povestea se schimbase în timp, aşa că acum fetele de la şcoală spuneau că *eu* o muşcasem

pe ea, că *eu* nu îi dădeam drumul, că *eu* eram vrăjitoarea nebună care încercase să o muşte de faţă.

Rămânea totuşi cel mai puţin terifiant dintre cele două săruturi pe care le îndurasem.

— Uite! a zis Vivi, arătând spre peretele negru.

Tyler se afla într-un separeu de catifea roz, înghesuit între un star pop şi un supermodel. O fostă vedetă Disney se agita prin jur, încercând să-şi croiască drum în conversaţie.

Îmi dădeam seama de ce-l plăcea Grey pe Tyler: părul negru, legat într-un coc în creştet, maxilarul puternic, muşchii care i se mişcau sub pielea tatuată a braţelor. Ochii căprui erau conturaţi cu kohl, iar buzele, date cu ruj verde. Purta o bluză liliachie, diafană, şi pantaloni cu talie înaltă, genul preferat de tipi în 1920. Eticheta strălucitoare a şampaniei Dom Perignon îi dădea pielii o notă de absint. Femeile erau frumoase, dar Tyler Yang, la fel ca Grey, era uluitor. Mi-am lins buzele.

— La naiba, e cine cred eu că este? a zis Vivi, privind supermodelul. Cred că e de la Victoria’s Secret şi tocmai s-a despărţit de iubita ei.

— Abţine-te! i-am spus. Investigăm dispariţia misterioasă a surorii noastre. Nu-i vreme de combinat.

— Zise fata care salivează după Tyler Yang, *iubitul* respectivei surori dispărute.

— Nu salivez.

— Nu pe gură.

— Scârbos.

— Dar adevărat.

Tyler ne-a văzut. Ne-am privit în ochi, peste încăpere.

— Nu pare încântat să ne vadă, a zis Vivi.

Expresia lui Tyler se înăcrise. Se uita lung acum, cu ochii întunecaţi şi maxilarul încordat. A ridicat un deget subţire şi l-a încovoiat spre el. *Veniţi.*

— Se pare că suntem chemate.

— Doar de invitaţia asta aveam nevoie.

Vivi a trecut de mine şi s-a dus aţă la model. Fără ruşine. Dar, în timp ce ne apropiam de masă, Tyler a vorbit repede cu femeile, iar ele s-au ridicat şi au plecat spre bar, două zeiţe îmbrăcate în lumina stelelor.

— Nu! De ce pleacă? a zis Vivi, privind după femeile care alunecau prin mulţime.

Telefonul mi-a vibrat în mână. M-am uitat la ecran, dar mesajul era de la mama, nu de la Grey. *Rahat*. În panica de a o găsi, uitasem de ora stingerii.

Vin curând acasă, i-am scris lui Cate, apoi am intrat pe mod avion, ca să nu apară la club şi să mă escorteze de-acolo.

— Micuţele Hollow, a făcut Tyler, privind de la Vivi la mine. Cred că voi sunteţi.

— Suntem surorile lui Grey, am zis, aşezându-ne.

— Dacă v-a trimis să îmi transmiteţi scuze, nu sunt interesat.

— Pentru ce să-ţi transmită scuze? a întrebat Vivi.

— Pentru că e o *vrăjitoare* mincinoasă şi înşelătoare.

Vivi a ridicat din sprâncene. Eu am strâns din dinţi. Amândouă uram cuvântul.

— Suntem aici fiindcă nu o găsim pe Grey, a zis Vivi. Ne facem griji că ar fi putut dispărea.

Tyler a râs, deloc vesel.

— Nu e cazul.

— Când ai văzut-o ultima dată?

— Nu ştiu. Acum câteva zile, când ne-am despărţit. Cred că n-am mai văzut-o de atunci.

— V-aţi despărţit? a întrebat Vivi.

— Da.

— De ce? V-aţi certat?

— De obicei, asta se întâmplă când oamenii se despart.

Pe buzele lui Vivi flutura încă stafia unui zâmbet, dar ochii îi erau aspri.

— Te-ai enervat?

Felul în care întreba o făcea să pară că flirtează.

— Ai lovit-o?

Tyler şi-a amestecat băutura.

— Nu-mi place deloc ce insinuezi.

A încercat să se ridice, dar Vivi l-a luat de guler şi l-a împins înapoi jos. S-a apropiat de el, cu

un picior peste coapsa lui. Din afară, ar fi părut că flirtează, nu că ameninţă.

— Eşti prima persoană la care se va duce poliţia, după ce sunăm, a zis Vivi, cu buzele aproape lipite de urechea lui.

Am devenit atentă la cuvântul poliţie. Vivi juca la cacealma. Nu era încă atât de grav, nu?

— Fostul iubit. Ştii că aşa e. Deci spune-ne ce s-a întâmplat.

I-a mângâiat obrazul, dar orice vrajă folosise pe femeia de la intrare, la el nu funcţiona.

E foarte special, îmi spusese Grey. *Vei şti despre ce vorbesc când îl vei cunoaşte.* Asta să fi fost?

Tyler arăta aşa cum mă simţeam eu: înfricoşat.

— Ho, ho, ho. Poliţie? De ce s-o implici?

— Pentru că nu o găsim, idiotule. Grey nu poate fi contactată. Femeia de la uşă ne-a spus că a căutat-o

un tip dubios. S-ar putea să fi *păţit* ceva.

— Grey dispare mereu. Nu e ceva nou.

— Ce vrei să spui?

— Din când în când, dispare câteva zile de pe faţa Pământului. Nu răspunde la apeluri, ratează întâlniri de lucru, probe, orice. Toţi s-au obişnuit deja cu asta. Face parte din misterul ei. Va apărea sau nu? E foarte excitant. Dar când te vezi cu ea intim… e naşpa. Sora voastră a fost o iubită jalnică.

— Fii atent ce zici despre ea.

— De ce? Aş spune ceva rău despre ea dacă i-aş fi făcut ceva? Nu, serios. Grey chiar a fost o iubită nepotrivită. Cred c-avea pe altcineva. De-aia ne-am despărţit. Probabil că acum e cu persoana aceea.

— Grey te-a înşelat? am întrebat eu.

Nu-i stătea în fire. Grey era sălbatică, adevărat, dar nu era superficială – mai ales nu cu inimile altora.

— Nu a recunoscut aşa ceva, dar ce era să presupun? Unde altundeva să fi plecat? Tot ce ştiu este că, dacă era prezentă, era doar pe jumătate, şi asta dacă aveam *noroc.* Am fost împreună un an şi simt că abia dacă am atins suprafaţa persoanei ei. Ţinea atâtea secrete – mai ales lucrurile oculte.

Eu şi Vivi am schimbat o privire. Tyler ştia că ne captase atenţia.

— Cred că nu prea ştiţi despre asta, nu? a zis. Nici eu, sincer. Tot ce ştiu este că singura dată când m-a lăsat să intru în apartamentul ei, era cel mai straniu loc din lume. Plin de rahaturi ciudate. Chestii moarte, magie neagră. Grey se crede un soi de vrăjitoare.

— Am fost în apartamentul ei în seara asta, am zis. Nu era nimic de genul ăsta.

— Toată lumea are secrete, micuţă Hollow. Poate

că sora voastră mai mare vă ascundea mai multe decât credeaţi.

Pentru mine, nu era o surpriză că Grey era încă interesată de lucruri oculte. Aşa fusese toată adolescenţa. Lui Grey îi plăceau lucrurile obscure şi periculoase: bărbaţii mai în vârstă, drogurile, şedinţele de spiritism din cimitire, cărţile grele, legate în piele, care miroseau a ciocolată şi promiteau vrăji de invocare a demonilor.

— De ce v-aţi certat când v-aţi despărţit? l-a întrebat Vivi.

— Am văzut un bărbat plecând din apartamentul ei, a răspuns el.

Eu şi Vivi ne-am privit din nou.

— A fost picătura care a umplut paharul.

— Era... a început Vivi. Cum să formulez? Era cumva un soi de minotaur, cu carnea roasă de pe osatura feţei?

Tyler s-a uitat câteva clipe la ea, apoi a zâmbit.

— Cred că am terminat, micuţe Hollow, a zis, dându-şi băutura peste cap şi îmbrăcându-se cu o jachetă de catifea. Când o găsiţi pe Grey, să-i spuneţi că o urăsc.

Cu asta, s-a ridicat şi a plecat.

Capitolul 6

Aveam şapte apeluri pierdute şi o duzină de mesaje de la mama când am plecat din club. Toate mi-au răsunat din telefon de îndată ce am ieşit din modul avion.

— La naiba! am şoptit, în timp ce apăsam numele lui Cate, ca să o sun, cu inima bătând repede, plină de

vinovăţie. O să mă ucidă mama.

— Iris? a spus Cate, imediat.

Îi simţeam panica, un miros acru care mi-a întors stomacul pe dos.

— Îmi pare foarte rău.

Eu şi Vivi mergeam spre metrou, iar frigul îmi jupuia pielea de pe picioare.

— Sunt bine. Venim acasă.

— Cum ai putut să-mi faci una ca asta? a întrebat mama. Cum ai putut?

— Îmi pare rău. Sunt bine.

— Sunt la muncă. Aproape că am chemat poliţia.

— Sunt bine, mamă.

Nu am vrut s-o spun. Uneori, îmi scăpa.

Am auzit-o pe Cate respirând la celălalt capăt.

— Te rog să nu-mi spui aşa, a zis încet. Ştii că nu-mi place.

— Scuze.

— Du-te *imediat* acasă!

— Suntem deja pe drum. Ajungem cam în jumătate de oră. Îţi dau mesaj.

Am închis. Frigul îmi amorţise degetele şi mă străduiam să le îndoi cât să-mi vâr telefonul înapoi în buzunarul hainei. O simţeam pe Vivi privindu-mă dezaprobator.

— Iris, a zis ea.

— Te rog să nu spui nimic! m-am răstit.

— Ce va face Cate anul viitor, când te duci la facultate? Se va muta la Oxford sau la Cambridge, cu tine?

— Căutăm apartamente, iar ea şi-a întins antenele după slujbe.

— Vorbeşti *serios?*

— Nu vom locui *împreună.* Doar aproape. Ca să o văd din când în când şi să nu se simtă…

— *Iris.*

— Ştii ceva? Îţi vine uşor să-mi ţii predici. Nu eşti niciodată *aici.* Eu sunt tot ce i-a rămas. Trebuie să fiu totul pentru ea, în fiecare zi.

Cate Hollow îndurase mai multă suferinţă în viaţă decât majoritatea oamenilor. Părinţii ei muriseră brusc, fetelor ei li se întâmplase un lucru oribil, soţul ei îşi pierduse minţile şi voinţa de a trăi, apoi fiicele mai mari plecaseră de acasă de tinere şi aproape nu mai ţineau legătura cu ea. Nu înţelegeam de ce o tratau surorile mele aşa uneori – de parcă era o străină. Tot ce voia Cate era să avem nevoie de ea.

— Eu sunt tot ce i-a rămas, am zis iar, de data asta mai încet.

Mi se părea că măcar atât puteam face, să o las să mă urmărească pe o aplicaţie şi să-mi împletească părul ca atunci când eram mică.

— E o povară cam grea, a spus Vivi. Să fii totul pentru cineva.

— Da. Nu-i aşa că ai noroc că nu trebuie s-o porţi?

Vivi şi-a pus palma pe spatele meu, între omoplaţi. I-am simţit căldura pielii prin materialul mătăsos, cordonul de putere care ne conecta. Sânge cu sânge, suflet cu suflet. Ghemul de panică încâlcit între coastele şi gâtul meu a început să se descâlcească.

— Haide, puştoaico! a zis Vivi. Să mergem acasă.

Am luat Northern Line spre Golders Green, cu navetiştii sorbindu-mi picioarele şi claviculele goale cu ochi mari şi flămânzi. Mă simţeam ca un lucru de consum, de supt până la măduvă. M-am făcut mică pe scaun şi am încercat să-mi trag rochia scurtă peste

coapse. Metroul se zguduia şi ţipa. Femeia de lângă mine mirosea a alcool dulce, cu respiraţia un nor de fructe şi zahăr. Geamurile curbate de cealaltă parte a vagonului reflectau un animal straniu. Erau două Iris: una, reflexia mea obişnuită, şi cealaltă cu susul în jos, ambele unite prin craniu. O creatură cu două guri, două nasuri şi aceeaşi pereche de ochi, ovale goale şi negre, distorsionate şi supradimensionate de curbura sticlei.

Am mers împreună cu Vivi acasă, pe drumul cunoscut, trecând pe lângă autobuzele cu două niveluri de la ieşirea din staţie, apoi pe o stradă dreaptă, mărginită de case scunde, cu geamuri întunecate. Venisem mereu pe aici, deşi drumul spre casa noastră era mai rapid pe străduţe, pentru că drumul principal era bine luminat şi aglomerat. Ştiam prea bine ce li se putea întâmpla fetelor care mergeau pe străduţe întunecoase, noaptea, pentru că ni se întâmplase şi nouă.

Dar toate fetele ştiau acest lucru.

În noaptea asta, vechiul pericol se simţea aproape. Ne-am uitat în urmă la fiecare câţiva paşi, să ne asigurăm că nu ne urmărea nimeni. O bătrână în cămaşă de noapte şi capot fuma la balconul unui bloc, privindu-ne. Oare şi-ar aminti de noi dacă dădeam peste omul încornorat între aici şi casă şi nu mai ajungeam? Ce ar fi spus poliţiei dacă-i bătea la uşă, căutând martori? *Păreau agitate. Erau îmbrăcate prea subţire. Se grăbeau. Se tot uitau în spatele lor, de parcă erau urmărite. La ce se aşteptau, dacă purtau asemenea haine?*

Am cotit la stânga, apoi pe strada noastră. Era mai întunecoasă decât drumul principal şi mărginită de

copaci scheletici, care păreau monstruoși în lumina slabă.

Bărbatul, oricine era, ştia ruta pe care alergam dimineţile.

Ştia unde mergeam la şcoală.

Ştia unde cântase Vivi în seara asta.

Cu siguranţă ştia unde locuim.

După ce-am încuiat uşa în urma noastră, i-am dat mesaj lui Cate, să ştie că eram bine, cât a verificat Vivi toate geamurile şi uşile. Ne-am schimbat din hainele eterice ale lui Grey în pijamale, aspre pe pielea noastră după mătasea şi lâna de firmă, şi ne-am aşezat turceşte la insula din bucătărie, mâncând paste dintr-un bol lăsat de Cate în frigider. Sasha mieuna de pe podea, vrând mâncare, deşi fusese deja hrănită.

Tot n-aveam nicio veste de la Grey. Am sunat-o iar. Nimic. Am mai trimis un mesaj nelivrat. Ne-am hotărât s-o mai lăsăm noaptea aceea, apoi să sunăm la poliţie. În apartamentul ei nu văzusem urme de luptă. În plus, ar fi putut fi pe un iaht în Caraibe, cu telefonul fără semnal.

Doar pentru că un ciudat se ţinea după noi şi un bărbat cu ochi negri, care mirosea a moarte, întrebase de ea, nu însemna că Grey păţise ceva rău.

Eu sunt ceea ce pândeşte în beznă, spusese ea odată, şi o crezusem.

— De ce crezi că suntem atât de ciudate? am întrebat-o eu pe Vivi. De ce crezi că putem face lucrurile pe care le facem?

— Cum ar fi? a zis Vivi, cu gura plină de paste.

— Să-i determinăm pe oameni să facă tot ce vrem. Şi altele.

— Nu mi se pare ciudat, ci corect.

— Alţii nu pot face tot ce facem noi.

— Ba pot. Şi alţii fac lucruri ciudate, însă altfel. Numai că nu vorbesc despre asta. Au fost mereu oameni ca noi, Iris. Uită-te în orice carte de istorie şi în orice folclor: vrăjitoare, mediumuri, Wicca. Spune-le cum vrei. Suntem conectate la lume şi între noi în mod diferit. Om fi noi stranii, dar nu suntem *ceva nou.*

Am clătinat din cap.

— Ceva e în neregulă cu noi. Uneori, simt asta. Avem ceva putred înăuntru.

De aceea mă îngropam în cărţi despre programare şi robotică şi titrare, pentru ca tot ce era greşit să n-aibă loc să se strecoare înăuntru. Eram sigură că alţii, oameni ca Jennifer Weir şi Justine Khan, o simţeau şi ei. Poate că aveau dreptate să se poarte aşa cu mine. Poate că-i lăsam să scape pentru că o parte din mine simţea că meritam pedeapsa.

— Crezi că tipul cu craniul are legătură cu ce ni s-a întâmplat? Crezi că s-a întors să termine ce-a început?

Am întins mâna spre cicatricea de pe gâtul surorii mele, acum ascunsă de o viţă răsucită de tuş.

— Cine taie gâturile unor fetiţe?

Vivi şi-a mestecat îmbucătura lent, privindu-mă atentă.

— Cred că e timpul să ne culcăm.

A coborât de pe scaunul din bucătărie şi a plecat, fără un cuvânt.

M-am spălat pe dinţi, am încercat să văd ce ratasem la ore, apoi m-am dus în dormitorul ei din copilărie, unde am găsit-o ghemuită în patul single. M-am urcat lângă ea. Duhoarea parfumului scăzuse şi mirosul natural al lui Vivi – silvic, lăptos – revenise. I-am şters conturul de ochi întins pe obraz şi am privit-o

dormind. Niciuna dintre noi nu dormea atrăgător. Toate unghiurile ascuţite care ne făceau uluitoare când eram treze cedau locul maxilarelor moi şi bălţilor de salivă, în clipa în care puneam capul jos. Cândva, petrecusem o lună într-un concurs de cine făcea cea mai hidoasă poză cu celelalte două dormind.

I-am mângâiat obrazul lui Vivi şi am simţit un junghi de dor. De ea, de Grey, de anii în care fuseserăm nedespărţite. Încă neseparate de ţări şi fusuri orare şi cariere şi vieţi.

Mi-am apăsat vârfurile degetelor pe gâtul ei, uşor, chiar unde îi simţeam bătăile inimii sub piele. Aşa dormeam când eram mici, cu degetele pe pulsurile celorlalte, într-o încrucişare strânsă de încheieturi, gâturi şi mâini. Ani întregi nu putusem dormi adânc decât simţind bătăile inimii ambelor mele surori sub degete. Dar ele crescuseră şi plecaseră de acasă şi îmi dădusem seama că pe lume erau lucruri mai înfricoşătoare decât monştrii care trăiau în coşmarurile mele.

Grey, m-am gândit, ştiind cumva că, oriunde era, mă va auzi, *sper că eşti bine.*

*

M-am trezit înainte de zori, ca de obicei, i-am dat mesaj mamei, mi-am verificat aplicaţia Find Friends şi am alergat prin Hampstead Heath, înjurând romanii fiindcă se stabiliseră într-un loc atât de umed şi de nenorocit. Ploua din nou, fiindcă era Londra. Ciudăţenia zilei de ieri mi se părea îndepărtată, dar tot am rămas pe aleile mai umblate şi am evitat zona împădurită unde-l văzusem ieri pe bărbat. Am alergat până când

m-a durut să respir şi corpul meu m-a implorat să mă opresc, şi apoi am alergat iar. Am ţinut mereu telefonul în mână, aşteptând să vibreze cu un mesaj de la Grey, dar, de fiecare dată când m-am uitat, n-am văzut nicio notificare nouă.

Când am ajuns acasă, Cate pregătea micul dejun, în uniformă. Vivi şedea din nou pe insula de bucătărie, legănându-şi picioarele lungi şi tatuate în timp ce-şi vâra roşii cherry în gură.

— Uite pe cine am găsit! a spus Cate, când m-a văzut.

— Fiica rătăcitoare se întoarce, a zis Vivi, desfăcând larg braţele şi privind în zare, ca un tablou renascentist cu Iisus.

— Ştii că definiţia cuvântului *rătăcitoare* este „risipitoare” şi „extravagantă”? am întrebat, căutând laptele în frigider.

Vivi şi-a lăsat braţele jos.

— Credeam că înseamnă „preferată”, şi mai bine rămâne aşa. Toarnă-mi şi mie unul, a zis, când mi-am scos un pahar.

— Te rog, a zis Cate, din obişnuinţă.

— *Te rog,* a spus Vivi.

I-am dat un pahar cu lapte şi m-am aşezat la barul pentru micul dejun, în timp ce Cate pregătea o omletă.

Vivi avea o relaţie mai uşoară cu mama decât Grey. Cate fusese mereu supraprotectoare – cum să fi fost altfel, după ce trecuse prin atâtea? –, iar Grey o luase drept un afront personal la libertatea ei. Vivi, pe de altă parte, nu fusese niciodată deranjată de regulile mamei, pentru că nu le respecta. Dacă era prinsă, şi nu se întâmpla des, fiindcă se pricepea să se strecoare, se scuza prin bilete scrise de mână şi micul dejun la pat.

Erau femei foarte diferite, care duseseră vieţi foarte diferite şi erau interesate de lucruri foarte diferite, dar, cumva, în ciuda faptului că se considerau, reciproc, nişte anomalii, de obicei reuşeau să găsească un numitor comun. Vorbeau la telefon măcar o dată pe lună. Se tachinau constant: Cate îi trimitea lui Vivi linkuri către clinici de îndepărtare a tatuajelor, Vivi îi trimitea lui Cate linkuri către poze cu persoane care-şi modificau corpul, cu limbi despicate şi dinţi piliţi, scriind *Crezi că mi s-ar potrivi?* Când Vivi îi trimisese înregistrări cu muzica ei, Cate răspunsese cu chestii gen *Cred că mi-ai trimis muzica greşită. Aici aud doar pisici masacrate.* Se prosteau una cu cealaltă. Erau simpatice.

— Ai veşti de la Grey? am întrebat-o pe Vivi.

Vivi a clătinat din cap.

— Cate nu pare să creadă că ar trebui să ne facem griji.

— Grey poate avea grijă de ea, a zis Cate.

Felul în care a spus-o, fără să ridice măcar privirea, m-a făcut să strâng din buze.

M-am gândit la noaptea în care plecase Grey de acasă. Se certau oricum de luni în şir, ea şi Cate, cu privire la ora de stingere şi iubiţi, petreceri şi alcool. Grey întindea coarda, să vadă cât se putea. Într-o seară, se clătinase până acasă, beată moartă, şi vomitase pe podeaua bucătăriei.

Cate se înfuriase şi o pedepsise. Grey era o fată de 17 ani, cu o furie de puterea unei furtuni colcăindu-i sub piele. Când cedase, îşi pusese mâinile în jurul gâtului mamei, o trântise de perete şi îi şoptise ceva la ureche. O simplă înţepătură. Ceva atât de mărunt, de încet, că nici nu auzisem. Cate înţepenise. Orice-i

spusese Grey o sfâşiase. Era un copac despicat de fulger. Acum era o femeie, în clipa următoare, ceva rupt. Mi-a plesnit sora atât de tare peste faţă, că i-a spart buza. Încă mai erau trei pete maronii pe un perete, unde sângele ei pătrunsese în rigips.

— Ieşi dracului din casa mea, îi poruncise Cate pe o voce fermă şi scăzută, şi nu te mai întoarce *niciodată!*

Violenţa bruscă m-a făcut să hiperventilez. Ani întregi, cât halucinaţiile se adunaseră tot mai mult în mintea tatei, îmi fusese tot mai teamă că ne va face rău, că ne va sufoca cu o pernă, în somn. Nu era deloc neobişnuit să mă trezesc noaptea şi să-i văd silueta la capătul patului, şoptind încet *Cine eşti? Ce eşti?* Totuşi, chiar şi cât se destrăma spiritual, nu ne-a atins niciodată.

Şi iat-o pe Cate Hollow, o femeie mică şi blândă, care făcuse ceva atât de brutal! Nu eram sigură nici acum ce-i spusese Grey de o luase razna aşa, de a împins-o la o reacţie atât de extremă.

Grey nu plânsese. Strânsese din dinţi, îşi împachetase lucrurile şi făcuse ce-i spusese mama: plecase din casa noastră fără să mai revină decât o dată, să-şi ia tot ce avea în cameră. Nu şi-au mai vorbit din noaptea aceea, din urmă cu patru ani.

— Să chemăm poliţia? am întrebat. Să nu mă duc la şcoală?

Era un gând îmbietor. Mă întrebam ce pedeapsă nouă aveau JJ pentru mine, fiindcă le făcusem de râs seara trecută.

— *Te duci* la şcoală, a zis Cate, arătând de la mine la Vivi. O zi de chiul cu sora ta inadecvată este tolerabilă, dar nu mai multe.

— Cred c-ai vrut să spui „sora ta, zeiţă rock

genială”, dar fie, a zis Vivi.

— Mi-ar plăcea un doctor în familie, a zis Cate, cu degetele încrucişate la ambele mâini. Sau măcar ca o fiică să termine liceul. Deci du-te şi îmbracă-te!

— Şi dacă nu primim veşti de la ea? am întrebat.

Am privit-o pe Vivi, care a ridicat din umeri. M-am simţit imediat frustrată de ideea că, dacă ar fi fost Grey aici şi Vivi era cea dispărută, Grey ar fi ştiut precis ce să facă. S-ar fi avansat. Ar fi existat un plan. Aşa era Grey: nicio problemă nu era prea mare să nu o poată rezolva. Universul părea să o asculte. Eu şi Vivi, prin comparaţie, eram prea obişnuite să fim doar soldaţi sub comanda surorii noastre mai mari. Fără unitatea noastră de comandă centrală, unificatoare, eram pierdute.

— Trebuia să zbor înapoi la Budapesta după-amiază, dar cred că pot să amân pentru mâine, a zis Vivi. Îi sun agenta şi managerul, după ora nouă. Sigur ştiu ei pe unde-o umbla.

Capitolul 7

Am sunat-o pe Grey în drum spre şcoală şi apoi între ore, deja ştiind că apelul va intra în căsuţa vocală. Am verificat Find Friends – şi Vivi, şi Cate erau acasă – dar localizarea lui Grey nu funcţiona. Am fost distrasă la ore, dând refresh conturilor de Instagram şi de Facebook, să văd dacă postase ceva nou.

La prânz, mă întrebam deja dacă JJ hotărâseră să mă lase în pace fiindcă sora mea era Vivi. Justine mă ignorase la engleză şi încă n-o văzusem pe Jennifer. Am găsit poza când m-am aşezat la masă. Era o bucată de hârtie imprimată, care fusese împăturită de două ori şi

strecurată în rucsacul meu. Pe ea se vedea imaginea a trei femei care ardeau pe rug, în Evul Mediu, cu mâinile prinse la spate, în fier, şi cu flăcări la picioare. Feţele fuseseră alterate digital să arate ca ale surorilor mele şi a mea. Nu avea niciun text, deşi mesajul era limpede.

Veţi arde.

Am oftat. Prima mea idee a fost s-o arunc sau s-o duc unui profesor. Am împăturit-o însă şi am pus-o în geantă. Lui Grey i-ar fi plăcut şi probabil i s-ar fi părut amuzantă, ar fi apreciat talentul depus în a le face pe femeile în flăcări să arate ca noi. Era genul de lucru pe care l-ar fi înrămat şi l-ar fi atârnat pe peretele camerei sale, când avea vârsta mea.

Mi-am luat telefonul s-o sun, uitând, pentru o clipă, că nu ar fi răspuns. În schimb, am apelat-o pe Vivi, însă telefonul ei a sunat şi a tot sunat. Când avatarul ei a dispărut de pe Find Friends, câteva clipe mai târziu, m-a cuprins panica şi m-am gândit că orice i s-ar fi întâmplat lui Grey i se întâmplase şi lui Vivi.

Am chiulit, a doua zi la rând, şi am alergat spre casă prin ploaia şuierătoare. Când am ajuns, maşina lui Cate nu se afla pe alee şi casa era întunecată.

— Vivi? am strigat, când am descuiat uşa de la intrare.

Niciun răspuns.

— Vivi?!

— Aici, sus! a răspuns ea. În camera lui Grey!

Am urcat în fugă pe scări, cu inima bubuind. Vivi era în vechea cameră a lui Grey, acum pustie, şezând pe podea cu Sasha în poală şi cu revista *Vogue* deschisă în faţa ei.

— Cum ai ajuns aici? am întrebat, abia mai

respirând. Uşa este închisă de ani buni.

— Grey a dispărut, Iris, a zis ea, fără să se uite la mine.

Afară a fulgerat. A urmat tunetul, o clipă mai târziu, zgâlţâind casa şi făcând geamul să zăngănească. Aveam părul ud şi dinţii îmi clănţăneau de frig. Cate îmi povestise că toate trei ne născuserăm în mijlocul unor furtuni. Grey era fulgerul, Vivi tunetul, iar eu o mare furtunoasă. Grey detestase mereu furtunile, dar Vivi le adora. Când al doilea tunet s-a strecurat prin geamul deschis, m-am întrebat dacă ea îl chemase.

— Cum adică a dispărut?

— Am vorbit cu agenta, cu managerul, cu editorul, cu fotograful cu care trebuia să facă pictorialul de ieri. Am vorbit cu prietenii ei de la Paris şi din Londra. Am vorbit cu portarul. Nimeni n-a văzut-o şi n-are veşti de la ea, de zile întregi.

Vivi a ridicat cel mai nou număr din *Vogue,* cel ascuns de mine sub pernă, de mama.

— Ai citit asta?

— Doar câteva paragrafe, dar…

— Mai citeşte.

— Sunt lucruri mai…

— Serios, *citeşte.*

— Ce caut?

— O să ştii când o să vezi.

Am deschis revista şi am reluat lectura de unde o lăsasem.

> Ziua Anului Nou a marcat a zecea comemorare a unuia dintre cele mai durabile mistere moderne: dispariţia surorilor Hollow. Pe

o străduţă liniştită din Edinburgh, trei fetiţe au dispărut de sub ochii părinţilor. Fix o lună mai târziu, s-au întors pe aceeaşi stradă de unde fuseseră luate. Erau dezbrăcate şi aveau asupra lor doar un cuţit de vânătoare vechi. Nu prezentau răni grave şi nici semne de abuz sexual. Nu erau deshidratate, nici malnutrite. Toate trei aveau o incizie fină, în formă de semilună, la baza gâtului, în scobitura claviculelor, care fusese cusută cu fir de mătase. Rănile se vindecau bine.

Niciuna n-a putut spune unde fuseseră sau ce păţiseră – nici măcar Grey Hollow, cea mai mare. Pe atunci, avea 11 ani, cu siguranţă suficient de mare să-şi amintească frânturi din experienţa lor, deşi a refuzat să dea o declaraţie poliţiştilor scoţieni şi nu a vorbit niciodată public despre presupusa lor răpire.

Există numeroase teorii conspiraţioniste, dintre care cele mai populare sunt răpirea extraterestră, o farsă parentală şi (poate din cauza atmosferei celtice) înlocuirea lor cu alţi copii din neamul zânelor.

Au existat câteva acuzaţii false împotriva părinţilor fetelor, că ar fi fost implicaţi în dispariţia lor. Organizaţiile de presă care le prezentaseră au plătit daune şi acestea au fost investite în înscrierea celor trei surori la Şcoala de Fete Highgate, o şcoală extrem de scumpă care numără printre absolvenţii săi actori celebri, poeţi sau jurnalişti. Una dintre fetele din generaţiile anterioare s-a căsătorit recent într-o ramură extinsă a familiei regale. Şcoala

are terenuri vaste şi verzi, iar clădirea principală este un conac în stil Tudor, cu glicină care acoperă faţada. Grey Hollow a avut dificultăţi să se adapteze acolo.

În următorii ani a urmat o serie de tragedii de familie, dintre care cea mai devastatoare a fost o halucinaţie specifică sindromului Capgras – tatăl lui Hollow, Gabe, credea că fiicele sale fuseseră înlocuite de impostoare identice. După doi ani petrecuți mai mult în instituţii psihiatrice, el s-a sinucis, când Grey avea 13 ani.

Nu se ştiu mai multe despre adolescenţa ei, dar, la 17 ani, s-a certat cu mama sa şi s-a trezit fără cămin. A renunţat la liceu, s-a mutat într-o garsonieră din Hackney, cu alte trei fete, şi a început să accepte joburi ca model. La şase luni după ce a plecat de acasă, prezentase deja pentru Elie Saab, Balmain, Rodarte şi Valentino. În doi ani, a devenit cel mai bine plătit supermodel din lume. Acum, la 21 de ani, Hollow deţine House of Hollow, al cărei designer principal este şi ale cărei creaţii au devenit unele dintre cele mai căutate din industrie, după ce s-au lansat la Săptămâna Modei din Paris, acum mai puţin de 18 luni.

Unul dintre primele lucruri pe care i le spun este că bucăţile de hârtie cusute în creaţiile ei îmi amintesc de altă crimă nerezolvată celebră: misterul bărbatului din Somerton. În 1948, un bărbat neidentificat a fost găsit mort pe o plajă din Australia. Toate etichetele fuseseră tăiate de pe hainele lui şi poliţia a

găsit ulterior un mic sul de hârtie cusut în buzunarul pantalonilor săi. Zicea „Tamám Shud”, adică „terminat” în farsi. Cuvintele fuseseră smulse de pe ultima pagină a cărţii *Rubáyatul lui Omar Khayyám.*

„De acolo m-am inspirat, iniţial”, zice bucuroasă Hollow, în timp ce-şi încovoaie degetele lungi – preternaturale în dexteritatea lor, de parcă ar fi o croitoreasă cu experienţă de sute de ani – în jurul unei ceşti de ceai de Ceylon neîndulcit. Vocea ei este surprinzător de profundă şi nu prea clipeşte. Cu păr blond-alb, ochi negri şi pistrui pe nas, este definiţia cuvântului „eteric”. Am luat interviuri multor femei frumoase, însă niciuna atât de din altă lume. „Copilă fiind, eram obsedată de mistere, probabil fiindcă şi eu eram unul”.

Publicistul ei m-a avertizat să nu o întreb nimic despre luna de absenţă, însă, fiindcă ea a deschis discuţia, îmi iau inima în dinţi.

Chiar nu îşi aminteşte nimic?

„Ba bineînţeles că-mi amintesc”, spune ea, cu privirea de cerneală într-a mea. Are un zâmbet viclean – zâmbetul care a făcut-o faimoasă. „Îmi amintesc totul. Doar că nu m-ai crede dacă ţi-aş spune”.

Articolul continua, dar eu m-am oprit la rândul acela, rândul despre care vorbea Vivi, fără îndoială: *Ba bineînţeles că-mi amintesc. Îmi amintesc totul.*

Doar că nu m-ai crede dacă ţi-aş spune.

Cuvintele m-au ars precum acidul, dizolvându-mi carnea. Am închis *Vogue* şi m-am aşezat pe patul lui

Grey, cu palma la gură.

— Da, a zis Vivi.

— Nu poate fi adevărat!

Când aveam şapte ani, am dispărut fără urmă pentru o lună.

Când bea suficient vin ca să vorbească despre asta, adică foarte rar, mama sublinia cât de imposibil fusese totul. Cum mergeam prin labirintul de alei din Centrul Vechi al Edinburgh-ului, înapoi spre casa părinţilor tatei. Cum eram acolo şi în clipa următoare nu mai eram. Cum şi-a luat ochii de la noi pentru o clipă sau două, cât să-l sărute pe tata pe obraz când au început artificiile de Anul Nou. Cum n-a auzit nimic şi n-a văzut pe nimeni, ci doar s-a trezit că strada din faţa ei era pustie. O zăpadă ca de dantelă cădea din cer, genul care se topeşte când atinge trotuarul. Aleea era luminată de luciri uleioase şi de efervescenţa pocnetelor de stele de deasupra.

Unde ar fi trebuit să fie trei fetiţe, nu era nimic.

Cate zâmbise la început. Crezuse că ne jucam.

— Iris, Vivi, Grey, ieşiţi din ascunzătoare! a cântat ea.

Nu ne pricepeam la v-aţi-ascunselea, dar ea se prefăcea mereu că dura secole până ce ne găsea. De data asta nu i-a răspuns niciun chicotit. Nicio şoaptă. A ştiut imediat că ceva nu era în regulă. În prima declaraţie la poliţie, Cate a spus că aerul avea gust de ars şi miros de animal sălbatic, ud. Că singurul lucru neobişnuit de pe stradă era o mână de frunze de toamnă şi de flori albe la umbra unei case care arsese cu o lună înainte. Acolo ne-a căutat mai întâi. Tot ce supravieţuise flăcărilor fusese un cadru de uşă, care nu se mai sprijinea în nimic. Mama păşise prin el şi ne

strigase pe nume şi mersese din cameră în cameră, printre cărămizi arse şi dărâmături, tot mai speriată.

Nu eram acolo. Nu eram nicăieri. Parcă ne-ar fi înghiţit pământul.

Cât mai trăia, tata completase povestea. Sunase la poliţie la mai puţin de cinci minute după ce dispăruserăm. Bătuse la uşile fiecărei case de pe stradă, însă nu ne văzuse nimeni. S-au auzit oamenii care ne strigau numele – *Iris! Vivi! Grey!* – dintr-un capăt în altul al Centrului Vechi, până ce a răsărit soarele şi cei care căutau s-au dus acasă să îşi odihnească şi să-şi îmbrăţişeze copiii adormiţi.

Eu nu îmi aminteam nimic. Ca o limbă în care vorbisem cândva fluent, iar acum nu o mai foloseam, amintirile a ce se întâmplase de fapt deveniseră doar aşchii frugale, în timp, şi apoi nimic.

Eram recunoscătoare. Ştiam ce li se întâmpla, de obicei, copiilor răpiţi. Era mai bine să nu ştiu ce păţisem.

Amintirile mele începeau o lună mai târziu, când ne-a găsit o femeie, înghesuite laolaltă, la miezul nopţii, pe trotuarul aceleiaşi străzi de pe care dispărusem. Nu mai aveam haine şi eram dezbrăcate, în frig, dar, în afară de asta, eram perfect sănătoase. Aveam pielea curată. Aveam frunze şi flori albe în păr. Miroseam a mucegai şi fum de lemne, a lapte şi a moarte. Poliţia a venit şi-a luat cuţitul din mâna tremurândă a lui Grey şi ne-a învelit în pături termice şi ne-a dat ciocolată caldă şi prăjitură făcută din melasă neagră şi condimente. Muream de foame. Toate. Ne-am îndopat.

După examinarea medicală, am fost încredinţate părinţilor noştri. Cate mă luase în braţe şi căzuse

grămadă pe podeaua spitalului. Avea faţa udă de lacrimi şi părul îi era un cuib îngălat, răsucit într-un coc la baza gâtului. Nu putea vorbi, ci doar se legăna în faţă şi în spate.

Este prima amintire adevărată cu mama.

Ba bineînţeles că-mi amintesc.

Îmi amintesc totul.

Doar că nu m-ai crede dacă ţi-aş spune.

Trebuia să fie o minciună. Grey nu îşi amintea. Niciuna dintre noi nu-şi amintea. Era o poruncă de bază a poveştii noastre. Fuseserăm luate. Veniserăm înapoi. Nu ştiam ce se întâmplase şi nici nu aveam să ştim. Eram miracolul la care visau toţi părinţii copiilor dispăruţi. Scuipate înapoi din abis, întregi şi nevătămate.

— Nu o pot simţi, Iris, a zis Vivi. Nu o pot *simţi.*

— Cum adică?

— Noaptea trecută vorbeai despre lucrurile ciudate pe care le putem face. E unul dintre ele. Uitasem, fiindcă n-am încercat s-o mai fac de ani întregi, dar, când m-am trezit de dimineaţă şi tu nu erai acolo… te-am *simţit.* Ţi-am urmărit paşii pe scări, până la uşă. Suntem… legate, cumva. Am putut mereu să ne găsim între noi. În beznă, în oraş, chiar şi peste oceane. Picioarele mele mă duc la voi, dacă vreau.

Ştiam despre ce vorbea. Ştiam mereu dacă mă suna Grey sau Vivi, fără să mă uit la apelant. Ştiam mereu unde să-mi găsesc surorile, dacă le căutam – dar am presupus că amintirile despre capacitatea de a le *simţi,* de a le găsi dacă aveam nevoie, erau lucruri despre care doar visasem, copilă fiind, cum ar fi respiraţia sub apă sau zborul.

— Dar nu o pot simţi, a continuat Vivi. Grey s-a

dus. Dacă orice ni s-o fi întâmplat înainte se întâmplă iar? S-ar putea să fim singurele care o pot ajuta.

— Nu spune asta. Nici măcar nu te gândi la asta, bine? Nu i s-a *întâmplat* nimic!

Mi-am auzit tensiunea din voce. Voiam cu disperare să spun adevărul.

— Nu mai suntem mici. În plus, ai auzit ce-a zis Tyler aseară. Dispare mereu.

— Trebuie să o căutăm, Iris.

— Nu, trebuie să mă întorc la şcoală. Am ore. Am meditaţii. Vine un concurs de titrare într-o lună şi nu am exersat deloc, iar abilităţile mele în Python au nevoie de…

— Spune-mi că e bine, că aşa simţi, şi eu te duc la şcoală!

— Vivi… e o nebunie.

— Atunci, spune-mi că e bine. Ascultă-ţi instinctul şi spune-mi că tu crezi că este OK. Fă ceea ce putem face. Găseşte-o!

— N-am mai încercat de mult.

— Fă-o!

Am expirat prelung şi am făcut ce-mi cerea Vivi. Am încercat să o găsesc pe Grey, să o simt, aşa cum puteam când eram mică, dar singurul răspuns a fost o senzaţie de neant.

Mi-am muşcat buza. Ce dovedea asta?

— Aşa mă gândeam şi eu, a zis Vivi. A lovit coperta *Vogue.* Grey a ţinut mereu secrete. Când eram mici, ascundea lucruri de noi. Jurnalul, bani, băutură. Strângea totul sub scândurile desprinse din podea sau în spatele rafturilor. Unde şi-ar ţine secretele acum?

Am privit prin cameră.

— *Cum* ai intrat? Ai spart încuietoarea?

— Era deschis.

— Singura persoană care are o cheie de la cameră e Grey.

Ştiam asta fiindcă încercasem să intru de multe ori, după plecarea ei, dar fără succes. M-am gândit la uşa deschisă de ieri, la urmele umede care duceau înăuntru, la Sasha pe covoraşul de afară.

— Şi dacă… am început.

Era o teorie nebunească, dar deja vorbeam doar în aceşti termeni.

— Dacă Grey a descuiat uşa? Dacă a fost ieri aici? Dacă ne-a lăsat ceva, ceva ce doar noi am şti unde să găsim?

Vivi a pocnit din degete.

— Acum gândeşti ca o Hollow.

*

Ne-am petrecut după-amiaza căutând prin dormitorul lui Grey, săpând după indicii. Vivi l-a găsit pe primul: o colecţie de rune, brodate de mână cu fir verde smarald, pe partea de dedesubt a saltelei. Eu le-am găsit pe al doilea – o pagină ruptă dintr-o carte cu poemele lui Emily Dickinson, rulată strâns într-o galerie de perdea – şi pe al treilea.

Mă sprijineam în palme şi genunchi, uitându-mă sub patul lui Grey, cu degetele mângâind podeaua, când pielea mi s-a agăţat de o aşchie din lemn. O picătură de sânge mi-a apărut pe vârf. Am şters-o de fusta uniformei, apoi m-am ghemuit să inspectez scândura cu pricina.

— E ceva aici, i-am spus lui Vivi.

Era o fisură în plintă. Mi-am strecurat unghiile sub

lemn şi am tras. A cedat, însă insuficient.

— Adu-mi un cuţit din bucătărie!

Vivi se afla în picioare, lângă mine.

— De ce nu ţi-l iei singură? m-a întrebat.

Am oftat şi m-am întors să-i arunc o privire care spunea *Serios?*

— Scuze. Obiceiurile vechi de soră nu se uită.

Vivi a revenit cu un cuţit de uns şi l-am strecurat în fisură, deschizând-o.

— O să-l rupi, a zis Vivi, încercând să mă dea la o parte. Lasă-mă pe mine.

M-am uitat urât la ea.

— Nu vrei s-o laşi baltă?

— Bine. Cum vrei tu. Doar fii mai blândă!

— *Sunt* blândă.

În cele din urmă, lemnul s-a desprins de perete cu un pocnet vesel şi a zăngănit pe podea. În spate se afla o gaură în tencuială, cu marginile zimţate. Un loc tipic pentru secretele lui Grey.

— Dă-mi telefonul tău! i-am zis lui Vivi, şi ea mi l-a dat, cu lanterna deja pornită.

L-am vârât în beznă, dornică să descopăr din misterele lui Grey, aşa cum făceam şi în copilărie. Inima îmi bătea în gât. Gaura era plină de pânze de păianjen. Nu am găsit jurnale, nici bani sau prezervative, nici sticluţe de gin din flori de soc – ce găseam în ascunzătorile ei, înainte să plece. Erau doar o floare albă, uscată, un cuţit de vânătoare vechi şi o cheie de alamă, cu un bileţel.

— Tipic Grey, a zis Vivi, când i-am întins lucrurile stranii.

O simţeam, pe Grey în ele, îi simţeam energia. Le atinsese, şi nu cu multă vreme în urmă.

Pe hârtia ataşată de cheie era o adresă din Shoreditch, urmată de un mesaj datat ieri:

Vivi, Iris,

În primul rând, nu-mi mai umblaţi prin lucruri. Nu ştiu de câte ori să v-o mai spun. (OK, bine, de data asta contam pe voi să vă băgaţi nasul – dar tot nu e cool.)

Urăsc să zic asta, dar, dacă aţi ajuns să citiţi biletul, s-ar putea să fiu moartă. Sunt atât de multe lucruri pe care mi-aş fi dorit să vi le spun. Veniţi la adresa de mai sus. Aduceţi cheia. Găsiţi uşa. Salvaţi-mă.

Dacă vine după voi, fugiţi.

Vă iubesc pe amândouă mai mult decât orice.

Grey

P.S. Despre cuţit, ca să-i citez pe Jon şi pe Arya[3]: Înţepaţi-i cu vârful ascuţit.

Capitolul 8

S-ar putea să fiu moartă.

Eram într-un Uber, în drum spre adresa pe care ne-o lăsase Grey. Cuvintele din scrisoarea ei îmi apăsau nervii, aducându-mi lacrimi în colţurile ochilor. Vivi tăcea, cu fruntea lipită de geam, cu maxilarul atât de încordat, că mă temeam că-i vor ceda dinţii.

3 Jon Snow şi Arya Stark, personaje emblematice din seria *Cântec de gheaţă şi foc,* de George R.R. Martin.

Am răsucit cuţitul în mâini. L-am scos şi l-am băgat la loc. Mânerul din corn de cerb era ros de vreme, iar lama, mâncată, dar părea ascuţit, menit să-ţi treacă prin carne ca prin unt. Era cuţitul pe care-l găsiseră la noi când eram copile, cel pe care-l luase poliţia de la Grey, când ne întorseserăm. Pentru o vreme, îl consideraseră o dovadă importantă, dar singurele amprente pe care le putuseră preleva de pe el îi aparţineau surorii mele. Mă întrebam cum de-l dobândise, ţinând cont că era un caz încă deschis. Apoi m-am afundat înapoi în imaginaţia mea îngrozitoare.

O lume fără Grey era imposibilă. Cele două surori ale mele erau marile mele iubiri. Nu puteam trăi fără ele. Nu voiam.

Uberul s-a oprit lângă un pub de pe o stradă îngustă, plină de graffiti. Aproape că se lăsa seara şi erau doar câţiva londonezi înghesuiţi în lumina de miere a barului, bând bere. Adresa pe care ne-o lăsase Grey era de la apartamentul de deasupra. Eu şi Vivi am ghicit codul de intrare – 162911, identic cu parolele de la telefoanele noastre –, apoi am urcat pe scara răsucită până la etaj. Ușa lui Grey era verde-cărăbuş, iar clanţa, dintr-o alamă similară cu a cheii.

Vivi şi-a lipit mâna de vopsea şi a clătinat din cap.

— Nu e nici aici.

Şi eu ştiam asta. Ştiam cum se simţea Grey, cum i se aşeza energia într-o cameră. Îmi reveneau amintiri vechi. Cum îi mergeam pe urme prin casă, când eram mici, cum păşeam pe unde păşise şi ea, cu cinci, şase, şapte ore înainte. Ce cărţi citise, ce fructe luase în mână, inspectase şi pusese la loc. Nu vedeam urme fizice şi nici nu simţeam mirosul pielii ei. Era un sentiment general că lucrurile erau în ordine. Da,

fusese acolo. Da, făcuse asta. Mergea şi cu Vivi, deşi era mai puţin fascinant. Grey era obsesia mea. Voiam să fiu Grey.

Într-o vară lungă şi leneşă, în Franţa, prima fără tatăl nostru, îmi petrecusem două luni trăind cu o oră în urma lui Grey. Avea 14 ani şi începea să-şi dea seama de puterea îmbătătoare a frumuseţii ei. Eu aveam 10. Eram prea slabă, prea înaltă, timidă şi stângace. Pentru mine, Grey era pe atunci o zeiţă. Purta rochii albe, vaporoase, şi lavandă sălbatică împletită în păr. Copiam tot ce făcea şi trăiam în lumea liminală pe care o lăsa în urmă. Nu trebuia să o văd deloc într-o zi ca să ştiu unde fusese şi ce făcuse. Plajă pe acoperiş. Bălăceală în râu, la prânz. Nectarine şi brânză dură la cină. Un sărut cu un băiat din zonă, în stranele bisericii medievale (am improvizat şi mi-am folosit mâna – dar preotul n-a fost prea încântat când m-a găsit).

Stai aşa.

O amintire stranie îmi dădea târcoale gândurilor. Ceva pierdut şi regăsit. Altă biserică, în ruine, pe jumătate devorată de pădure. Am găsit-o în prima noastră zi acolo, lângă râu. Cate ne-a avertizat să nu ne apropiem de ea. Era în paragină. Dar… Grey s-a dus. Da. S-a dus undeva şi n-am putut-o urma. Nu fiindcă mi-era teamă, ci fiindcă urmele ei… nu au mai fost. Pentru că păşise printr-o uşă şi nu era de cealaltă parte. Rătăcisem în jurul vechii biserici ore în şir, încercând să-mi dau seama unde se dusese. În cele din urmă, Grey revenise, întreagă, solidă. Mirosea a ars şi avea flori prinse în părul încâlcit.

Găsiţi uşa, scria în biletul ei.

Vivi a introdus cheia în broască şi a răsucit-o. Am

intrat.

Mai întâi ne-a lovit mirosul. Duhoarea udă, grea, de lucruri fermentate, cu o dulceaţă lipicioasă. Ne-a venit rău în acelaşi timp şi am fugit înapoi pe hol, icnind. Vivi m-a privit cu ochi mari, ştiind. Mai simţisem şi înainte mirosul de cadavru. Cu câţiva ani în urmă, în săptămâna de după ce plecase Grey, dar înainte ca Vivi să-şi facă bagajele, bărbatul din casa de lângă a noastră alunecase în cadă. Trecuseră opt zile până să fie găsit. Deja corpul lui începuse să se lichefieze, iar mirosul pătrunsese prin pereţi, tavane şi podele. Când veniseră paramedicii şi deschiseseră uşa de la intrare, duhoarea explodase pe stradă, îmbibând aerul. Rămăsese agăţată de crengile copacilor, ca nişte coliere, şi durase săptămâni până să dispară.

Cuvintele din biletul lui Grey îmi furnicau plămânii. *Dacă citiţi asta, s-ar putea să fiu deja moartă.*

— Un animal mort, a stabilit Vivi. Nu este Grey.

Apoi a intrat, respirând pe gură. Am făcut la fel, deşi tot simţeam gustul de moarte pe limbă, gros şi insistent.

Ne-am mişcat împreună prin apartamentul clandestin al lui Grey, pe jumătate căutând sursa duhorii, pe jumătate fascinate de dimensiunile magnifice ale acestei văgăuni cu comori. Când eram mici, subzistasem pe bază de firimituri din secretele lui Grey Hollow. Pagini de jurnal citite la lumina lanternei, după ce se strecurase ea afară, degetare de vin dulce furate din sticla pe care o ascundea sub pat. Acum, iată că ni se înfăţişa sufletul ei, dezgolit. Un ospăţ pentru înfometaţi.

Toate draperiile erau trase, iar locul părea lemnos şi rece. Întunericul era strâmt, umed, ca sub frunzişul

unei păduri. Vivi a aprins o lampă. Nu semăna deloc cu primul apartament. Aici, pereţii erau vopsiţi într-un verde închis. Podelele erau acoperite cu parchet decolorat, model os de peşte. Existau terarii pline cu plante carnivore şi tăvi cu cristale asortate şi oase delicate de animale. Vaze cu pene şi borcănele cu creaturi mărunte, suspendate în formaldehidă. Cutii pline cu balsam de pin şi tămâie pe bază de cedru roşu. Sticle de gin şi de absint. Cărţi de botanică, de taxidermie şi de comunicare cu morţii. Schiţe în creion prinse de aproape orice suprafaţă disponibilă. Creaţiile lui Grey, dar şi alte imagini, cu creaturi ciudate şi case în ruină. Buchete de flori uscate şi frunze de toamnă atârnau de tavan. Poate cele mai ciudate obiecte erau cele împăiate: un şarpe care ţâşnea din gura unui şobolan, o vulpe care ieşea din pielea unui iepure.

Spaţiul gemea de energia lui Grey şi urmele ei se intersectau pe hol, în camere, în pânze ţesute strâns. Fusese aici mai recent decât în celălalt apartament.

Prima cameră de pe hol era bucătăria. M-am oprit când am văzut-o. Avea podeaua din pătrate de marmură albe şi negre, iar peretele opus era complet acoperit de rafturi încărcate de cărţi.

Podeaua mea tablă de şah. Biblioteca lui Vivi. Detaliile precise pe care le dorisem, când visam să fugim împreună. De ce nu le împărtăşise încă Grey cu noi?

— Haide! a zis Vivi. Să ne mişcăm. Să găsim ce vrea să găsim şi să plecăm naibii de-aici.

Mai erau două uşi la capătul holului. Ne-am ocupat fiecare de câte una. Am apăsat pe clanţă şi am aruncat o privire în dormitorul lui Grey. Aici, mirosul era cel mai puternic, atât de acru, că îmi înţepa ochii şi mă

împingea înapoi aproape fizic. O parte străveche a creierului meu mă implora să nu mă apropii, partea care ştia că mirosul morţii era un avertisment. *Stai departe!*

— Vivi, am zis eu încet. Aici e sânge.

Am simţit-o pe sora mea lângă umărul meu. Am cercetat împreună daunele, din uşă, fără să vrem să mai facem niciun pas înăuntru. Camera era praf. Era scena de coşmar pe care mă temusem c-o vom găsi în primul apartament al lui Grey: sânge pe pereţi, în stil Hitchcock, mobilă răsturnată, o lampă făcută ţăndări, pete de sânge uscat pe aşternuturi. Pe perete erau şi urme de ghete şi găuri în tencuială, iar pe podea se vedeau urme alunecoase de picioare care călcaseră desculţe în sânge.

Cineva fusese atacat aici. Cineva ripostase. După cantitatea de sânge vărsat, cineva murise aici.

S-ar putea să fiu deja moartă.

Plângeam când Vivi a trecut pe lângă mine şi a găsit iPhone-ul lui Grey, cu ecranul spart, pe noptieră, lângă paşaportul ei, ambele pe un exemplar din *Ghid practic de rune: folosirea lor în divinaţie şi magie,* de Lisa Peschel. Nu vedeam chipul lui Vivi, dar simţeam cum respira greu.

— Ucid pe oricine a atins-o! a zis ea, cu vocea aspră şi scăzută.

O credeam. M-aş fi alăturat.

— Ce-i zgomotul ăsta?

Se auzea un zumzet pe fundal. Furios, venind dinspre dulap. Am intrat şi eu, cu grijă să nu calc în sânge. Vivi a deschis dulapul şi a aprins lumina.

În dressing exista un panou de acces montat în tavan. O duzină de muşte zumzăiau sub el. Un lichid

negru picura dintr-un colţ. Se aduna pe podea, unde transformase lemnul într-un cuib de putregai. Vivi a apucat cordonul.

— Nu! am zis. Nu vreau să văd. Nu pot să văd.

Nu dacă era Grey. Să-i văd cadavrul putrezind m-ar fi distrus.

Vivi m-a ignorat.

— Nu este ea, a zis – o dorinţă, mai degrabă. Nu va fi ea.

A tras cordonul. Trapa s-a deschis şi a lăsat să cadă un corp. Am ţipat şi ne-am luat în braţe, când s-a rostogolit pe podea şi a aterizat cu un pocnet ud la picioarele noastre. Era un om, nu un animal.

— Futu-i, futu-i, futu-i! a urlat Vivi.

Apoi:

— Nu e ea.

De data asta, nu o dorinţă, ci o afirmaţie.

Am reuşit cumva să ies din dressing şi să ajung până în cealaltă parte şi acum stăteam ghemuită lângă patul însângerat, deşi nu-mi aminteam cum am ajuns acolo atât de repede.

— Iris… ar trebui să vezi asta, a zis Vivi, lăsându-se pe vine să inspecteze cadavrul.

Nu mă puteam uita. Nu voiam să mă uit. Nu credeam că stomacul meu ar îndura asta.

Am deschis un geam şi am inspirat aerul de iarnă, înainte să mă duc unde căzuse corpul. Era vineţiu şi umflat, dar cu siguranţă nu era Grey. Era un bărbat. Tânăr, musculos, gol, cu excepţia celor trei rune scrise pe pieptul lui, cu sânge. Cauza morţii era clară: i se tăiase gâtul.

Şi totuşi, faptul că era mort, plin de rune şi ascuns în tavanul surorii noastre nu era cel mai ciudat lucru la

el.

— Ce i se *întâmplă?* a întrebat Vivi.

Din gură, din nas şi din ce-i rămăsese din globii oculari îi ţâşneau flori albe, cerate. Florile creşteau cu furie din tăietura din carnea lui, cu rădăcinile stacojii de sânge uscat. Ceva i se mişca în spatele gâtului, după dinţii sparţi. Ceva care trăia în mijlocul verdelui.

— Chemăm poliţia? am întrebat.

— Dacă facem asta, devine un loc al faptei şi nu vom putea găsi ce vrea Grey să găsim. Uită-te în jur! Caută peste tot! Aici este ceva ce numai noi am putea descoperi.

Adierea ne-a salvat. A pătruns în dormitor, prin geam, şi a continuat pe hol, unde a trântit uşa de la intrare şi a închis-o. Uşa pe care o închisesem în spatele meu, cu câteva minute în urmă.

Teama mi s-a răsucit la baza şirei spinării. Nu pentru Grey, ci pentru Vivi şi pentru mine. De oricine se temea Grey, ştia unde locuieşte. Fusese aici. Poate că ucisese pe cineva. Poate că revenise.

S-au auzit paşi grei pe hol, chiar lângă camera lui Grey.

Ascunde-te! a mimat Vivi, deja luându-şi rucsacul şi strecurându-se sub patul lui Grey.

O mână a apăsat pe clanţa dormitorului şi a deschis uşa. N-am avut de ales şi m-am vârât înapoi în dulap, deasupra cadavrului. Anii în care am spionat-o pe sora mea îmi făcuseră picioarele sigure şi tăcute. Am ocolit balta de putreziciune şi m-am ascuns adânc printre hainele lui Grey, sperând să fie de ajuns.

Un bărbat s-a oprit în faţa uşii dressingului. Un bărbat cu pieptul gol, care purta un craniu de taur descărnat, ce-i ascundea faţa. Bărbatul care mă

urmărise. Duhnea a putred şi a pământ, suficient cât să mascheze, deocamdată, mirosul cadavrului.

Mirosul celei mai întunecate părţi a pădurii.

Mirosul parfumului lui Grey.

Mirosul lunii pe care nu ne-o aminteam.

O amintire a vibrat prin mine, ascuţită ca o coardă ciupită. O casă din pădure. Grey, luându-mă de mână şi conducându-mă printre copaci. O fâşie de material ecosez, prinsă de o creangă. Grey spunând „Nu mai avem mult”. Unde eram?

M-am ascuns şi mai adânc în dressing, fără să respir, fără să clipesc, când bărbatul a descoperit corpul – şi nu a fost deloc surprins. Bărbatul – în penumbră, pielea lui părea galbenă şi plină de licheni – a lovit corpul cu piciorul desculţ. M-am gândit la femeia de la Cuckoo, la cum spusese că bărbatul cel înspăimântător întrebase de Grey.

Bărbatul a icnit, iar din nările craniului i-a ieşit respiraţia fierbinte.

Fără cuvinte, a îngenuncheat, a ridicat cadavrul şi l-a aruncat pe un umăr. Un fir de lichid negru i s-a scurs pe spate, din gâtul despicat al mortului. Mi-am acoperit gura, ca să nu-mi vină să vomit. A trântit corpul pe patul lui Grey, apoi s-a mişcat repede dintr-o cameră în alta, aşezând lucrurile lui Grey deasupra. Flori uscate, carneţele legate în piele, oase de animal. Tapiserii, schiţe de rochii, bijuterii. Fotografii. Multe, multe fotografii, cu Grey cu Vivi, cu mine, toate trei împreună. A construit un rug deasupra corpului şi a aprins focul cu hârtie mototolită, apoi s-a uitat cum arde.

De unde mă aflam o priveam ochi în ochi pe Vivi. Avea o mână apăsată peste nas şi gură, ca să nu

tuşească din cauza fumului. Ochii îi erau măriţi de panică. Dacă omul mai rămânea mult, trebuia să iasă de sub pat, înainte ca flăcările să consume prea mult din saltea sau fumul să devină sufocant.

Încet, mi-am acoperit gura şi nasul cu mâinile. Bărbatul s-a întors să privească în umbrele dressingului, direct spre mine. N-am mai respirat şi nici nu am clipit. Lumina focului îi dansa în ochi, în irişii negri, afundaţi în orbitele craniului. Şi pe torsul lui erau scrise rune însângerate – aceleaşi ca pe trupul mortului. Oare creatura asta mă răpise de pe stradă, când aveam şapte ani? Ne ţinuse, pe mine şi pe surorile mele, închise timp de o lună?

Am aşteptat să-mi amintesc ceva oribil, dar nimic.

Bărbatul s-a întors şi a plecat.

Fumul era negru şi sufocant când s-a închis, în sfârşit, uşa de la intrare, iar eu am ieşit din dressing. Aerul se îngroşase de mirosul de păr şi grăsime corporală arse.

Vivi se lupta să respire, când am tras-o de sub pat.

— Salvează-le! a icnit, tuşind. Salvează-le!

Lucrurile lui Grey. Am luat o pătură de pe un fotoliu răsturnat şi am aruncat-o deasupra focului, ca pe un năvod, sperând să funcţioneze.

Eu şi Vivi am tresărit când ne-am uitat mai bine la ea. Pe pătură era imaginea brodată de mână a unei uşi de piatră distruse, plină de flori albe. O expresie ciudată s-a citit pe chipul lui Vivi, un moment scurt de recunoaştere şi de înţelegere, care a cedat în faţa confuziei.

— Nu… a început ea, tuşind iar. Ce naiba se petrece?

— Adică?

— O amintire.

Vivi şi-a trecut degetele peste cusătură.

— Sau poate un déjà vu.

Am simţit-o şi eu. Era un cuvânt care-mi stătea pe limbă, dar nu-l puteam rosti.

Vivi a zâmbit.

— Demilumea. Locul inventat de Grey. Doamne, ne spunea poveşti despre el, când eram mici!

Am clătinat din cap.

— Nu îmi amintesc.

— Era un loc ciudat, undeva între viaţă şi moarte. Unde ajungeau oamenii dacă nu puteau renunţa la ceva sau dacă nu putea renunţa cineva la ei. Unii se blocau acolo după moarte. Cei care nu puteau merge mai departe.

— Ca un… purgatoriu?

— Nu ştiu. Grey nu l-a făcut niciodată să pară ceva religios. Era mai degrabă o versiune a vieţii de apoi pe care o găseşti într-o poveste întunecată: totul era blocat la jumătate. În sensul că era mereu amurg şi mereu zori, în acelaşi timp. Toţi copacii putrezeau, fără să moară. Mâncarea te sătura doar pe jumătate.

Vivi a râs.

— Nu m-am mai gândit la asta de ani buni.

— Ce legătură are uşa cu asta?

— Aşa ajungi acolo, cred. Cazi printr-o uşă distrusă.

Luaţi cheia. Găsiţi uşa.

Eu şi Vivi am aşteptat să vedem dacă flăcările pătrund prin material, dar focul se stingea. Am luat pătura lent, cum desprinzi bandajul de pe o rană, şi am lăsat-o jos, grămadă, încă fumegând. Fumul se rostogolea deasupra patului, însă flăcările nu s-au reaprins.

— Cât de repede a ars cadavrul! am zis, căutând printre jurnale şi schiţe şi bijuterii – cele care supravieţuiseră.

De obicei, muşchii şi dinţii şi oasele aveau nevoie de ore întregi să ardă, însă mai multe dintre obiectele lui Grey supravieţuiseră, iar omul, nu.

— Ce răspunsuri vrea să găsim? a zis Vivi, continuând să caute printre rămăşiţele arse, tot mai agitată. Ce uşă căutăm?

Privirea mi s-a oprit înapoi la urmele lăsate de corpul omului. Cine era? O atacase? Îl omorâse, încercând să se apere, apoi se ascunsese? Cine era cel care venise după corpul lui?

Unde voia să o urmăm?

— Am nevoie de apă, am zis.

Aerul era încă pătat de mirosul morţii şi fumul de la foc ne apăsa, încleştându-ne gâturile.

— Vrei şi tu?

Vivi a încuviinţat, absentă. Am ieşit pe hol, frecându-mă la ochi, şi am făcut câţiva paşi înainte să ridic ochii şi să mă opresc.

— Ah, am spus. Rahat.

Capitolul 9

Bărbatul cu craniu se afla la capătul holului, privindu-mă fix. Se întorsese după ceva – poate să se asigure că focul îşi făcuse treaba sau să ia ceva ce uitase. Nu se aştepta să mă vadă şi nici eu pe el, aşa că amândoi am rămas şocaţi, nemişcaţi. Pentru o secundă ciudată, mi s-a părut că îi era teamă de mine. Apoi, a început să caute ceva la spatele taliei pantalonilor. Am văzut o lucire metalică.

— Rahat, are pistol! am zis, ţâşnind în cameră când a răsunat primul foc.

Glonţul a făcut praf oglinda din spatele meu şi mi-a trimis o explozie de sticlă în păr. Vivi a trântit uşa în spatele meu şi a încuiat-o, dar asta ne-a câştigat doar câteva secunde. Gloanţele sfâşiau lemnul şi îl făceau aşchii.

Vivi a icnit şi s-a frânt de mijloc. Lumea mea s-a micşorat până la un vârf de ac.

Nu.

Nu.

Nu şi Vivi! Nu puteam să le pierd pe amândouă.

Dar s-a ridicat în capul oaselor când s-au oprit împuşcăturile, cu mâna dreaptă apăsându-i braţul stâng. O pată roşie i se întindea printre degete.

— Hristoase, m-a împuşcat! M-ai împuşcat, psihopatule! a strigat ea spre uşă.

A urmat o clipă de tăcere, apoi uşa a început să geamă, când bărbatul s-a trântit în ea. Lemnul s-a umflat spre interior, ca un material întins peste o burtă grasă.

— Ia-le, ia-le! am zis, adunând o mână de lucruri fumegânde de pe patul lui Grey şi aruncându-le pe geam, în strada udă.

Vivi a făcut la fel, folosindu-şi mâna liberă să ia un jurnal, nişte fotografii, rucsacul ei. Amândouă ne-am îndreptat cu spatele spre geam, când cadrul uşii a crăpat, cu un suspin uşurat, şi bărbatul s-a rostogolit spre noi. M-am lăsat în jos, până ce-am ajuns să atârn. Vivi, incapabilă să se agaţe cu braţul rănit şi mâna murdară de sânge, a căzut şi a aterizat sub mine. Apartamentul lui Grey era doar la primul etaj, dar tot mi se părea departe. Am dat drumul pervazului şi am

aterizat dur, în picioare, cu un val de impact străbătându-mi spinarea, forţându-mi aerul afară din plămâni şi dându-mi senzaţia că mi se sfarmă oasele. Am strâns tot ce-am putut din lucrurile lui Grey şi am fugit. Bărbatul ne privea de la geam cum alergam cu braţele pline de câteva dintre trofeele însângerate pe care încercase să le ardă.

Am gonit un kilometru, lăsând în urmă foi şi picături de sânge, croindu-ne drum pe străduţele din Shoreditch, pe lângă picturi murale şi restaurante şic, sigure că era pe urmele noastre. Două maşini de pompieri au trecut pe lângă noi, cu sirenele urlând, îndreptându-se în direcţia din care venisem. Am încetinit, privindu-le. O coloană subţire de fum se ridica în depărtare. Respirând greu, ne-am luat de mâna liberă, ştiind că omul acela dăduse foc vieţii surorii noastre, şi tot ce mai rămăsese din ea ţineam noi în braţe. Oriunde o fi fost Grey, orice i s-o fi întâmplat... trebuia să ne dăm seama folosind doar ce reuşisem să salvăm.

— Eşti bine? am întrebat-o pe Vivi, icnind.

Degetele îmi erau lipicioase de la sângele ei, care începea să se usuce. Mâneca stângă a jachetei îi era îmbibată. Şi-a scos braţul afară, folosind apoi cealaltă mânecă să şteargă sângele. Glonţul doar îi zgâriase braţul. Curgea mult sânge şi avea să-i lase o cicatrice cât un deget în tatuajul cu glicină, însă rana nu era adâncă. Vivi a săpat în rucsac după o eşarfă şi a început s-o lege peste rană, să oprească sângerarea.

O trecătoare, o femeie în vârstă în haină de blană, s-a oprit să caşte gura la noi.

— Pisica mea este *malefică,* a zis Vivi, ridicând din umeri.

Femeia a plecat în grabă.

— Am fost împuşcată, mi-a zis Vivi. Îţi vine să crezi? Cu un glonţ!

— Da, ştiu, am zis, ajutând-o să lege bandajul improvizat.

— Ce mama naibii? a făcut Vivi.

— Ştiu.

— Serios, ce mama naibii?

— Ştiu.

— Iris, nu mă asculţi. Ce *mama naibii?*

— Trebuie să plecăm de pe stradă, am zis, când altă femeie a rămas interzisă, văzându-ne.

Îi putea veni ideea cuiva să cheme poliţia şi nu eram sigură cum am fi explicat situaţia. Sora dispărută, cadavrul, apartamentul ars, rana de glonţ, braţul de obiecte furate. Şi mai dificil, bărbatul cu craniu şi florile care creşteau cu furie din toate părţile moi ale cadavrului.

— Urmează-mă! am zis.

M-am întors pe unde venisem, în parte ca să-l derutez pe urmăritor, dacă se lua cumva după urma de sânge lăsată de Vivi, în parte pentru că văzusem o cafenea la vreo sută de metri şi ne puteam ascunde în ea.

Înăuntru era strâmt şi întunecos, iar tapetul floral era luminat de becuri în nuanţe de piersică, atârnate în borcane de tavan. Ne-am strecurat într-un separeu mai ferit. Adrenalina începea să mi se scurgă din corp şi simţeam că mă doare totul. Aterizasem prost pe o gleznă şi de fiecare dată când călcam pe ea mă muşca un fior de durere. Colecţia de tăieturi din palme mi se părea murdară şi mă ustura, în căldura cafenelei. Aveam bucăţi de sticlă în păr şi sânge pe mâini, iar în

nări simţeam încă acut mirosul morţii.

Eu şi Vivi am pus lucrurile salvate pe masa dintre noi. Un jurnal legat în piele, cu marginile paginilor ude şi stropite cu sânge. Pagini boţite, rupte dintr-un carneţel. Câteva desene, în mare parte distruse de lichidul rubiniu şi de trotuarul ud şi fiindcă fuseseră strânse în braţe. Le-am pus pe masă.

Primele patru erau schiţe de modele House of Hollow: siluete distorsionate şi fără chip, îmbrăcate în straturi de material întunecat şi pene, schiţate în creion astfel încât să pară disperate. Ultima era ceva diferit: reprezentarea unei case părăsite, cu geamurile sparte şi pereţi de piatră în ruină, cu o fâşie de material ecosez fluturând la uşa din faţă.

— Simt c-am mai văzut cândva locul ăsta, am spus, aplecându-mă peste masă ca să mă uit mai bine la imagine.

Amintirea era vagă şi prăfuită. Fusesem acolo sau o văzusem într-un film, când eram mică?

— Materialul pare desprins din haina pe care o purtam în ziua în care am dispărut.

— Este *vag* cunoscut, a zis şi Vivi. Cred.

— Stai aşa! am zis, luând paginile de carneţel de pe masă. Este scrisul lui Gabe.

Am recunoscut imediat onduleurile înguste ale scrisului său, pentru că ţineam pe noptieră felicitarea pe care mi-o făcuse când împlinisem cinci ani. Avea o floare de iris desenată de mână, cu petalele mov aproape complet deschise, şi în interior un mesaj scurt despre motivul pentru care mă numeam Iris: fusese floarea favorită a mamei lui.

— Ce zice?

Am scanat paginile. Păreau însemnări dintr-un

jurnal nedatat.

Copilele, mele sunt acasă. Acum o săptămână, mi se părea o fantezie imposibilă. Şi acum, iată!

— Doamne! am exclamat. E despre noi.
Am continuat să citesc.

Nu vorbesc. Doar şuşotesc între ele. Când, am ajuns înapoi în Londra, au rătăcit prin casă timp de un ceas, de parcă ar fi uitat-o. Nu vor să doarmă singure în camerele lor. Se vârâ sub patul lui Grey şi dorm laolaltă, grămadă. Încă mai am atât de multe întrebări
. Ce li s-a întâmplat? Unde au fost? Le-a făcut rău cineva? Deocamdată, mă bucur că le ştiu acasă.

I-am întins lui Vivi prima pagină, apoi am citit-o pe următoarea, şi pe următoarea, şi pe următoarea.

Fiicele mele sunt acasă de trei săptămâni. Ar trebui să fiu fericit. Sunt fericit... dar tot nu pot să scap de senzaţia că e ceva în neregulă cu ele. Cate crede că sunt paranoic. Cred că are dreptate. Ce altă explicaţie ar putea exista?

—

Şase săptămâni de când sunt acasă.

Mănâncă tot ce văd. Sunt ca lăcustele. Seara trecută am rămas fără mâncare. Le-am găsit în bucătărie, în jur de 2. 00 dimineaţa, dezbrăcate. Îşi îndesau în guri mâncarea pisicii. Au urlat şi ne-au zgâriat, când am încercat să le-o luăm. Cate a plâns şi le-a lăsat în pace. Nu am putut suporta. N-am putut rămâne în casă. M-am plimbat prim Hampstead Heath până la răsărit.

—

Când erau dispărute, tot ce-mi doream era să vină acasă. Să fie în siguranță. Acum, sunt aici, iar gândurile mele sunt toate necurate. Ce mi se întâmplă?

—

Trei luni. Când s-au întors, arătau aproape ca fiicele mele, cu excepţia dinților şi ochilor. Acum, li se albeşte părul. De ce nu vede şi Cate ce văd eu?

—

Eram fericiţi. Viaţa nu era perfectă, mici măcar uşoară. Nu eram bogaţi şi trebuia să muncim din greu, în fiecare zi, să ne întreținem copilele, dar eram fericiți. Îmi iubeam soţia. Cate era... efervescentă. Avea un râset înalt, ca un tril de pasăre tropicală. La prima noastră întâlnire, am mers la film, şi

ea a râs atât de tare, încât toţi ceilalţi spectatori au râs de ea, şi apoi cu ea. A fost magic. N-am mai auzit-o râzând de lumi bune. E atât de slabă. Dă toată mâncarea fetelor şi ea nu mănâncă aproape deloc. Ne secătuiesc de viaţă.

—

Poate că înnebunesc. Aşa simt. Cate aşa crede. Aşa crede şi terapeutul meu. Îmi tot spume că teoria mea este imposibilă şi că e doar o manifestare a SSPT-ului meu. Că fiicele mele se poartă ciudat fiindcă şi ele au SSPT.

—

Cu toate e ceva în neregulă, dar mai ales cu cea care arată ca Grey. Mă tem de ele. Mă tem de ea. Unde sunt fiicele mele? Dacă fiinţele astea nu-s copilele mele, ce li s-a întâmplat?

—

Am ajuns la o concluzie teribilă:
Fiicele mele au murit.

— Doamne! a făcut Vivi. Iată şi spirala nebuniei.

Destrămarea mintală a lui Gabe Hollow se petrecuse repede. Când ne-am întors, după răpire, fusese exuberant. Ne luase în braţe, un bărbat în toată

firea făcut praf de revenirea miraculoasă a celor trei fiice ale lui.

El a fost cel care a remarcat ceva nelalocul lui cu dinţii şi cu ochii mei, înainte să plecăm din Scoţia. Mă dusese înapoi la secţia de poliţie, fără să-i zică mamei, şi le explicase problema detectivilor care se ocupau de cazul nostru:

— Acum o lună, în noaptea în care au dispărut, Iris şi-a pierdut cei doi dinţi din faţă, care se clătinau deja, muşcând dintr-un bastonaş de zahăr. Era foarte bucuroasă, le-a spus el.

Era târziu să-ţi pierzi primii dinţi la şapte ani şi abia aşteptam să o cunosc pe Zâna Măseluţă.

— Care-i problema? au întrebat detectivii.

— Uitaţi-vă la dinţii ei acum! a zis tata, ridicându-mi buza de sus. Uitaţi-vă!

Nu aveam goluri în gură. Dinţii pe care-i pierdusem crescuseră înapoi, însă ca dinţi de lapte, pe care aveam să-i pierd câteva luni mai târziu.

— Uitaţi-vă şi la ochii lor! a insistat Gabe. Fiicele mele au ochi albaştri. Ochii copilei ăsteia sunt negri.

Am clipit de câteva ori la detectiv, care mi-a zâmbit cu tristeţe.

— Ţi-ai primit fetele înapoi, Gabe, a zis ea, închizând dosarul. Ai primit finalul acela fericit, cu şanse aproape imposibile. Du-te acasă.

Aşa că ne-am dus acasă şi, pentru o vreme, totul a fost bine. Gabe era un bărbat înalt, cu pielea mereu caldă, şi în săptămânile care au urmat m-am ataşat mult de el. Mă căţăram în poala lui şi îi adormeam în braţe. Îmi plăcea să-i dau părul de pe frunte şi să-i privesc trăsăturile blânde, şi când se ridica să meargă undeva îmi plăcea să rămân cu el, cu braţele în jurul

gâtului. Pentru o vreme, lui Gabe îi plăcuse atenţia. „Mica lui lipitoare”, aşa îmi spunea.

N-aş putea spune exact când a început să-i joace feste mintea, deşi bănuiesc că schimbarea culorii părului nostru l-a împins într-acolo. Toate trei avuseserăm părul negru, mici fiind, ca părinţii noştri, dar în săptămânile de când reveniserăm se deschisese până la blond deschis. Nu era neobişnuit pentru cei care sufereau o traumă gravă să albească spontan, într-o perioadă scurtă. Avea şi un nume: sindromul Maria Antoaneta, după regina al cărei păr se spunea că albise în noaptea de dinainte de întâlnirea cu ghilotina. Era neobişnuit şi extrem de rar, ziceau doctorii, dar nu reprezenta un motiv de îngrijorare.

Viaţa continua. Ne-am întors la şcoală. Gabe părea precaut în prezenţa noastră. Nu-i mai plăcea să mă ţină în braţe, nu îi plăceau braţele mele strânse în jurul gâtului său. Ceva amar şi înşelător se strecura înapoi în sufletul lui. Nu ştiu cum a ajuns la ideea că eram nişte impostoare, dacă era o poveste din copilăria lui care căpătase brusc sens sau dacă o citise pe un forum despre teorii conspiraţioniste, dar i-a intrat în cap şi s-a îngroşat până când a acoperit totul.

Chiar dacă doctorii i-au zis că schimbarea culorii ochilor avea şi ea un nume – aniridie, absenţa irisului, o tulburare cauzată de o traumă puternică –, Gabe se hotărâse deja.

— Şi dacă tata a avut dreptate? am zis.

— Despre ce?

Vivi a luat foile de hârtie şi le-a scuturat sub nasul meu.

— Sunt aberaţiile unui nebun.

— Ce s-a întâmplat cu noi, Vivi? Ce ni s-a

întâmplat? Da, OK, poate că Gabe a înnebunit, dar ceva a generat asta. Cine ne-a luat? Unde am fost duse?

— Nu ştiu! s-a răstit Vivi şi a aruncat hârtiile pe masă. Trebuie să beau ceva.

— Poate că, dacă ai accepta ce ţi s-a întâmplat când erai mică, am zis, fără să o pot privi, nu ar trebui să te amorţeşti cu droguri şi cu băutură.

Toate aveam mecanisme diferite de a face faţă, însă ale lui Vivi erau cele mai distructive, pline de prafuri şi de otrăvuri menite să reducă durerea unei tragedii pe care nu o pricepeam.

Sora mea tăcea. M-am uitat totuşi la ea. Vivi mă privea rece, cu bărbia împinsă în faţă şi buzele strânse.

— Poate că, dacă ai accepta ce ţi s-a întâmplat când erai mică, a zis ea, mama ta n-ar fi singura ta prietenă.

Am expirat prelung, fără să mai fiu în stare să lupt.

— Hai să nu facem asta.

— Te rog să nu faci gura mare la mine şi să mă acuzi că sunt alcoolică!

— Dar *eşti* alcoolică.

— Ah, du-te dracului, Miss Perfecţiune!

— Te rog, Vivi. Doamne! Hai să nu ne certăm pe tema asta.

— Bine. Mă rog. Tu ai început.

Am răsfoit jurnalul împreună. Era plin de tăieturi din ziare şi de articole printate de pe internet. La început, toate erau despre noi, scrise în timp ce lipsiserăm. Eu evitasem să citesc prea mult despre cazul nostru. Credeam că aşa făcuserăm toate. Se pare că greşisem.

— Uau, dar era obsedată! a zis Vivi, întorcând

paginile. Nu vorbea niciodată despre asta. Nu voia să vorbim nici noi despre asta. Şi în tot acest timp, strângea tăieturi din ziare ca o gospodină plictisită?

Restul articolelor şi printurilor de pe Wikipedia erau despre alţi oameni dispăruţi, la fel ca noi, în circumstanţe stranii. Grey subliniase şi marcase şi făcuse notiţe pe margini. Chestii gen:

> La *fel?* Improbabil. Probabil ucis.
> Doar o uşă sau mai multe?
> Dificil *de* reprodus. Înşelătorie? Poate că amintirile mele nu sunt reale?
> Vreau să mă întorc!
> Nimic în comun.
> Câţi se întorc acasă? F. puţini. Poate niciunul?
> Noapte? Trei surori? Scoţia?
> Liminalitate! Anul Nou. Amurg, zori etc. Vremea când vălul e subţire.
> Dacă amintirile mele sunt adevărate, eu ce sunt?
> Uşi sparte!
> Să mă întorc în Scoţia? (Şi dacă nu mai pot reveni?)
> CE AM FĂCUT?

Scrisul era drăguţ şi plin de înfloriturі, cu i-urile punctate cu inimioare roz. Grey scrisese notiţele când era mai mică, poate când avea 12–13 ani, înainte să treacă la pixurile verzi şi scrisul mărunt, pe care le preferase în liceu. *CE AM FĂCUT?* era ultima notă, pe marginea unui print de pe Wiki despre dispariţia lui Mary Byrne, o adolescentă britanică, din Bromley-by-

Bow, în noaptea de Anul Nou, în 1955. Între pagini se aflau mai multe fotografii polaroid, pe care Grey le făcuse când merseserăm în Bromley-by-Bow, la verişoara mamei, în săptămâna de după ce murise tata. Locuiserăm lângă gară, peste râu de unde fusese văzută Mary Byrne ultima dată, cu zeci de ani în urmă.

Ce-mi aminteam din săptămâna aceea: am dormit toate patru pe saltele gonflabile, cu trupurile înghesuite laolaltă, în căldură, un morman de sare, sudoare şi durere. Am căzut în iarba înaltă, de vară, din parcul Mile End, şi mi-am jupuit genunchii pe nişte pietre ascunse. Purtam pantaloni scurţi roz şi mă dădeam, obsesiv, cu un gloss cu aromă de ciocolată. Mama plângea în fiecare noapte şi eu îi mângâiam părul până adormea. Grey a dormit chiar la perete, cu spatele la noi. Îmi era dor de tata.

Grey fusese obsedată de Mary Byrne, o altă dispariţie inexplicabilă în noaptea de Anul Nou, şi îşi petrecuse mare parte din timpul nostru în localitate cutreierând străzile, din zori şi până-n seară. Eu şi Vivi eram prea mici să putem merge cu ea, iar Cate şi ceilalţi adulţi, prea distraşi de planificarea funeraliilor să le pese ce făcea Grey. Era o ocazie rară, relaxarea supravegherii constante a lui Cate, şi Grey, la 13 ani, profitase de libertate, strecurându-se pe străzi de una singură, în fiecare zi, şi revenind în fiecare seară, frustrată.

În ultima noastră seară acolo, chiar înainte de înmormântarea tatei, Grey revenise încântată, cu gura până la urechi. Nu o mai văzusem de mult atât de fericită. Mirosea a ceva sălbatic şi verde.

Fotografiile din jurnal purtau toate data respectivă, ziua de dinaintea înmormântării tatei. Primele patru

reprezentau zone din Bromley-by-Bow: Calea Verde, o potecă pentru drumeţi şi ciclişti care se desfăşura pe kilometri în Londra, mărginită, în poza lui Grey, de blocuri înalte şi albe, pe fundalul unui cer care se întuneca; pasarela metalică ce se întindea deasupra gării West Ham, ultimul loc unde fusese văzută Mary Byrne; exteriorul şi interiorul Casei Morii, o moară de maree de pe insula Trei Mori, care arsese şi fusese reconstruită în secolul 19.

Ultima imagine arăta o uşă în ruine: un zid singular, de piatră, cu o arcadă în centru. Era la interior, poate în subsolul morii, susţinut de clădirile noi construite deasupra. Flori albe creşteau haotic pe suprafaţa sa. Semăna mult cu uşa brodată pe pătura lui Grey.

M-au cuprins fiorii.

— A crezut că a elucidat misterul lui Mary Byrne? am zis.

Restul jurnalului era plin de schiţe cu uşi în ruină, cu locul şi data marcate dedesubt. Uşi din Paris, uşi din Berlin, uşi din Cracovia. Uşi din Anuradhapura, uşi din Angkor Wat, uşi din Israel. Oare Grey fusese peste tot?

Tipa de la bar s-a aplecat peste tejghea.

— Sunteţi… ăăă… sunteţi bine? a întrebat.

— Da, mulţumim, am răspuns eu. Scuze, imediat comandăm.

— Nu, adică… ăăă… sângeraţi puţin pe podea.

— Ah. Da, am… căzut de pe biciclete. Aveţi cumva o trusă de prim ajutor aici?

Ne-a adus trusa şi câte un cappuccino din partea casei. Am stat cu Vivi în cafeneaua pustie bând cappuccino, cu trusa verde cu alb deschisă pe masa dintre noi.

Vivi şedea cu mâinile pe genunchi, cu palmele întoarse în sus, iar eu îi dezinfectam tăieturile cu iod.

— Grey a murit, nu-i aşa? a zis ea, sec.

Ochii îi erau nişte fântâni adânci. Nici măcar nu tresărea, cu toate că durerea trebuie să fi fost usturătoare.

— Perioada crucială este de 48 de ore, apoi eşti mort.

— Nu spune asta, am zis. Nu asta ni s-a întâmplat.

— Tu ce-ţi aminteşti despre perioada în care am fost plecate? a întrebat Vivi.

— Nimic.

— Ştiu că asta ne spunem între noi. Ştiu că asta spunem lumii. Dar eu îmi amintesc petale albe, care pluteau prin aer, ca frunzele de toamnă. Şi fum. Şi amurg. Şi…

Un foc. O fată cu un cuţit în mână.

— Nu, am zis. Aveai nouă ani. Eu, şapte. Nu putem avea încredere în amintirile acelea. Să-ţi văd braţul.

— Era o fată.

— Termină.

— Cred că ne-a făcut ceva. Ne-a făcut rău.

— Vivi.

— Tu ai întrebat „Cine taie gâturile fetiţelor?”. Nu vrei să ştii ce ţi s-a întâmplat?

— Nu.

— De ce?

— Pentru că… mi-e frică.

— Nu ar trebui să-ţi fie frică de adevăr. Te eliberează, nu?

— Doar dacă nu e atât de cumplit încât să te dea cu totul peste cap. Nu, mersi. Poate că sunt bine aşa, cu amintirile mele reprimate. Arată-mi braţul!

Vivi s-a dezbrăcat de jachetă şi şi-a ridicat mâneca puloverului însângerat, cu pielea cuprinsă de fiori. Am desfăcut eşarfa pe care o folosisem pentru a opri sângerarea. Materialul era plin de sânge gelatinos şi mirosea nefiresc.

M-am clătinat când am văzut rana.

— Stai pe loc! am zis, tamponând-o cu alcool, ca să văd mai bine. E ceva aici.

Vivi nu era atentă.

— O s-o găsim, Iris, a zis ea, privind tavanul, fără să-i pese încă de durere. Nu vreau să trăiesc într-o lume fără ea.

— De acord, am zis, dar era rândul meu să fiu absentă.

Ceva translucid i se încolăcise în carne. Am folosit vârful ascuţit al cuţitului lui Grey să îl scot. N-a fost greu: era o floare anemică. Am tras-o uşor şi am smuls-o din rană, cu tot cu mica ei reţea de rădăcini. Acelaşi tip de floare care acaparase şi cadavrul. Acelaşi tip de floare care crescuse din ochii lui Grey, în poză.

Înmugurise înăuntrul lui Vivi, hrănindu-se cu sângele ei, înflorind în carnea ei deschisă.

Ce naiba se petrecea?

Am răsucit floarea însângerată între degete şi mi s-a făcut dintr-odată groaznic de rău. Mi s-a umflat gâtul. Mi-am înghiţit un suspin. Grey dispăruse şi bizareria de care încercasem din greu să scap mă găsise din nou.

— Măcar voi avea o cicatrice noduroasă. Tipelor le plac cicatricele, nu? Pare infectată? a întrebat Vivi.

Am strivit floarea între degete, înainte să o poată vedea. Dacă o vedea, ar fi devenit reală – şi nu eram pregătită să devină real ce se întâmpla.

— E în regulă, am zis, tamponându-i braţul cu iod şi

sperând să fie suficient să împiedice alte flori să mai răsară din rană. Cred că e timpul să chemăm poliţia.

Capitolul 10

Peste două zile

S-a declanşat un alt bliţ, lăsând pe retina mea un nou pâlc de puncte albe şi lipicioase. Mi-am privit rochia şi am încercat să le alung, clipind. Mi se destrăma tivul. Am tras de un fir, privind cum se destramă mai departe cusătura. Era o rochie House of Hollow luată din dressingul lui Grey. Toate ne-am îmbrăcat în lucruri create de ea, în semn de solidaritate. Un blazer pentru Vivi. O rochie verde smarald pentru mine. O broşă pentru mama, în ciuda protestelor ei. Câteva picături din parfumul scârbos la încheieturi şi la gât, ca să duhnim toate a fum şi a părţi periculoase de pădure.

Rochia avea un guler înalt şi mi se freca de cicatricea de pe gât, făcând-o să mă usture. Am tras de cusătură, dar tot mi se părea şmirghel pe piele.

Detectivul-şef era în picioare, deschizând conferinţa de presă.

— Domnişoara Hollow nu are telefonul cu ea, a spus el. Nu am reuşit să îi dăm de urmă pe social media. Suntem îngrijoraţi pentru siguranţa ei. Cerem publicului să fie atent şi oricui care are informaţii despre locul unde s-ar putea afla să ne anunţe.

Jurnaliştii au devenit imediat agitaţi.

— Consideraţi că această dispariţie este conectată cu aceea din copilăria ei? a întrebat unul.

— Nu ştim, a spus detectivul. Suntem în legătură

cu autorităţile scoţiene, ca să stabilim eventuale similitudini, deşi, în acest punct, nu pare să existe nicio conexiune.

— Unde a fost ultima ei apariţie confirmată? Cine a fost ultima persoană cu care a vorbit?

— Încă nu putem face publice aceste informaţii. Voi răspunde şi la alte întrebări, în curând. Acum, familia domnişoarei Hollow ar dori să facă o declaraţie.

În alt univers, eram la ora de engleză de vineri, discutând despre *Frankenstein* cu doamna Thistle. În schimb, Vivi, Cate şi cu mine eram toate în faţa unei săli de evenimente din interiorul hotelului Lanesborough. Un candelabru de cristal lucea deasupra capetelor noastre. Pereţii erau acoperiţi cu lambriuri şi portrete cu rame aurite. Numai covoarele cu imprimeu leopard păreau moderne.

Mama şedea lângă mine, rigidă şi fragilă. Vivi era de cealaltă parte, cu braţele încrucişate la piept. Duhnea – mirosul uleios de băutură râncedă, transpiraţie şi fum de ţigară. Cate nu o putuse obliga să facă duş, aşa că o dăduse cu mai mult parfum ca să mascheze cele două zile de alcoolizare. Nu funcţiona.

Agenta lui Grey fusese cea care a sunat la poliţie, cu două zile în urmă. Aşteptasem în biroul ei, un spaţiu şic, modern, decorat cu fotografii înrămate ale surorii noastre. Le luase o oră până să vină. Nu era o urgenţă, în fond. Nu mai exista niciun loc al faptei, niciun cadavru. Doar un apartament ars şi o fată dispărută, iar fete dispăreau în fiecare zi.

Poliţia sosise spre apus, să ne ia declaraţiile. Lăsasem deoparte detaliile inexplicabile, florile care creşteau pe cadavru, craniul de taur pe care-l purtase tipul celălalt, şi le spusesem numai faptele esenţiale.

Grey ne lăsase un bilet în care ne scria că era în pericol. În apartamentul ei se afla un cadavru. Un tip intrase prin efracţie şi dăduse foc locului. O împuşcase pe Vivi.

Poliţiştii fuseseră meticuloşi, însă detaşaţi. Schimbaseră priviri neîncrezătoare, exasperate, cam la fiecare 30 de secunde. Înţelegeam. Chiar şi omiţând detaliile fantastice, tot era o poveste sălbatică şi implauzibilă pentru o familie implauzibilă.

Când a plecat poliţia, Vivi a sunat-o pe mama, iar agenta, pe editorul lui Grey. O oră mai târziu, lumea afla că Grey Hollow – frumoasa şi ciudata Grey Hollow – dispăruse. *Din nou.* Dacă Grey fusese un supermodel faimos cu o săptămână în urmă, acum era de zece ori mai fascinantă: era un mister nedezlegat.

Era oficial. Începuse.

Asta ne adusese aici, la conferinţa de presă. Evenimentul fusese planificat pentru o sală rezervată în acest scop la o secţie locală de poliţie, dar editorul lui Grey schimbase locul cu acesta, din Lanesborough.

Fusesem instruite să arătăm triste şi neajutorate, ceea ce nu era deloc greu. *Eram* neajutorate. Grey contase pe noi că vom merge să o căutăm, şi o căutasem. Grey ascunsese secrete pe care doar noi le-am fi putut găsi, şi le găsisem. Grey lăsase firimituri de pâine şi contase pe noi că o vom salva, şi eşuasem.

Ne scăpase ceva, un indiciu esenţial, şi acum Grey dispăruse cu adevărat, iar singurele două persoane care aveau speranţa să o găsească o dăduseră complet în bară.

Gândul la Grey, singură undeva, înfricoşată, aşteptând ca eu şi Vivi să o salvăm, mă înjunghia în inimă. Aştepta şi spera, sigură că vom veni, şi în cele

din urmă îşi dădea seama că nu va fi aşa.

Te iubesc, m-am gândit, înghiţindu-mi un suspin. *Te rog să ştii că te iubesc. Să ştii că am încercat.*

Jurnaliştii au sorbit adânc din momentul meu de suferinţă. Bliţurile fotografilor m-au lăsat dezorientată şi cu dureri de cap. Cate s-a ridicat în picioare şi a mormăit o rugăminte adresată lui Grey, să vină acasă, fără să sune convingătoare. Avea buzele strânse şi un ton plat. Am văzut înregistrările video ale conferinţei de presă pe care o ţinuseră ai noştri când dispăruserăm prima dată, în care mama se purtase aproape maniacal. Atunci, obrajii ei fuseseră uzi de lacrimi, ochii, mari, roşii şi sălbatici, un şerveţel ud dus la nas la fiecare zece secunde, şi implorase, implorase, *implorase* să-i fim date înapoi.

Acum nu era cazul.

Aceea fusese cea mai dificilă lună din viaţa părinţilor mei. Îi torturase şi-i frânsese, atât individual, cât şi în cuplu.

Dăduseră vina unul pe celălalt. Se învinuiseră pe ei înşişi. Gabe insistase să mergem în Scoţia, în vizită la părinţii lui, de Crăciun şi Anul Nou. Cate fusese cea care dorise să ne scoată la plimbare pe străzile Centrului Vechi, la miezul nopţii, ca să vedem artificiile şi petrecerea. Gabe hotărâse traseul. Amândoi îşi luaseră ochii de la noi ca să se sărute.

Vina lui.

Vina ei.

Vina lor.

Vina noastră.

Nu ne învăţaseră ei să nu intrăm în vorbă cu străinii? Nu ne învăţaseră să nu plecăm de lângă ei? Nu fuseseră suficient de stricţi? Nu fuseseră suficienţi? Nu

era suficient, suficient, suficient?

În zilele următoare, casa bunicilor noştri fusese căutată de sânge, de semne de luptă. Câinii care descopereau cadavre străbătuseră holurile şi camerele, vânând moartea. Grădinile din spatele casei fuseseră distruse de săpături. Maşina lor fusese ridicată, ca posibilă dovadă. Zeci de martori fuseseră interogaţi, pentru a încerca să se pună cap la cap imaginea celor petrecute în acea zi. Lacurile din apropiere fuseseră dragate după corpurile noastre. Părinţii mei făcuseră teste cu poligraful. Li se luaseră amprentele. Fuseseră fotografiaţi. Erau urmăriţi de jurnalişti şi de poliţişti. Presa le făcea poze în cele mai urâte momente. Dacă plângeau prea tare, oamenii îi acuzau că se prefac. Dacă încercau să reziste, oamenii îi acuzau de răceală.

Ferească Dumnezeu să fi zâmbit!

Nimeni nu le credea povestea. De ce s-o fi crezut? Era imposibilă. Cine să fi răpit trei copii fără să fie auzit sau văzut? Cine putea face asta în doar câteva secunde? Nu puteau părăsi Edinburghul fără un răspuns. Nu puteau munci. Nu puteau locui în casa bunicilor noştri, acum că devenise locul unei presupuse infracţiuni. Şi-au cheltuit toate economiile pe hoteluri şi pe maşini închiriate şi pe anunţuri mari, cu feţele noastre pe ele. Nu mai mâncau. Nu mai dormeau. Bătuseră la toate uşile din Centrul Vechi. Străbătuseră străzile, uscaţi de disperare, slinoşi, fetizi, jigăriţi. Oscilaseră între consolare reciprocă şi detestare mutuală pentru ce se întâmplase.

Sufletele lor – ca şi căsnicia – le pârâiau la cusături.

Erau la doar câteva zile să fie arestaţi pentru uciderea noastră când au făcut pactul.

— Dacă sunt moarte, i-a zis Cate tatei, ne

sinucidem?

— Da, a răspuns Gabe. Dacă sunt moarte, aşa facem.

O femeie ne-a găsit pe stradă, în noaptea aceea, dezbrăcate şi tremurând, dar nevătămate. Ziarele care ne hărţuiseră părinţii îşi ceruseră scuze pentru că-i calomniaseră şi plătiseră sume frumuşele la înţelegeri amiabile, pentru daune, suficient să ne înscrie la o şcoală particulară cu pretenţii.

Gabe şi Cate nu şi-au revenit niciodată. Fuseseră răniţi prea adânc şi se răniseră reciproc prea adânc, la rândul lor. *Răul* din *la bine şi la rău* fusese mult mai dificil de gestionat decât îşi imaginaseră.

Acum, mama mea trecea prin aceeaşi tragedie. Am strâns-o de mână. M-a strâns şi ea.

Partea noastră din conferinţa de presă s-a încheiat. Se hotărâse ca Vivi şi cu mine să nu vorbim, ca să nu îndepărtăm concentrarea de la Grey, aşa că toată lumea a început să urle după noi în clipa în care am dat să părăsim încăperea, punând întrebările pe care doreau să le pună de când ne văzuseră.

— Iris, Vivi, vreţi să spuneţi ceva despre ce vi s-a întâmplat când eraţi copile?

— Veţi ajuta la anchetă?

— Ce-aţi păţit de fapt în Scoţia?

— Credeţi că Grey a fost luată de aceleaşi persoane care v-au luat prima dată?

— Cate! Cate! Ce le transmiţi oamenilor care încă mai cred că eşti vinovată de răpirea propriilor copii, cu zece ani în urmă?

Eu mă uitam în pământ, cu capul plecat şi stomacul încleiat. Poliţia ne-a făcut semn să intrăm în camera alăturată, un adăpost liniştit, departe de

vulturi. După ce în urma noastră s-au închis uşile, familia mea s-a despărţit, fără niciun cuvânt. Vivi s-a dus aţă la barul hotelului. Eu m-am dus acasă, cu Cate, în casa noastră mare şi goală. Mama s-a închis în camera ei întunecoasă, iar eu am rămas singură, purtând încă hainele surorii mele dispărute.

Mi-a zumzăit telefonul în buzunar. De la primul comunicat de presă bipăia aproape non-stop, cu mesaje de la profesori, de la părinţii fetelor pe care le meditam şi de la colege care nu-mi vorbiseră niciodată, dar care primiseră numărul meu de la prietena unei prietene, şi îşi transmiteau gândurile şi rugăciunile.

Mesajul era de la un număr necunoscut:

OMG dragă, ce oribilă e chestia cu Grey!
Sper s-o găsească repede!

P.S. Ai reuşit să dai mai departe pictorialele mele agentei sale? Ţi le-am trimis pe Instagram. N-am primit niciun mesaj. Cred că e ocupată cu povestea asta, dar voiam să verific!

Nu mai puteam suporta să simt catifeaua rozându-mi pielea şi tăind o cale fierbinte prin cicatricea mea. Mi-am dat-o jos pe hol, am făcut-o ghem în mâinile care-mi tremurau şi am urlat în material. Voiam să distrug ceva frumos, aşa că am sfâşiat-o. O bucăţică de hârtie, delicată ca un filament, a fluturat dintr-o ascunzătoare într-un tiv. M-am lăsat să cad pe podea, cu spatele lipit de perete, şi am desfăcut-o. Biletul era scris cu cerneala verde folosită de Grey.

Sunt o fată din firimituri de pâine, singură şi

rătăcită în pădure.

— GH

Da, Grey, m-am gândit, *nu mai spune!*

*

Ce faci când dispare o persoană pe care o iubeşti? Când nicio căutare nu dă rezultat, ce faci în orele lungi de dinaintea ta, grele de absenţă şi grijă? Răspunsul lui Vivi a fost să se îmbete oribil, cât mai mult, ca să dispară în sine. Al meu a fost să rătăcesc prin casă, amintindu-mi de Grey în fiecare spaţiu, cu Sasha pe urmele mele, de parcă mi-ar fi simţit neliniştea.

Aici, în debaraua de sub scări, Grey strânsese pături şi perne şi luminiţe şi ne citise *Cronicile din Narnia,* în fiecare seară, timp de un an. Aici îmi lipisem pernuţele degetelor de beculeţele cu textură asemănătoare plasticului, în vreme ce ea citea, şi mă minunasem de cum străluceau prin mine, roşu fluorescente de la sângele meu, dezvăluind capilare şi vene şi tot felul de secrete sub pielea mea.

Aici, în bucătărie, ne pregătise micul dejun în fiecare duminică, dansând pe muzica celor de la The Smiths sau The Pixies, trântind uşile dulăpioarelor şi lăsând furtuni de făină pe podea.

Aici, în dormitorul meu, se ghemuise lângă mine când eram bolnavă şi îmi spusese poveşti despre trei surori curajoase şi monştrii pe care-i întâlneau în beznă.

Aici, în camera ei acum pustie, îşi lipise ghidul de chiromanție *Mâna prevestitoare* deasupra patului şi îşi încărcase rafturile cu salvii şi beţişoare parfumate.

Am stat multă vreme pe patul ei şi am încercat să-mi amintesc cum arătase camera, înainte să plece ea. Mereu fuseseră haine împrăştiate pe podea, iar patul era mereu nefăcut. Pe geamul ei intrau viţe de glicină şi păreau mereu preocupate să acapareze un colţ de încăpere. O lampă roz, cu sare de Himalaya, transpirase pe noptiera ei, răsucind paginile *Ghidului practic al runelor,* lectura ei favorită înainte de culcare. Comoda gemea de punguţe cu ierburi, şiruri de cristale şi cărţi subliniate despre tăbliţele romane antice, cu blesteme.

Acum nu mai era nimic, cum nu mai era nici fata.

Mama plângea. Nu era un sunet nou. Fusese laitmotivul vieţii mele. Casa care gemea de vânt, mama plângând. Am mers desculţă până în camera ei, evitând podeaua care ar fi putut scârţâi, trădându-mi prezenţa. Uşa era întredeschisă. O felie de lumină ţâşnea afară. Era un tablou pe care-l cunoşteam: Cate îngenunchease lângă pat, cu fotografia cu mine, surorile mele şi tata în mână. Avea faţa îngropată în pernă şi suspina, suspina atât de tare încât mi-am făcut griji că ar putea inhala pene şi fibre de material, sufocându-se.

După-amiază, m-am afundat în patul meu, cu laptopul, şi mi-am petrecut timpul între Twitter şi Reddit şi fiecare articol pe care l-am găsit despre dispariţia lui Grey. Explodase în social media. Am urmărit hashtaguri şi am citit multe fire de discuţie, până când m-a durut capul de prea plin şi anxietatea mea a devenit o greutate fizică înăuntrul lui, până când am simţit că mi-e golit corpul. Mi-am ros unghiile până au sângerat. Nu puteam respira bine, dar nu mă puteam abţine să nu citesc mai departe, urmărind

reacţiile oamenilor. Să fie o cascadorie publicitară sau o farsă sau un strigăt de atenţie sau o neînţelegere sau o crimă sau o sinucidere sau o conspiraţie guvernamentală sau extratereștrii sau un pact cu diavolul

? Am derulat şi am făcut clic şi am consumat şi m-am umplut şi m-am golit până când am văzut-o pe mama trecând pe lângă uşa mea, pe la apus, în uniformă, cu părul strâns în cocul pe care-l purta de obicei la lucru.

M-am dus pe hol şi am prins-o la capătul scărilor.

— Cred *că glumeşti.*

— Lumea trebuie să se învârtă mai departe, a zis, luându-şi cheile de la maşină şi îndreptându-se spre intrare.

Pielea de sub ochi îi era lăsată, iar buzele, umflate.

— De ce nu o mai iubeşti? am întrebat, urmând-o. Ce ar fi putut să-ţi spună o fată de 17 ani, ca să te facă să o urăşti?

Mama s-a oprit în drum spre uşă. Mă aşteptam să protesteze. Să spună *Nu o urăsc pe Grey. Nu mi-aş putea urî copilul*. În schimb, a zis:

— Dacă ţi-aş spune, mi s-ar frânge inima.

Am inspirat adânc, de câteva ori, şi am încercat să înţeleg ce însemna asta.

— Ţi-ar păsa dacă ar fi moartă?

Mama a înghiţit în sec.

— Nu.

Am clătinat din cap, oripilată.

Cate s-a apropiat atunci de mine şi m-a îmbrăţişat, chiar dacă eu m-am prefăcut că o resping. Tremura, străbătută de o energie frenetică.

— Îmi pare rău, mi-a zis. Îmi pare rău. Ştiu că este

sora ta. N-ar fi trebuit să spun asta.

Nicicând nu mă mai simţisem atât de străină de Cate, aşa cum stăteam una lângă cealaltă, cu diferenţa de înălţime extremă dintre noi. Mama mea cea scundă, blândă, cu ochi albaştri, şi eu, înaltă şi osoasă. Făceam parte din specii diferite.

— Nu ieşi în seara asta, bine? Te rog. Stai aici. Înăuntru. Ştii că nu aş suporta să te pierd. Îmi pare rău… dar trebuie să merg la muncă.

Şi a plecat. M-am scurs pe scări, privind lung după ea, roasă de acid pe dinăuntru. Cicatricea încă mă mânca, din cauza rochiei de catifea, aşa că mi-am înfipt degetele în ea. Am simţit un nodul mic de ţesut la un capăt, inflamat de material. L-am scărpinat până mi-a dat sângele. Casa mi se părea prea tăcută, prea plină de umbre şi de prea multe locuri în care se putea ascunde un intrus. Dacă bărbatul cu mască era deja înăuntru? Dacă venea la noapte, cât eram singură aici?

Am verificat pe telefon unde se afla Vivi. Era încă la Lanesborough, probabil bând la bar. Nu vorbisem cu ea toată ziua. Vivi era volatilă. Putea fi cea mai bună prietenă a ta acum, părtaşă la orice fel de şotie, şi complet retrasă în clipa următoare.

Alt gând sumbru: Grey era forţa noastră călăuzitoare şi soarele în jurul căruia gravitam. Ce-am fi devenit eu şi Vivi fără ea? Aveam să ne îndepărtăm una de cealaltă, în spaţiul cavernos lăsat de Grey în urmă, ca nişte planete înghiţite de abis?

Aveam să-mi pierd ambele surori deodată?

Când a sunat la uşă, am crezut că e Cate, care s-a întors să se justifice. Am înaintat lent spre intrare şi am deschis-o încet.

— Trebuie să beau ceva, a zis Tyler Yang, intrând,

fără să fie invitat.

— Sigur. Intră, bărbat necunoscut pe care l-am întâlnit o singură dată, am zis, în urma lui, dar Tyler îşi găsise deja drumul spre bucătărie.

Am auzit uşi de dulapuri trântite şi oale zăngănind. Am închis uşa şi l-am urmat.

— Deasupra frigiderului, am zis, cu braţele încrucişate, privindu-l.

Azi era mai dezordonat, cu părul negru căzut pe frunte, cu blugi skinny sfâşiaţi în genunchi. Dar îi ieşea. Chiar şi într-o bucătărie londoneză din suburbii, Tyler Yang emana o energie de pirat, intensificată de linerul şters, de cămaşa înfloratã, vaporoasă, şi de trenciul House of Hollow cu imprimeu leopard pe care-l purta peste braţele tatuate. Era înalt şi zvelt. Enervant de chipeş.

A găsit locul cu băuturi, a luat ginul şi a băut direct din sticlă.

— Fermecător, am comentat.

— Sora ta face pe *Gone Girl* cu mine, a zis el, plimbându-se prin bucătărie, cu sticla de gin în mână.

— Ce tot vorbeşti?

— Se preface! O să pice pe mine, iar ea fix asta vrea.

A mai luat o duşcă lungă, apoi s-a oprit, cu ochii mişcându-se de colo colo.

— Anglia are pedeapsa cu moartea?

— Stai, crezi că Grey se dă dispărută ca să te… *pedepsească?*

— Nu ai crede-o în stare?

M-am gândit la cum se răsese în cap Justine Khan, în faţa întregii şcoli. La profesorul care o sărutase în faţa clasei şi fusese apoi concediat. La cum insistase el

că nu a vrut aşa ceva, dar ea i-o şoptise la ureche şi îl obligase. Grey Hollow avea, într-adevăr, un simţ al crimei şi pedepsei uşor distorsionat şi un fel de-a face ca lucruri rele să se întâmple persoanelor care o supărau.

Tyler se plimba iar.

— Multe lucruri ciudate se întâmplă în jurul ei. *Nefiresc* de multe!

Am oftat. Ştiam asta.

— Poliţia s-a dus la apartamentul meu în timp ce eram plecat, a continuat el. Se pare că au un mandat de arestare. Deja a devenit viral pe Twitter.

Am verificat. Chiar aşa era.

— Te au cu ceva la mână? am întrebat.

Alt suspin înfundat. Altă duşcă de gin.

— Să mă ia naiba dacă ştiu!

— Deci ai venit… *aici?* Când poliţia e pe cale să te acuze de… ce, *uciderea* surorii mele?

Tyler a arătat spre mine cu sticla de gin, cu degetele picurând de inele subţiri, de argint.

— Ştii că n-am avut nimic de-a face cu dispariţia ei. Ţi-o *citesc* în ochi. Tu *ştii* ceva, micuţă Hollow. Spune-mi.

Am clătinat din cap.

— Am crezut doar că ştim ceva. Am crezut că poate fi legat de ce ni s-a întâmplat când eram copile, dar… nimic.

— Futu-i!

Tyler şi-a trecut degetele prin păr, dându-l pe spate, apoi s-a lăsat să cadă pe podea, cu capul în piept şi braţele moi. M-am lăsat pe vine în faţa lui. De aproape, am prins izul de gin, de iarbă şi de vomă şi m-am întrebat cât de beat şi de luat era deja când

ajunsese aici.

— Tu ai cunoscut-o, Tyler, am zis.

A clătinat din cap.

— Nu ştiu dacă a *cunoscut-o* cu adevărat cineva, a zis el, cu limba împleticită.

— *Gândeşte-te. Gândeşte-te bine*. Îmi poţi spune ceva, orice, de unde am putea porni? Un nume, un loc, o poveste pe care ţi-a zis-o?

Am aşteptat un minut, apoi l-am scuturat de umăr, dar el a icnit şi a căzut iar lângă dulap, inconştient.

— Doamne fereşte! am zis, ridicându-mă.

Tyler era prea greu să-l pot muta, aşa că am găsit o pătură şi o pernă într-un dulap şi l-am lăsat acolo, pe podeaua bucătăriei.

*

M-am trezit sâmbătă dimineaţă cu gust de sânge şi în miros de sudoare şi alcool. Aveam o foame adâncă şi crudă în mine. Îmi mestecasem obrajii şi limba în somn. Sângele era al meu. Mi se uscase pe buze şi îmi picurase pe pernă. Mirosul de sudoare şi alcool venea dinspre Vivi, care purta încă hainele de la conferinţa de presă de ieri, iar machiajul i se cojea pe faţă. Corpul ei cald era ghemuit în jurul meu şi un picior îmi înconjura bazinul.

Fusese o noapte ciudată, fără somn. Orele se adunaseră laolaltă şi apoi se despărţiseră în bucăţi mari. Reuşisem să închid ochii doar când răsăritul soarelui înălbise cerul de iarnă. În cele din urmă, fusesem recunoscătoare pentru prezenţa neinvitată a lui Tyler Yang. Să îl verific în timpul nopţii, ca să mă asigur că nu se înecase cu propria vomă, mi-a dat ceva

de făcut, altceva decât să mă îngrijorez pentru Grey. Veştile despre mandatul de arestare pe numele lui circulau de mult pe internet, iar eu am căzut dintr-o gaură neagră în alta, citind despre el, despre relaţia lui cu sora mea şi despre cariera şi trecutul lui. Asta m-a dus, inevitabil, la povestea tragică a lui Rosie Yang.

Şedeam pe podea, în bucătărie, lângă el, când am găsit titlul.

ŞOC ŞI GROAZĂ!
MARTORII POVESTESC SCENE TERIBILE DE LA ÎNECUL
UNEI FETE DE ŞAPTE ANI ÎNTR-O EXCURSIE CU FAMILIA

Mi-am ros unghiile în timp ce citeam. Se întâmplase cu mulţi ani în urmă, când Tyler avea cinci ani, într-un orăşel aglomerat de pe malul mării, în miezul verii. Lovise un val de caniculă. Plaja gemea de mii de oameni care fugeau de căldura lipicioasă. Tyler şi sora lui mai mare se îndepărtaseră de părinţi şi fuseseră găsiţi plutind cu faţa în jos, la scurtă vreme după aceea. Tyler fusese reanimat la faţa locului. Resuscitarea lui Rosie nu reuşise, iar moartea ei fusese declarată la spital.

Articolul includea şi o poză cu ea la petrecerea aniversară, cu o săptămână înainte. O fetiţă în rochiţă galbenă, cu părul negru al lui Tyler, cu acelaşi zâmbet pus pe şotii şi aceleaşi gropiţe.

Îmi lipisem palma de pieptul lui Tyler, cât dormea, şi am simţit cum i se ridica şi-i cobora cutia toracică, bătăile puternice ale inimii, şi-mi imaginasem scena aceea de pe plajă. Mâinile unui salvamar pe pieptul lui,

apăsarea atât de adâncă încât îi frânsese coastele fragile. Pielea udă de pe spatele lui, lipită de nisipul fierbinte, în timp ce privitorii se adunau în număr tot mai mare, cu degetele la gură, ţinându-şi copiii feriţi, să nu vadă. Părinţii lui, agitându-se pe lângă el şi pe lângă sora lui, abia putând să respire de durere, de speranţă, de aşteptare. Un copil scuipând apa din plămâni, o inspiraţie bruscă. Celălalt moale, albastru şi rece.

Tyler Yang era un bărbat încrezător, arogant şi nepăsător. Nu părea să aibă un trecut tragic. Dar cel mai rău lucru pe care mi-l puteam imagina pentru mine şi poate lucrul care mi se întâmpla acum – să pierd o soră – lui i se întâmplase deja. Era atestarea sumbră a unui adevăr pe care-l cunoşteam, dar refuzam să-l afirm: că era posibil să suferi o pierdere devastatoare şi de neînţeles şi să continui să trăieşti, să îţi pompezi sânge în corp şi să-ţi hrăneşti creierul cu oxigen.

Am stat în bucătărie mare parte din restul nopţii, verificând dacă respira, cu cuţitul lui Grey în mână, în caz că revenea cornutul, până când, în sfârşit, în zori, m-am târât în pat şi m-am prăbuşit.

Mi-am lipit obrazul de pieptul tatuat al lui Vivi şi i-am ascultat bătăile inimii, cu un braţ peste stomacul ei. Inimile noastre băteau în sincron. Noi trei aveam acelaşi ritm în piept. Când una dintre noi era speriată, inimile celorlalte bubuiau. Dacă ne despicai şi ne jupuiai, sunt convinsă că ai fi găsit ceva straniu: un singur organ comun, împărţit cumva de trei fete.

Eram piese de puzzle, noi trei. Uitasem cât de bine era să mă trezesc lângă ea, lipită de ea, un întreg cu trei părţi. În dimineaţa aceea, absenţa lui Grey mi se părea dureroasă. O voiam cu o disperare mai profundă

decât oricând. Voiam să o găsesc şi să mă lipesc de ea şi să mă mângâie pe păr, ca atunci când eram mică, până când adormeam în braţele ei.

Sora mea. Refugiul meu.

O lacrimă mi-a alunecat din colţul ochiului şi a lovit pielea lui Vivi.

S-a agitat când am început să suspin.

— Hei, a zis, ameţită, într-un nor de respiraţie acră. Ce s-a întâmplat?

M-am lipit mai tare de ea.

— Credeam că te-am pierdut şi pe tine. Credeam că nu mai vii acasă.

— Nu plec nicăieri.

Vivi a clătinat din cap.

— Nu… n-ar fi trebuit să te las aici, Iris. După ce-a fugit Grey. Ar fi trebuit să rămân aici şi să am grijă de tine, să te ajut să porţi povara. Nu te mai părăsesc.

În momentul acela Tyler a ţâşnit în cameră, cu cămaşa înfloratăboţită, ochii mari şi părul ridicat în vârful capului.

— YULIA VASYLYK! a zis el, arătând spre mine. DA!

Apoi, pe cât de repede apăruse, a dispărut iar.

Vivi s-a ridicat în capul oaselor şi s-a uitat lung la intrare, parcă încercând să priceapă ce văzuse.

— Sunt încă praf sau ăla a fost Tyler Yang, în dormitorul nostru?

— Cred că se ascunde de poliţie, am zis.

— Ah… genial. E ultimul loc în care l-ar căuta.

Tyler a apărut iar şi a bătut din palme să ne ridicăm.

— Micuţe Hollow! Am avut un moment evrika. Trebuie să *veniţi!*

— Am o mahmureală prea cruntă pentru aşa ceva,

a zis Vivi, după ce ne-am desprins şi am coborât.

L-am găsit pe Tyler în bucătărie, cu pătura şi perna de peste noapte aranjate frumos pe insulă. Se plimba iar. Îl vedeam în altă lumină acum, pe omul ăsta care purta în suflet o asemenea tragedie. Sasha îl privea de pe frigider, dând furioasă din coadă ca să-şi exprime dispreţul faţă de această intruziune în spaţiul ei.

— Yulia Vasylyk, a repetat el. De aici putem începe.

— Vorbeşti în engleză? l-a întrebat Vivi, aşezându-se la bar, cu obrazul pe blat şi ochii închişi.

— Este un nume, a zis Tyler. O femeie. Pe care a pomenit-o Grey.

Mi-era atât de foame, că stomacul mi se părea o gaură neagră care se extindea în cutia toracică. Mi-am scos telefonul şi am scris *Yulia Vasylyk* pe Google. Am apăsat Enter.

Dispariţia Yuliei Vasylyk, din urmă cu trei ani şi jumătate, nu fusese cine ştie ce ştire. Existau doar câteva articole scurte, iar două dintre ele o numeau *Julia.*

— Nu văd legătura, am zis. Altă femeie dispărută?

— Scrie *Yulia Vasylyk Grey Hollow,* mi-a zis Tyler.

Eram sceptică, însă am făcut ce mi-a zis. Google mi-a oferit un singur rezultat perfect, pe care l-am citit cu voce tare.

UCRAINEANCĂ GĂSITĂ LA O SĂPTĂMÂNĂ DUPĂ CE FUSESE DECLARATĂ DISPĂRUTĂ

Yulia Vasylyk, 19 ani, fotomodel aspirant din Ucraina, a fost localizată la o săptămână

după ce iubitul ei a dat-o dispărută. Vasylyk a fost descoperită rătăcind lângă apartamentul ei din Hackney, luni seara târziu, desculţă şi derutată. Poliţia a dus-o la un spital din zonă, pentru evaluare. Nu sunt disponibile alte detalii.

Printr-un ciudat joc al destinului, Vasylyk împarte apartamentul ei mic, de fapt o garsonieră, cu alte trei fete, printre care…

M-am oprit şi m-am uitat la Tyler.

— Citeşte, m-a îndemnat el.

Am inspirat adânc şi am continuat.

… printre care şi o altă persoană faimoasă, dispărută şi revenită: Grey Hollow. Hollow are acum 18 ani şi a fost răpită de pe o stradă din Scoţia când era copilă, dar găsită o lună mai târziu, nevătămată.

Nici Vasylyk, nici Hollow n-au putut fi contactate pentru declaraţii.

— Rahat! a zis Vivi, ridicând capul de pe insulă. S-a întâmplat iar.

Tyler râjea.

— Bingo, iubito! a zis, pocnind din degete. S-a mai întors cineva.

Capitolul 11

Yulia Vasylyk a fost uşor de găsit online. Cu o sută de mii de urmăritori pe Instagram, modelul aspirant de acum câţiva ani devenise make-up artist şi stilistă de

ceva renume. Tyler chiar lucrase cu ea de câteva ori, înainte să înceapă să se vadă cu Grey. Când Yulia a aflat că erau împreună, a refuzat să îl mai aranjeze şi atunci îi spusese Grey povestea lor.

Tyler şi-a petrecut dimineaţa sunându-şi contactele din industrie ca să afle unde putea fi Yulia, fără prea mare noroc: vestea despre arestarea sa iminentă se răspândise repede, iar oamenii nu prea voiau să-i spună unde se afla o altă tânără, ca nu cumva să fie un ucigaş în serie în devenire, hotărât să o omoare şi pe ea.

Cate mi-a dat mesaj în jurul orei la care i se termina de obicei tura, să-mi spună că întârzia, preluând o parte din tura unei colege bolnave, şi mă întreba dacă n-aş vrea să mă întorc la şcoală, după weekend.

Rutina ajută, mi-a scris. **Normalitatea ajută. Ştiu că mă consideri rece, dar eu am mai trecut prin asta, dacă-ţi aminteşti.**

Nu i-am răspuns.

În cele din urmă, după ce eu şi Vivi făcuserăm duş şi ne schimbaserăm şi o hrăniserăm pe Sasha şi mâncaserăm fiecare câte trei porţii de mic dejun, Tyler a început să agite pumnul în aer, la telefon.

— Yulia este la un pictorial la un depozit din Spitalfields, ne-a zis, după ce *a* închis. Mă pricep sau ce?

— Uau, Sherlock, ţi-a luat doar două ore! a zis Vivi, cu vocea încă scrâşnind de mahmureală.

Tyler a împrumutat o pereche de ochelari de soare supradimensionaţi pentru drumul cu Uberul până în Spitalfields, deşi „deghizarea” lui era atât de clar o încercare de a nu părea suspect, încât şoferul şi-a

petrecut aproape toată cursa privindu-l în retrovizoare. Eu o ţineam pe Vivi de mână. Piciorul drept mi se fâţâia, animat de speranţă. Nu era cine ştie ce, dar era ceva. O pistă. Încă nu era totul terminat.

Am găsit echipa într-un depozit, acolo unde ne indicase persoana întrebată de Tyler. Era un pictorial haute couture, cu modele care se plimbau de colo colo în rochii de bal din pelerine transparente şi salopete făcute din frânghie cerată, cu chipurile fardate cu roşu şi pistrui roz neon. Am intrat toţi trei şi nu ne-a întrebat nimeni nimic, căci părea să ne fie locul chiar acolo.

— De ce n-aţi ajuns încă la păr şi machiaj? a întrebat tăios o femeie cu un clipboard, înainte să se uite mai bine la noi şi să-şi dea seama, brusc, cu cine semănam, cine eram. Ah! a făcut ea. Oh.

Apoi a plecat în camera alăturată şi ne-a lăsat în pace.

Am găsit-o pe Yulia în spatele depozitului, machiind faţa unui bărbat cu păr albastru permanent. Yulia nu era machiată. Părul negru îi era împletit într-o coadă, iar hainele de sub centura cu accesorii erau complet obişnuite. Părea aproape nelalocul ei în mediul acesta extravagant.

— Nu ştiu unde e, a zis ea, când a ridicat privirea. N-am mai vorbit cu ea de dinainte să te cunosc pe tine, i-a zis lui Tyler.

Apoi ne-a întors spatele şi a continuat să lucreze.

— Nu o căutăm pe Grey, am zis.

— Te căutăm pe tine, a zis Tyler.

— Ştim că ai locuit cu ea, a zis Vivi.

Yulia s-a uitat iar la noi.

— Părinţii mei deţineau apartamentul. Mă lăsau să locuiesc acolo cât mergeam la castinguri, dar aveam

nevoie de colege ca să pot plăti chiria. De aici şi sora ta. Nu sunt interesată să vă răspund la mai multe întrebări.

— Te rog, a zis Vivi, făcând un pas în faţă şi întinzându-se seducător spre faţa Yuliei.

— Nu! a spus Yulia, dându-i una peste mână cu un puf. Să nu îndrăzneşti să-mi faci chestia aia!

— Gata, gata! a zis Vivi, ridicând mâinile. Scuze.

— Eşti exact ca sora ta! s-a răstit Yulia, ameninţând cu puful. Manipulatoare. Acum, plecaţi de la *locul meu de muncă,* înainte să chem poliţia! Privirea i-a alunecat spre Tyler. Sigur vor fi foarte interesaţi să afle că ai fost *tu* aici.

— *Hârcă,* a zis Tyler încetişor.

— Te rog, am zis, încercând să calmez lucrurile. *Te rog.* Promitem că nu ne apropiem de tine. Nu te atingem şi nu te obligăm să faci nimic. Vrem doar să ne găsim sora.

Yulia a expirat, a încuviinţat şi s-a aplecat să-i şoptească ceva la ureche modelului. Când acesta a plecat, a luat o foarfecă.

— Nu vă apropiaţi! a zis. Mă voi apăra!

— Chiar este *necesară?* a întrebat Vivi, arătând spre foarfecă.

— O cunosc pe sora voastră. Dacă semănaţi cu ea, e necesară, a zis Yulia. Acum, întrebaţi.

— Nu ai nici cea mai mică idee unde poate fi? a întrebat Tyler.

— Ultima dată am auzit că ai ucis-o tu. Următoarea.

Aveam nevoie de altă abordare.

— Cum era când ai cunoscut-o? am întrebat.

Asta a surprins-o. Yulia a ezitat.

— Frumoasă, a spus, în cele din urmă. E primul lucru pe care-l observă cineva la ea, evident. Plină de secrete. Tăcută. Ciudată.

— Ciudată cum?

— Majoritatea fetelor, când vor să fie modele, sunt atrase de scenă. E prima dată când se află departe de părinţi. Beau şi petrec.

— Vrei să zici că Grey Hollow *nu petrecea?* a întrebat Tyler. Asta da ciudăţenie.

— Nu cu noi, a spus Yulia. Noi mergeam în cluburi şi ea nu. Când ajungeam noi acasă, ea era plecată. Uneori lipsea cu zilele.

— Plecată? am repetat.

— Da, a zis Yulia. Plecată, adică absentă.

— Unde crezi că mergea?

— Probabil că avea aventuri sordide, cum îi e obiceiul, a zis Tyler.

Vivi s-a uitat urât la el.

— Mai întâi, am crezut că avea un iubit.

Tyler şi-a aruncat braţele în sus.

— Apoi, o problemă cu drogurile.

Vivi a pufnit.

— Grey încerca, dar nu s-ar fi lăsat niciodată prinsă în mreje.

— De unde ştii tu? s-a răstit Yulia.

A apucat foarfeca mai bine. I s-au albit monturile. În ochi avea o scânteie animalică, privirea cuiva gata să lupte pentru viaţa sa. Ce-i făcuse Grey acestei femei?

— Grey ţinea secrete. Fără îndoială că a ascuns multe şi de voi. Nici măcar n-am ştiut că avea surori până când n-a ajuns faimoasă. Nu vorbea niciodată despre voi. Era o colegă de coşmar. Avea multe pasiuni

ciudate, dar taxidermia era cea mai rea. Câte adolescente cunoaşteţi care jupoaie păsări şi şoareci şi şerpi şi le transformă în monştri ciudaţi? Aşa şi-a plătit chiria în primele luni, înainte să-i intre primii bani pe modelling. Taxidermia ei era atât de bună, că mulţi ciudaţi de pe internet o contactau pentru colaborări. Grozav pentru ea, deloc OK pentru masa din bucătărie. N-am reuşit niciodată să scot petele.

— Şi a fost şi săptămâna aceea în care ai dispărut de pe faţa planetei, a zis Tyler. Ce-ai păţit, piersicuţă? Unde te-ai dus?

Yulia a respirat.

— Ca mai toţi oamenii, de îndată ce am văzut-o pe Grey, am… am iubit-o. Eram obsedată de ea. Ca un animal care-şi urmează stăpânul. Nu îmi explic de ce, doar fiindcă era frumoasă. O urmam peste tot, ca o umbră. Apoi s-a întâmplat. Într-o zi, când Grey a plecat unde pleca ea, m-am dus şi eu după ea. Voiam să ştiu unde tot dispărea. Grey s-a întors. Eu nu. Şi-a lins buzele. Iubitul meu de atunci s-a dus la poliţie. M-a dat dispărută şi le-a spus ce bănuia: că Grey îmi făcuse ceva. Dar ei au zis că fetele ca mine dispar mereu. Nimănui nu îi păsa. Nimeni nu m-a căutat.

— Deci… unde te-ai dus? am întrebat.

— Faza e că nu-mi amintesc, a spus Yulia.

— Doamne! a exclamat Tyler. Eşti complet inutilă!

— Aveai *19 ani,* a spus Vivi. Trebuie să-ţi aminteşti!

— Ştiu ce am păţit. Am urmărit-o pe sora voastră unde nu trebuia şi am plătit preţul. Când m-am întors, nu eram… în regulă. Asta m-a distrus. Acum visez numai morţi. Când mă trezesc, încă îi aud şoptindu-mi.

Yulia şi-a privit mâinile care tremurau, apoi s-a uitat dincolo de noi, peste umerii noştri. Modelul cu păr

albastru se dusese după femeia cu clipboard. Se uitau amândoi la noi. Femeia ţinea un telefon la ureche şi vorbea agitată.

— Am muncit din greu să îmi revin după întâlnirea cu ea.

Acum, ar trebui să plecaţi, dacă vreţi să nu vă intersectaţi cu poliţia.

M-am uitat la Vivi. Îmi dădeam seama că voia să insiste, să îşi vâre degetele în gura Yuliei Vasylyk şi să o îmbete suficient cu gustul pielii ei ca să ne răspundă la întrebări. I-am pus mâna pe braţ şi am clătinat din cap.

— Mai am o întrebare, am zis. Unde era apartamentul în care locuiaţi?

Grey dispăruse în primele luni după ce se mutase de acasă. Nu fusesem niciodată acolo, deşi ştiam că era undeva în Hackney.

— Lângă London Fields, a zis Yulia. Grey nu e acolo, dacă la asta vă gândiţi. Este apartamentul părinţilor mei şi în el nu locuieşte nimeni.

— E liber?

— Nimeni nu vrea să-l închirieze, iar părinţii mei nu l-au putut vinde, de când s-a mutat Grey. De câte ori intră în el cumpărători sau chiriaşi, zic că se simt rău. E ceva aiurea cu el. Părinţii mei au verificat să nu fie scăpări de monoxid de carbon sau mucegai negru, dar eu cred…

— Ce crezi? a întrebat Vivi.

— Cred că sora voastră l-a blestemat.

— Mersi, am zis, şi eram sinceră. Mersi că ne-ai ajutat.

— Hei! a strigat Yulia după noi, când plecam.

— Da?

— În ziare nu s-a scris ceva, a spus ea. Când m-au găsit pe stradă, eram goală, cu excepţia unor rune scrise cu sânge pe corpul meu. Sângele era al lui Grey.

*

Vivi, Tyler şi cu mine am prins un Uber, care ne-a lăsat aproape de capătul sudic al London Fields, apoi am mers pe jos prin Broadway Market, spre parc. Era plin de oameni, ca în fiecare sâmbătă. Cumpărau pâine cu maia şi gogoşi artizanale şi buchete de flori şi geci cerate Barbour, vintage. Pe drum, ne-am cumpărat cafea şi o jumătate de duzină de croasanţi, care abia dacă au amăgit vag foamea care mă răvăşea.

— Ca nişte urşi care se pregătesc pentru iarnă, a zis Tyler, privindu-ne cum mâncam.

El se mulţumise cu o cafea neagră, neîndulcită.

— De ce crezi că ne este mereu foame? am întrebat-o pe Vivi, lingându-mi degetele după al treilea croasant.

— Avem metabolisme rapide.

— Inuman de rapide, s-ar zice.

— De urşi, s-ar putea să sugereze unii curajoşi, a zis Tyler.

Mi-a chiorăit stomacul.

— Am nevoie de mâncare.

Ne-am oprit iar şi am mâncat cu poftă brânză de capră cu miere şi două baghete cu maia. În sfârşit, după ce am consumat aproximativ zece mii de calorii înainte de prânz, începeam să mă simt aproape sătulă.

— Cum ţi se pare ce-a zis Yulia? am întrebat, când am plecat din piaţă şi am intrat în London Fields.

Era parcul meu preferat pe timp de vară, când iarba creştea înţesată de flori roşii şi galbene şi sute de londonezi se înghesuiau la umbra copacilor să bea Aperol spritz în căldura după-amiezii. Acum, în iarna târzie, soarele amiezii părea diluat şi îndepărtat. Copacii erau o încâlceală de crengi golaşe, iar frigul, prea tăios să permită cuiva să zăbovească.

— Mi se pare că situaţia asta ne depăşeşte cu mult, a zis Vivi, cu gura plină de pâine. Dar runele acelea sângeroase… sunt *altceva.*

— Ambii bărbaţi din apartamentul lui Grey aveau rune pe ei, scrise cu sânge, am zis. Nu este o coincidenţă.

— Doar ca să fim cu toţii pe aceeaşi lungime de undă, a zis Tyler, e o chestie de cult satanic, nu? Vreun cult sexual, cu sânge şi sacrificii umane. Asta ne indică tuturor, nu?

De îndată ce am ajuns în capătul de nord al London Fields, am prins urma lui Grey. A ajuns la mine sub formă de furnicături în degete şi de un gust aparte pe limbă, o siguranţă inexplicabilă că sora mea fusese aici. Zona era încărcată de energia ei, deşi prezenţa părea veche şi fadă. Am mers mai departe în tăcere, până când am văzut un şir de case grosolan construite, aproape de şinele de metrou. Vivi a arătat spre una dintre ele şi-a zis: „Aceea”. Ştiam că avea dreptate. Energia lui Grey se cuibărise acolo, înghesuită, şi rămânea chiar şi la mulţi ani după plecarea ei.

— Cum e *posibil* să ştiţi aşa ceva? a întrebat Tyler.

M-a cuprins o senzaţie rău-prevestitoare.

— Nu e bine, am zis.

— Nu mai spune, a făcut Tyler. Probabil pentru că n-ai nicio dovadă că e locul potrivit!

— *Este* locul potrivit. Grey a fost nefericită aici, a zis Vivi. Ce a lăsat în urmă este… urât.

— Voi două sunteţi la fel de rele ca sora voastră, a zis Tyler, mergând mai departe spre clădire. Mereu energie şi demoni şi cine ştie ce. Ridicol!

Familia Vasylyk nu reuşea să vândă apartamentul. Cate se chinuise şi nu reuşise să vândă casa noastră, după ce murise tata. Crezusem că era vorba despre sinucidere, că oamenii ori aflau despre ea, ori simţeau energia tulburătoare rămasă în urmă. Dar poate… nu. Poate eram noi de vină. Poate stranietatea noastră pătrunsese prin pereţi şi făcuse spaţiul să pară bântuit.

Am sunat la toate cele patru apartamente din clădire, dar nu ni s-a răspuns. Până la urmă, ne-am strecurat înăuntru în spatele unui tip cu o plasă de cumpărături, apoi am urmat aura lui Grey până la uşa de la primul etaj. Vivi a tras de clanţă – era încuiat –, dar lemnul era vechi şi subţire, iar uşa începea să se îndoaie la margini, ca o carte udă. A trebuit s-o împingă doar o dată înainte să se deschidă, cu un pocnet sec. Am intrat într-un alt apartament în care locuise Grey, cu mai multe întrebări decât răspunsuri.

Într-un colţ al livingului se aflau câteva piese de mobilier, dar spaţiul era gol în rest. Covorul era într-o nuanţă de crem piersică, ros de vechime, iar pereţii, acoperiţi cu tapet decolorat de soare. Bucătăria era din lemn, o declaraţie de modă reminiscenţă din anii ’70. Bucătăria, baia, livingul, un dormitor. Era îngust, întunecos, posomorât. Grey locuise aici cu alte trei fete, unele peste celelalte, ca într-un cuib de şobolani.

Nu mi se părea primitor. Mi se părea periculos – că ne urmărea într-un fel de nedefinit. Umbrele se lungeau. Un şir de furnici se târau pe peretele

dormitorului, într-o gaură mică făcută de mucegai aproape de tavan. Îmi dădeam seama de ce se chinuiau să-l vândă sau măcar să-l închirieze. Era bântuit de sora noastră, de tristeţea şi de grijile pe care le simţise între pereţii săi. Nu fusese Grey Hollow, supermodel, cât locuise aici. Fusese o fată de 17 ani, speriată, fără bani şi alt loc în care să plece.

— Teribil, a comentat Tyler, deschizând un geam care dădea spre zidul de cărămidă vecin.

Am executat ceea ce devenise rutină. Ne-am trecut degetele peste scândurile podelei, căutând compartimente ascunse. Am deschis toate dulapurile din bucătărie şi am tras toate sertarele. Am căutat sub chiuveta din baie, în cisternă, în spaţiul dubios de sub cadă. Am deşurubat galeriile perdelelor şi am căutat fâşii de hârtie ascunse în ele, am ţinut perdelele la lumină, căutând broderii secrete. Am dat la o parte cele câteva piese de mobilier şi am căutat cuvinte scrijelite în podea.

Am surprins frânturi de viaţă aici, cele câteva luni de libertate departe de apăsarea liceului şi de povara a două surori mai mici. Mi-am imaginat-o venind acasă din baruri, uşor ameţită, rânjind pentru că un băiat simpatic îi ceruse numărul de telefon. Mi-am imaginat-o în bucătărie, în pijama, gătind ce gătea pentru noi în fiecare duminică dimineaţă: vafe, omletă, suc de portocale proaspăt stors. Mi-am imaginat cum arătase dormitorul, când îi aparţinuse în parte; patul ei suprapus drapat cu toate comorile şi gablonţurile pe care le luase cu ea când plecase.

— Nu a mai rămas nimic din ea aici, a zis Vivi, după ce suflasem peste toate geamurile, să vedem dacă nu lăsase mesaje scrise când erau aburite.

Şi totuşi rămăsese. Era acea energie tulburătoare. Ceva malefic, sub suprafaţă. Mă tot întorceam la un perete al dormitorului, cel lângă care trebuie să fi dormit Grey, pentru că acolo o simţeam cel mai puternic. Mi-am trecut mâinile peste el. Nu avea nimic extraordinar. Nicio umflătură sau neregularitate, niciun compartiment secret. Nimic neobişnuit, cu excepţia şirului de furnici.

— Şi tu simţi, a zis Vivi, când s-a apropiat de mine.

Ne-am uitat amândouă la perete. O reţea de nefiresc zumzăia dincolo de el.

— Aici, tapetul este uşor diferit, am zis.

Asta mă necăjise de când ajunsesem, dar tocmai îmi dădusem seama ce era.

— Da? a zis Vivi.

S-a uitat de la un perete la altul şi înapoi, de câteva ori.

— Ai dreptate.

— Este mai nou.

Mi-am trecut iar mâna peste el. Da, era mai neted şi mai puţin decolorat decât tapetul din restul apartamentului.

— Au mai aplicat un strat de tapet peste ăsta.

Tyler se plimba în spatele nostru.

— Voi două ar trebui să mă exoneraţi, nu să criticaţi tapetul ăsta oribil.

— Deja am năvălit pe uşă, a zis Vivi. Ce mai contează un perete jupuit?

A adus un scaun din maldărul de mobilă din living. M-am urcat pe el şi am început din colţul din dreapta sus, unde erau furnicile, jucându-mă cu hârtia până ce i s-a desprins un colţ cât să pot trage. Tapetul era ieftin şi aplicat în grabă. S-a desprins de perete în fâşii

groase, lăsând semne urâte pe vopseaua de sub el.

— Câh! a zis Tyler, icnind când am lăsat o fâşie să cadă pe podea. Peretele putrezeşte.

— Nu este putregai, a zis Vivi şi amândouă ne-am aplecat să privim mai bine. E altceva.

Vivi şi-a pus mâna pe perete. Era buretos sub atingerea ei, pătruns de umezeală. Cu mai multă presiune, mâna i-a trecut prin tencuială. Mirosul a explodat din beznă, o duhoare scârboasă, verde.

— Ceva a murit acolo, a zis Tyler, icnind iar.

Vivi a dat la o parte o bucată de perete şi alte câteva au căzut pe podea, ca noroiul. Tencuiala era gelatinoasă, numai vag solidă.

— Nu. Ceva trăieşte, a zis ea, întinzându-mi o bucată de perete.

Duhnea, dar o parte era acoperită cu floricele albe.

Erau aceleaşi flori care crescuseră în Vivi. Aceleaşi flori pe care Grey le cosea pe rochiile ei, din dantelă.

— Sunt flori carnivore, a zis Vivi, ridicând una şi răsucind-o între degete. Cel mai punk lucru învăţat la orele de ştiinţe din liceu. Miros a carne putredă, ca să atragă musculiţe şi gâze.

Am mai dat jos din perete, excavând o gaură suficient de mare să putem privi prin ea. În spatele ei erau cam 30 de centimetri de măduvă moale şi fiecare centimetru era acoperit de flori cadaverice şi de lucrurile cărora le plăcea să locuiască în ele: furnici, gândaci, gângănii scârboase.

— Am mai văzut florile astea, a zis Vivi, vârându-şi capul prin perete şi luminând cu lanterna telefonului mai mult din spaţiul ud. Creşteau pe tipul mort, cel care-a căzut din tavan.

— Sunt aceleaşi flori pe care ni le-au găsit în păr

când ne-am întors, am zis. Poliţia a încercat să le identifice, dar nu au putut. Sunt hibrizi, pirofiţi.

— Piro-ce? a întrebat Tyler.

— Plante care s-au adaptat să tolereze focul. Unele dintre ele chiar au nevoie de foc ca să înflorească.

M-am gândit la carcasa afumată a casei din Edinburgh, în care flăcările fuseseră atât de puternice, încât lăsaseră doar cadrul uşii din faţă în picioare. La căldura generată de praful de puşcă din glonţul care zgâriase braţul lui Vivi. La flăcările care cuprinseseră apartamentul lui Grey. Căldură şi flăcări. Sânge şi flăcări. Unde era legătura?

Vivi şi-a scos capul din perete şi a început să scotocească în rucsac.

— Uite! a zis, întinzându-mi jurnalul lui Grey, pe care-l găsisem în apartamentul ei ascuns.

Nu dădusem lucrurile ei poliţiei. Ni se păreau prea sacre, prea intime.

— Ultima fotografie şi toate schiţele.

Am răsfoit spre mijlocul jurnalului, către pozele polaroid ale unei intrări într-un zid de piatră ruinat. Era acoperită de un covor de flori albe.

Vivi a arătat spre poză.

— O uşă care, cândva, ducea undeva, a spus ea, întorcând paginile jurnalului şi dezvăluind pagină după pagină de schiţe, fiecare cu o uşă diferită, dar acum duce în altă parte.

Cuvintele ei mi se păreau ca un poem, cândva ştiute pe de rost, însă uitate.

— De unde ştiu vorbele astea? am întrebat. De unde sunt?

— În povestea lui Grey, aşa ajungeai în… Demilume. În locul acela dintre lumi. În purgatoriu. În

lumea morţilor. În fine. Intrai pe o uşă care, cândva, dăduse spre alt loc. O uşă stricată.

Memoria mea s-a pus pe treabă. Da, o poveste pe care ne-o spunea Grey când eram mai mici. Despre un loc ciudat, stricat. Timpul şi spaţiul erau prinse în capcană acolo.

— Doar nu crezi că… este… altundeva?

— Dacă poveştile pe care ni le-a zis când eram mici erau adevărate?

Am râs şi m-am uitat la Vivi, dar era serioasă.

— Era o lume liminală, a zis ea, cu chipul aproape lipit de fotografia din Bromley-by-Bow, studiind ruinele. Un soi de canal accidental. Da… spaţiul din spatele canapelei, în care cad firimituri şi monede.

Vivi s-a uitat la mine, cu ochii ca de plumb.

— Dacă e acolo? Dacă a găsit o cale înapoi?

— Vivi. Serios.

— Da, şi eu sunt de partea… Tyler s-a uitat pieziş la mine. Celei mai mici Hollow… la faza asta.

— Doamne! Am mijit ochii la el. Nu ştii nici măcar cum mă cheamă!

— N-am fost niciodată prezentaţi formal.

— Sunt *Iris. Idiotule.*

— Mă bucur să te cunosc, *harpie.*

Vivi ne ignora.

— Îţi aminteşti ce spunea Grey despre cei care dispar? Unii dispar fiindcă vor. Alţii, pentru că sunt luaţi. Şi mai sunt şi cei care dispar pentru că alunecă într-un gol şi nu pot să se caţăre înapoi.

— Demilumea era într-o *poveste,* am zis.

— Da, ştiu. Dar nu înseamnă că nu-i adevărată.

Vivi şi-a vârât jurnalul înapoi în rucsac, apoi a scos cheia de alamă de la apartamentul ars al lui Grey.

— Ceva ni s-a întâmplat când eram mici, Iris. Ceva ce nimeni nu ne-a putut explica. Încep să cred că am căzut.

— Prin ce? am întrebat, dar ea deja pleca spre uşă. Vivi, prin ce am căzut?

Sora mea s-a întors şi m-a luat de umeri, cu un zâmbet aproape nebun.

— Printr-o fisură în lume.

Capitolul 12

Mirosul de ars încă dăinuia în aer, agăţându-se de clădirile înghesuite din Shoreditch. Două grămezi de mobilă înnegrită şi dărâmături se înălţau pe trotuar, acoperite de prelate albastre şi marcate cu semne. Doar ferestrele de la etajul lui Grey erau bătute în scânduri, însă de-a curmezişul uşii din faţă era o bandă cu textul POLIŢIA. NU TRECEŢI! Toată clădirea fusese închisă. Asta ne ajuta mult, pentru că puteam explora în voie.

Am intrat pe acelaşi geam pe care ieşisem cu câteva zile înainte. Am sprijinit o masă înnegrită, dar intactă, de perete şi ne-am căţărat restul distanţei, folosindu-ne de ţevi ca suporturi pentru picioare. Vivi a desprins scândura care acoperea geamul. Ne-am strecurat toţi trei înăuntru, cu Tyler protestând încontinuu că îşi strica hainele scumpe. Mirosul era mai puternic decât mă aşteptam – duhoarea de moarte fusese copleşită de cea a chimicalelor arse, de gustul de cenuşă şi otravă.

Geamurile blocate făceau să fie întuneric beznă. Am folosit lanternele telefoanelor ca să navigăm. Dormitorul, unde se aprinsese focul, era o carcasă

arsă, iar pielea camerei fusese roasă şi i se vedeau oasele de lemn, acum negre şi pline de băşici. Nicio parte nu era de recunoscut. Cadrul patului, salteaua, scaunul, totul arsese de la căldura excesivă, transformat în resturi. Mare parte din perete şi din tavan fusese smulsă de pompierii care căutau flame încă ascunse. Podeaua era plină de praf de var.

Dar nu asta am venit să vedem.

— *Rahat!* a făcut Vivi, când şi-a trecut lanterna prin spaţiu.

Peste tot, sclipind pe aproape fiecare suprafaţă, se aflau florile morţii, crescute din cenuşă.

— Ce mama dracului încălţat se petrece? a şoptit Tyler, când am cules o floare de unde prinsese rădăcini, într-o bârnă scorojită din perete.

Se adunau cel mai înverşunat în jurul cadrului strâmb al uşii de la dormitorul lui Grey, al uşilor de la dressing, de la living.

— Focul distruge, dar şi dezvăluie, am spus. Le place să crească pe uşi.

Flăcările cuprinseseră holul şi se îndreptaseră spre bucătărie, consumând pereţii şi orice altceva. Parchetul alb, cu model os de peşte, era mânjit de cenuşă şi murdărie. Toate comorile lui Grey dispăruseră. Niciun cristal, niciun terariu, nici pene, nici tămâie. Niciun buchet uscat şi nicio schiţă cu monştri. Nici urmă de jurnale sau bijuterii sau creaturi împăiate.

Nici măcar nu-i mai simţeam energia. Grey fusese eradicată din acest loc, curăţată integral. Bărbatul care venise aici nu doar că luase, ci distrusese şi orice dovadă a existenţei sale.

Bucătăria se prezenta mai bine decât dormitorul, deşi nu cu mult. Cel mai apropiat perete de dormitor se

dezintegrase şi majoritatea dulapurilor arsese repede, iar conţinutul lor era împrăştiat pe podea, însă rafturile de cărţi de pe celălalt perete erau din stejar masiv şi rămăseseră aproape intacte. Cărţile pe care le susţinuseră cândva erau acum împrăştiate pe jos, la un loc cu restul rămăşiţelor, cu paginile răsucite de foc şi de apă.

Am cercetat ce mai rămăsese din viaţa surorii noastre. Am simţit durerea pierderii lucrurilor din apartamentul ei aproape la fel de acut precum durerea pierderii ei. Locul acesta fusese un muzeu al lui Grey, un seif plin până la refuz cu secretele sale. Acum, ea şi secretele dispăruseră. Era posibil să nu aflăm niciodată ce păţise. Dacă în pereţi fusese ascuns ceva, dacă existaseră indicii cusute în pături sau ghicitori gravate în lemn, şi ele dispăruseră.

Am luat un exemplar cu copertă groasă din *Leul, vrăjitoarea şi dulapul.* Fusese cartea mea favorită, când eram mică. Grey mi-o citea iar şi iar. Am deschis-o. Paginile erau pline de notiţe cu scrisul ei. Rânduri subliniate, cuvinte încercuite, scris pe margini. Fără îndoială că scrisese un eseu despre ea, când trebuia să studieze altceva. O fotografie cu noi trei mici fusese folosită ca semn de carte. I-am dat-o lui Tyler. El a mângâiat faţa lui Grey.

Apoi – ceva. Mi-am trecut din nou lanterna peste rafturi şi am remarcat că florile se răsuceau spre exterior, peste podea, peste tavan.

— Simţi şi tu? am întrebat-o pe Vivi.

Ceva începuse să îmi atingă periferia inimii. O senzaţie cunoscută şi în acelaşi timp străină. Toată energia lui Grey fusese arsă din acest loc, cu excepţia unei vibraţii scăzute de la capătul bucătăriei. Bătea

moale, dar cu putere.

— Ce? a întrebat Vivi, când eu m-am dus spre capătul camerei şi mi-am lipit palma de lemn.

Da, am simţit-o iar, ca o furnicătură în vârfurile degetelor.

— Vino aici! am zis.

Vivi a venit, şi-a pus palma lângă a mea şi a retras-o repede.

— Ea este.

— Cum adică „Ea este”? a spus Tyler, punându-şi şi el palma pe lemn, fără să simtă nimic.

— Este slabă, dar… recentă, am zis. Aproape de parcă s-ar afla de cealaltă parte a peretelui.

— Ajută-mă să mut raftul! i-a zis Vivi lui Tyler.

L-au împins împreună, până când s-a răsturnat, cu un bufnet, şi lemnul său deteriorat s-a spart în bucăţi pe podea. Peretele din spatele lui fusese în mare parte apărat de flăcări. Vopseaua verde se cojise doar aproape de tavan. Acolo, adâncit în perete, se afla un cadru de uşă acoperit de flori carnivore. Nu ducea nicăieri, dar poate că nu avea importanţă.

Poate că tot ce conta era că dusese, cândva, undeva.

— Unde e? a şoptit Vivi.

— În spaţiul din spatele canapelei, în care cad firimiturile şi monedele, am răspuns, trecându-mi palmele peste lemnul vechi. În Demilume.

Grey ne trimisese aici să găsim răspunsuri – dar mie nu-mi ajungeau. Îmi voiam sora înapoi.

— Grey, sunt Iris, am zis spre cadrul gol, spre peretele verde din spatele lui. Dacă mă auzi, vreau să-mi urmăreşti vocea. Suntem aproape, dar trebuie să vii spre noi. Nu putem găsi calea spre tine.

Am rămas tăcuţi un minut, respirând superficial, cu inimile bubuind. Chiar şi Tyler.

În cele din urmă, a clătinat din cap.

— Amândouă sunteţi complet sărite! a zis, lovind raftul căzut în drum spre hol. A fost o zi lungă şi de tot rahatul. Trebuie să dorm. Apoi, trebuie să mai trag o liniuţă înainte să merg la pârnaie.

Vivi a expirat, apoi l-a urmat. Eu am mai aşteptat puţin, cu fruntea lipită de cadrul uşii, înainte să mi se usuce gâtul din cauza gustului de fum. Trebuia să plec. Poate că Tyler avea dreptate şi înnebunisem.

Când am dat să păşesc pe hol, ceva mi s-a mişcat în colţul ochiului. Am ţipat şi m-am întors. Mai era cineva acolo. O siluetă apăruse din cadrul uşii, din perete, şi acum se sprijinea de el, icnind.

O fată îmbrăcată în alb, cu vârfurile degetelor picurând sânge.

— Doamne! am şoptit. Grey?

Sora mea cea mare s-a uitat la mine. Avea ochii negri şi părul alb îi atârna în şuviţe năclăite în jurul feţei.

— Fugi! a zis ea.

A încercat să facă un pas spre mine

, dar a căzut în genunchi.

— Vine.

Capitolul 13

Capul mi-a căzut în faţă, în căutare de somn, apoi s-a ridicat în ultima clipă, iar mişcarea mi-a smuls un icnet din plămâni şi o clipire furioasă a pleoapelor. M-am foit pe scaun şi am încercat să stau mai dreaptă în răcoarea de clor a sălii de aşteptare din spital.

— *Încetezi,* te rog? a zis Tyler, cu faţa lipită de palmă şi cotul sprijinit precar de braţul scaunului de plastic. Pare că te înjunghie cineva la fiecare 30 de secunde şi e *foarte* enervant.

— Scuze, am spus, apoi am început să alunec iar aproape de inconştienţă.

Balans, tresărire, icnet, clipire. Tyler a mârâit, iar eu am clătinat din cap şi m-am îndreptat din nou. Vivi, care avea talentul de a putea adormi oriunde, în orice poziţie, dormea dusă, cu capul pe spate şi gura larg deschisă. Cate răsfoia o revistă şi sorbea dintr-o ceaşcă de ceai, cu dinţii încleştaţi.

Mi-am văzut reflexia într-un automat de sucuri. Sub ochi aveam văi întunecate, iar pe obraz, o pată de sânge închegat. Mi-am lins degetul mare şi am şters-o.

Afară, la câteva etaje mai jos, auzeam clicul îndepărtat al aparatelor foto, murmurul mulţimii care se tot îngroşa, venită să vadă supermodelul dispărut, care – pentru a doua oară în viaţă – fusese scuipată din abis. M-am ridicat în picioare şi m-am întins, apoi m-am dus la geam şi am separat obloanele să mă uit la masa de fani şi doritori de bine. M-au remarcat imediat şi şi-au întors telefoanele şi aparatele spre mine. Un câmp agitat de stele clipind în amurg.

Fusese o după-amiază confuză şi înfricoşătoare. Să o ducem pe Grey la cel mai apropiat spital se dovedise a fi… o provocare. Scosesem banda poliţiei de pe uşa apartamentului şi o coborâsem pe scară, până în stradă. Vivi încercase să cheme salvarea, dar Grey – sângerând, transparentă şi abia în stare să se ţină pe picioare – ne îndepărtase, aruncase telefonul lui Vivi în stradă şi urlase la noi să ascultăm, *ascultaţi.* Când oprisem un taxi să o ducem chiar noi la spital, Grey o

luase razna. Încă simţeam durerea unde îmi zgâriase obrazul, gâtul şi braţele, în timp ce-i ajutam pe Vivi şi pe Tyler să o ţină pe bancheta din spate. „Trebuie să fugim, trebuie să fugim, trebuie să fugim!”, incantase, lovind cu picioarele şi arcuindu-se în noi, în timp ce ne chinuiam să o facem să intre în camera de urgenţă. Eram plini de zgârieturi şi de muşcături şi de sânge, când au apărut doctorii şi asistentele şi paza, ca să ne ajute să o potolim.

Venise poliţia, chemată de cineva, şi dădusem cu toţii declaraţii scurte, în timp ce asistentele ne tamponau rănile şi ne dădeau pachete cu gheaţă pentru vânătăi. *Da,* chiar o găsisem în apartamentul ars. *Nu,* nu ştiam cum ajunsese acolo sau de câtă vreme era înăuntru.

Apoi am aşteptat. Aşteptam veşti despre ce naiba se întâmplase cu ea, aşteptam să aflăm dacă era OK. Alături de restul lumii, aşteptam soluţia misterului. Unde fusese? Pentru prima dată, înţelegeam de ce erau oamenii obsedaţi de noi, de ce existau forumuri pe Reddit cu sute de comentarii care încercau să dezlege misterul.

Am lăsat obloanele să alunece la loc şi m-am întors lângă automat. Tocmai consumam a şasea pungă de chipsuri când a apărut o doctoriţă, o tânără din Asia de Sud, cu ochelari şi o cămaşă verde în carouri.

M-am ridicat repede în picioare.

— E bine? am întrebat. O putem vedea?

— Doamnă Hollow, a spus doctoriţa către mama. Mă numesc Dr. Silva. Am putea vorbi între patru ochi?

— Nu prea cred, Doogie Howser[4], a spus Vivi. Vrem

4 Protagonista dramei medicale *Doogie Howser, M.D.,* care a rulat într e 1989 şi 1993 pe ABC.

să aflăm şi noi ce se petrece.

Cate a încuviinţat.

— Este bine aşa.

Dr. Silva a părut să ezite, dar a vorbit.

— Fiica dumneavoastră este stabilă, a zis ea.

Am remarcat cum s-a strâmbat mama la auzul cuvântului *fiica.*

— Am sedat-o, ca să o ajutăm să se odihnească. Orice i s-ar fi întâmplat, acum este în siguranţă.

În siguranţă. Grey era în siguranţă. Undeva, într-o cameră ascunsă pe un coridor de după colţ, bătea inima surorii mele.

Oasele picioarelor mi-au cedat, de parcă în mine s-ar fi tăiat un fir. M-am afundat în scaunul din spatele meu şi mi-am privit mâinile, degetul mic, rupt ca al lui Grey. Durase luni bune să se vindece, luni în care fusese un cârnat gras şi vânăt. Chiar şi acum, când îmi treceam degetul mare peste el, articulaţiile erau umflate şi strâmbe.

Grey trăia. Grey se întorsese.

Uşurarea mi-a inundat corpul cu o asemenea forţă, că am icnit şi am râs în acelaşi timp. M-a copleşit un şuvoi de amintiri. Noaptea în care-mi murise porcuşorul de Guineea, când Grey se strecurase în pat, lângă mine, şi mă învăţase să meditez. Cu trupul lângă al meu, cu buzele la urechea mea, cu vârfurile degetelor pe nasul meu, m-a învăţat să inspir şapte secunde, să reţin aerul şapte secunde, să expir şapte secunde.

Ziua în care Vivi mă muşcase de braţ până-mi sfâşiase pielea, iar Grey o muşcase la rândul ei, ca pedeapsă. Noaptea în care Grey mă trăsese pe ringul de dans la un bal al şcolii şi mă condusese într-un tango extravagant, învârtindu-mă atât de repede, încât

simţisem forţa gravitaţională care încerca să ne separe, dar ne ţineam prea puternic una de cealaltă şi ştiusem că nicio forţă din univers nu ne putea despărţi.

— Ce a păţit? am întrebat, ştergându-mă la ochi.

Dr. Silva i-a aruncat o privire rapidă mamei.

— Din câte ne dăm seama, se pare că sora ta trece printr-un episod de psihoză foarte grav. În timpul psihozei, minţii îi e greu să despartă realitatea de fantezie. Sunt obişnuite halucinaţiile şi iluziile. Asta ar explica de ce a dispărut de o săptămână.

Vivi s-a burzuluit.

— Presupui imediat că e nebună? a zis ea. Am găsit-o speriată, plină de sânge. Ar fi putut să fie răpită de cineva, ar fi…

— Grey crede că a fost răpită şi târâtă printr-o poartă către alt tărâm de o bestie cornută şi că acolo a fost ţinută prizonieră, a zis doctoriţa tânără, cu blândeţe. Crede că a reuşit să evadeze, dar că această creatură – repet, o *creatură din poveşti* – vine după ea. Mai crede şi că voi, surorile ei, sunteţi în pericol de moarte. Ne-a spus toate astea chiar ea.

— Vreau să o văd, a zis Vivi, trecând pe lângă ea, dar doctoriţa i-a pus o mână pe umăr.

— Nu se poate. Nu acum. A trebuit să o imobilizăm. Nu vrei să o vezi aşa, serios. Sora ta este bolnavă. Mintea şi corpul ei sunt extenuate. Avem un ofiţer de poliţie la uşa ei, care o apără, şi alţii jos, să ţină presa departe. Chiar şi să-i vrea cineva răul, nu ar putea ajunge la ea. Las-o să se odihnească. Veţi vorbi mâine cu ea.

— Mulţumim, a zis Cate, trăgând-o înapoi pe Vivi. O lăsăm să doarmă.

— Staţi! am zis. Al cui sânge era pe ea?

Dr. Silva s-a întors spre mine.

— Al ei. Are tăieturi pe antebraţe, unele atât de adânci, încât au avut nevoie de copci. Şi le-a făcut singură.

— Amândouă veniţi cu mine, a zis Cate, punându-şi haina. Nu vreau să fiţi aici la noapte.

— Ce? am zis şi nu m-am mişcat, când m-a tras de mână. Fiica ta este în spital şi tu *pleci?*

— Grey este aici. E în siguranţă. Nu puteţi face nimic pentru ea peste noapte.

— Dacă se trezeşte şi e singură? a întrebat Vivi.

— E puternic sedată şi va rămâne aşa până dimineaţă. Nu veţi rata nimic dacă veniţi acasă.

Cate părea atât de obosită. Ridurile îi tăiau şanţuri pe frunte şi i se adunau la rădăcina nasului. Era încă îmbrăcată în uniforma din ultima tură. Mi-a prins mâinile într-ale ei şi m-a tras aproape de ea.

— Te rog. Te rog să vii cu mine. Nu rămâne aici.

M-am uitat la gâtul ei gol şi mi-am trecut pernuţa degetului mare peste clavicula ei. Mi-am amintit colierul delicat de vânătăi pe care i-l lăsase Grey, înainte să plece. Mi-am amintit cum venise vecinul, cu nişte scrisori care-i fuseseră livrate lui în loc de nouă şi cum, când Cate răspunsese la uşă, i se opriseră ochii pe urmele asemănătoare cu nişte semne de amor de pe clavicula mamei, cu o urmă de zâmbet superior pe faţă, de parcă îşi dădea seama ce fel de femeie era mama numai din amănuntul acela.

— Să staţi departe de el! zisese Cate, închizând uşa, cu pielea de găină.

Fusese prima dată când mă gândeam la mama ca la o fiinţă sexuală. Aveam 13 ani şi abia începusem să înţeleg puterea şi înşelătoria care însoţeau sânii,

şoldurile şi părul de pe corp. Bărbaţii începuseră să-mi strige lucruri când mă întorceam după-amiaza de la şcoală, dar aceea era povara mea. Să văd că trebuia să o poarte mama era ceva complet diferit.

Privirea pe care i-o aruncase mă supărase. Îmi umpluse stomacul de sânge şi de fiere. Vecinul alunecase în cadă, în noaptea aceea, îşi despicase capul de robinet şi îşi petrecuse săptămâna lichefiindu-se. Al lui fusese trupul pe care-l mirosisem înainte de cel al omului mort în apartamentul lui Grey. M-am întrebat multă vreme după ce murise dacă ura mea pentru el îl blestemase.

O parte din mine fusese îngrozită de gând. O parte spera să fie adevărat.

— Nu o părăsesc, am zis. Nu pot.

Cate a clătinat din cap şi a plecat, fără un cuvânt, prea extenuată să se certe.

— Ce *rahat,* nu? a zis Vivi. Se întâmplă chestii ciudate, dar Grey *nu* e nebună. Am văzut tipii ăia în apartamentul ei. Am văzut un mort căzând din tavan. Am văzut-o ieşind dintr-o *uşă din altă parte* şi ajungând în bucătăria ei arsă.

— Dar am văzut-o cu adevărat, Hollow Mijlocie? a întrebat Tyler. Eu n-am văzut-o. Ar fi putut sta ghemuită într-un dulap.

— Ah, pentru Dumnezeu! a zis Vivi. Mă duc să-mi iau ţigări.

— Crezi că se mai întoarce? m-a întrebat Tyler, când Vivi a plecat. Sau părăseşte oraşul şi merge să-şi întemeieze o familie în altă parte?

— N-aş fi zis că eşti genul cu probleme cu tati.

A surâs uşor.

— Nimeni nu se face model dacă are o relaţie bună

cu părinţii. Chiar dacă sunt la fel de ridicol de arătoşi ca mine.

— Grey a vorbit vreodată cu tine despre părinţii noştri?

— Când şi când. Suficient ca să-mi dau seama că se temea de tatăl vostru şi că nu se înţelegea cu mama voastră. *Şocant.*

— Nu că nu se înţeleg. Cate o urăşte.

*

— Nu vorbiţi cu ea! ne-a avertizat mama, în dimineaţa de după ce-o dăduse afară pe Grey. Nu mai vorbiţi niciodată cu ea!

O urâsem pe Cate pentru asta. Mi se păruse nedrept. Cu o zi înainte, fusesem o familie (relativ) normală şi fericită şi nu fusese nevoie decât de o şoaptă la beţie a lui Grey să distrugă totul. Acum, una dintre surorile mele plecase, iar cealaltă – deşi încă nu ştiam – plănuia şi ea acelaşi lucru.

Vivi a plecat în miez de noapte, la două săptămâni după Grey, fără avertisment şi fără tam-tam. Aşa era Vivi. Grey era dramatică. Lui Grey îi plăcea ca oamenii să ştie când intra şi ieşea din încăpere. Vivi era pe dos. A plecat doar cu un rucsac şi cu basul şi n-a lăsat decât un bilet la capul patului meu. *Scuze, puștoaico, dar nu mai e la fel dacă nu suntem toate trei împreună.* A luat un Megabus spre Paris, apoi şi-a petrecut trei ani croindu-şi drum spre est, prin cluburile de jazz din Franţa şi cluburile de noapte grunge din Berlin şi absinteriile pragheze şi, în sfârşit, prin barurile din clădiri ruinate ale Budapestei, colecţionând tatuaje, piercinguri, limbi străine şi iubite. Nu fusese o viaţă

uşoară şi lipsită de griji. Nu vorbiserăm niciodată despre asta, dar ştiam de la Grey că Vivi făcuse multe ca să se descurce. Furase de la turişti. Vânduse droguri. Lucrase în tura de noapte la un club de striptease. La 18 ani, când se mutase într-un depozit transformat, care dădea spre Dunăre, cu alţi şapte muzicieni şi artişti, deja trăise şi suferise mai mult decât alţii într-o viaţă.

Primele şase luni după ce Grey şi Vivi mă părăsiseră au fost cele mai cumplite. Aproape dispăruseră amândouă, ocupate să devină femeile care visau să fie. Primeam doar veşti ocazionale. Un mesaj ici, un apel colo. Mi se părea că fusese tăiată o bucată şi că două treimi din sufletul meu nu mai existau.

În lunile acelea, mama s-a schimbat. Atunci a început să strângă tăieturi din ziare şi dosare ale poliţiei despre cazul nostru, să angajeze detectivi particulari care să urmărească piste pe care poliţia nu putea, nu voia sau nu le urmărise deja. Înainte, fusese destul pentru ea că reveniserăm. Nu conta unde fuseserăm sau ce ni se întâmplase, câtă vreme eram în siguranţă, întregi şi acasă. Dintr-odată, peste noapte, căpătase o dorinţă arzătoare *să ştie.* Să ştie *precis.* Mă trezeam uneori şi o găseam stând în uşa camerei mele, privindu-mă întrebătoare, de parcă ar fi căutat răspunsul la o întrebare pe care se temea să o pună cu voce tare.

Te rog, îi trimisesem un mesaj lui Grey cam după şase luni. **Trebuie să te văd.**

Grey venise în aceeaşi noapte, precum Romeo, şi îmi aruncase cu pietricele în geam până ce deschisesem. Era trecut de miezul nopţii. Mă chemase în beznă. Îmi pusesem o haină peste pijama şi

coborâsem pe copacul care creştea lângă casă. Fusese prima şi singura dată când mă strecurasem afară. Ne-am dus la un pub din Golders Green şi am mâncat chipsuri cu sare şi oţet, în fumul ţigărilor altora. A fost de parcă m-aş fi întâlnit în secret cu un iubit, doar că eu aveam 13 ani şi relaţia mea interzisă era cu sora mea mai mare.

În cele şase luni de când nu ne mai văzuserăm, Grey îşi tunsese părul alb într-un bob lung, care-i mângâia umerii. Purta o maletă neagră şi avea colţurile ochilor alungite cu liner. Arăta ca o asasină dintr-un film de spionaj. Vorbiserăm despre ce mai făcuse, unde locuia, băieţii cu care se vedea. Îmi arătase poze cu ea pe telefon, poze frumoase care urmau să apară curând în reviste şi pe panouri. Era pe buza faimei internaţionale intense şi imediate, deşi niciuna dintre noi nu ştia încă asta.

— Vino să stai cu mine, spusese, la un moment dat. Nu trebuie să rămâi. Nu-i datorezi nimic.

Era o ofertă tentantă. Voiam să plec – şi voiam să rămân. Eram împărţită între cele două jumătăţi ale inimii mele.

— Este mama mea, am zis, în cele din urmă.

Grey se încruntase, de parcă ar fi vrut să argumenteze împotrivă, dar nu putea.

— Nu o pot lăsa singură. Doar eu i-am mai rămas.

Aşa că am rămas, dar cu condiţia să o pot vedea pe Grey şi să pot vorbi cu ea când voiam. Cate acceptase, deloc încântată.

Prima şi singura dată în care Grey venise iar la noi acasă, de când plecase, fusese ca să-şi împacheteze lucrurile din dormitor. Petrecusem următoarea după-amiază trântind totul în cutii care urmau să fie

depozitate până ce avea bani să-şi plătească propria chirie. Voiam să apreciez fiecare comoară, să îmi strecor rujuri şi cioturi de lumânare în buzunare şi să mă minunez de ele mai târziu, dar ea mă privea cu ochi de vultur şi totul plecase unde alesesem să nu o urmez.

— Dacă Justine sau aghiotanta aia Barbie a ei îţi mai face probleme, îmi spui, zisese Grey şi dusese ultima cutie pe uşă afară. Mă ocup eu de ele.

Înainte să plece, Grey urcase să discute cu Cate. Mă dusesem pe furiş după ea şi ascultasem la uşă, sperând că se vor împăca, dar nu asta auzisem. „Dacă îi faci rău”, îi spusese Grey mamei, încet, „dacă îi atingi şi un singur fir de păr din cap, vin după tine şi te omor”.

Nu auzisem răspunsul lui Cate. Mersesem în baie şi vomitasem. Mă gândisem la Justine Khan. Nu aş fi putut să-mi asmut sora asupra ei, indiferent cât de rea devenea, pentru că Justine era doar o fată, iar sora mea era ceva mai mult, mai crud, era ceea ce pândea în întuneric. Grey plecase fără să-şi ia rămas-bun. Cumva, ce-i spusese mamei în noaptea în care fusese dată afară era chiar mai rău decât ameninţarea cu moartea.

Adevărul cumplit pe care-l ştiam de când lumea era că fusesem mereu favorita mamei. Eram cuminte, docilă şi tăcută, iar acele trăsături mă făceau uşor de plăcut şi de înţeles. Surorile mele erau dificile: prea sexy, prea furioase, prea greu de gestionat. Voiau prea mult. Erau prea dornice să-şi pună corpurile şi vieţile în calea lumii. În lunile şi-n anii de după ce Grey şi Vivi s-au evaporat din cotidianul nostru, viaţa a fost mai bună. Am devenit eu însămi. Ciudăţenia care le bântuia

scăzuse în intensitate cât nu erau în preajmă.

Eu şi Cate am adoptat o rutină simplă. Ne uitam la *Doctor Who* şi beam ceai de plante, pe canapea. Ne puneam cizmele de cauciuc şi făceam plimbări lungi prin mlaştinile londoneze, căutând troscot pentru gem şi urzici şi soc pentru cordial de vară. Duceam flori la mormântul tatei de două ori pe lună. Fără surorile mele care să pricinuiască necazuri, m-am obişnuit repede cu ce a mai rămas din familia noastră.

*

Tyler şi-a dat ochii peste cap.

— Mama ta nu o *urăşte* pe Grey, Iris. Eşti atât de dramatică. M-am uitat lung la uşa pe care plecase mama.

— Ba da, o urăşte.

Ştiam asta în adâncul meu, de când plecase Grey de acasă. O ştiam din serile în care mă ghemuiam lângă Cate pe canapea. O ştiam în dimineţile în care mâncam gem făcut de noi, în casă. Aşa cum ştiu mulţi copii că sunt iubiţi, eu ştiam că sora mea era dispreţuită de Cate. Reuşeşte să o mascheze, în mare parte, dar e ceva… urât dedesubt. Uneori, văd asta. Cate se teme de ea. Nu ştiu de ce.

— Parcă ţi-ar fi locul în aripa dezaxaţilor, cu sora ta.

— Parcă plecai acasă.

— Păi, arăt groaznic. Nu pot lăsa paparazzi să îmi facă poze aşa.

Era o minciună menită să mascheze adevărul: şi el îşi făcea griji pentru Grey.

— Am ştiut mereu că Grey era puţin… ciudată. Îmi

plăcea. Mi se părea periculos, dar sexy. Nu m-am gândit însă că ar fi complet dereglată.

— Nu cred că este.

— Te rog. Ai *auzit* ce-a zis doctorul.

— În ultima săptămână, am şi văzut lucruri inexplicabile. Dacă e numai în capul lui Grey, de ce le vedem şi eu, şi Vivi?

— Nebunie în tandem, micuţă Hollow. Sau, în cazul ăsta, în trio.

Tyler mi-a ciocănit tâmpla.

— Uneori, se ia.

Vivi s-a întors după o oră, când întunericul se lăsase peste oraş, cu monturile mâinii drepte sângerând după ce pocnise un fotograf care încercase să o forţeze să stea la poză. Ne-am dus toţi trei în cantina spitalului pentru cină, unde am mâncat sandvişuri preambalate şi portocale vechi, apoi am urcat înapoi şi am aşteptat şi am tot aşteptat. Vivi a adormit iar, cu mâna bandajată cu gheaţă de o asistentă. Tyler se holba cu ochi pustii la ecranul telefonului, scrolând printre tweeturi şi postări pe Instagram despre dispariţia lui Grey şi întoarcerea ei miraculoasă. Povestea explodase în social media. Deja exista o memă cu fanart devenită virală, cu Grey în chip de sfântă venerată, în acuarelă, cu un banner în spatele ei, pe care scria „Avem credinţă în Hollow”. Zeci de celebrităţi o repostaseră, bucurându-se de întoarcerea surorii noastre. M-am uitat peste umărul lui Tyler o vreme, apoi, chiar şi cu scaunul de plastic muşcându-mi din oase, am alunecat într-un somn agitat.

Capitolul 14

M-am trezit imediat după miezul nopţii, cu capul pe umărul lui Tyler. Aveam gâtul sucit şi vezica umflată. M-am întins, apoi m-am dus la baie. Spitalul era mai întunecos şi mai tăcut decât fusese mai devreme. Nicio lumină nu s-a aprins în baie, aşa că am făcut pipi pe întuneric, cu ochii încă lipiţi, cu coatele pe genunchi şi cu bărbia în palme. Cicatricea de la gât mă mânca din nou, implorând să fie scărpinată. Mi-am lipit vârful degetului de ţesutul scarificat familiar şi am simţit că mi se *mişcă* ceva sub piele.

— Futu-i! am scuipat, ridicându-mă de pe veceu şi stropindu-mă cu urină pe coapse.

Ţi-ai imaginat, ţi-ai imaginat.

M-am aşezat la loc, am terminat, m-am curăţat. Inima îmi bătea cu putere în piept. Îmi vibra tot corpul.

Ţi-ai imaginat, ţi-ai imaginat. Nu o atinge iar.

Am tras apa şi m-am spălat pe mâini, aplecată, fiindcă mă temeam să mă uit în oglindă. Ce aveam să văd la baza gâtului meu? Mugurele cu carne palidă al unei flori carnivore pe cale să-mi ţâşnească prin piele? Sau ceva mai rău?

Am ridicat privirea. Era prea întuneric să văd mai mult decât conturul vag al corpului meu, aşa că am aprins lanterna telefonului şi l-am sprijinit de dispersorul de săpun lichid, cu raza înspre mine. Lumina nu îmi avantaja deloc trăsăturile. Îmi decolora tenul şi îmi răpea orice moliciune de pe oase.

Într-o astfel de lumină, eram un demon. Un monstru. Nu mă puteam privi în ochi fără să simt teamă.

Nu te uita. Nu te uita. Nu te uita la ea.

M-am aplecat şi m-am uitat. O pustulă mică erupea la un capăt al cicatricii mele, cu un cap tare şi negru, lucios. S-a mişcat iar – o licărire de ceva negru-cărăbuş şi fusiform sub pielea mea.

Mi-a alunecat o lacrimă pe obraz. Ce mama dracului se întâmpla cu mine?

Mi-am apăsat partea ascuţită a unghiei pe ieşitură, cât să sparg pielea şi să smulg capul, apoi am aşteptat să văd ce era dedesubt.

Picioruşe. Un trup negru.

O furnică.

S-a târât afară din rană şi şi-a croit drum pe clavicula mea, gâdilându-mă. A urmat-o alta, ieşind din găurica din carnea mea, apoi a treia, până ce pustula s-a golit. Mi s-a umplut mintea de gânduri cu apartamentul abandonat al lui Grey. La şirul de furnici şi la ceva mort şi oribil, ascuns dincolo de tapet. M-am aplecat mai aproape de oglindă, de lumină, şi am scrâşnit din dinţi când am scos cuţitul lui Grey şi i-am folosit vârful să-mi lărgesc rana. Durerea fierbinte a făcut alte lacrimi ca să-mi scalde obrajii. O picătură de sânge mi-a alunecat între sâni. Am şters-o cu un prosop de hârtie.

Era ceva sub pielea mea. Ceva neted şi palid.

— Ce mama *dracului?* am şoptit.

Era *piele,* mi-am dat seama, uitându-mă mai bine. *Altă* piele. Un alt strat, sub a mea, aşa cum existase al doilea strat de tapet sub cel pe care-l cojisem.

Telefonul mi-a alunecat de pe dispersor şi a zăngănit pe podea, umplând baia de lumini stroboscopice. A aterizat la picioarele mele, cu un zgomot sticlos, şi mi-a trimis o rază de lumină spre faţă, de jos. Pentru o clipă, n-am mai fost eu în reflexie,

ci altcineva. Altceva.

Am luat telefonul şi am alergat înapoi în sala de aşteptare, înlăturându-mi cu furie furnicile de pe corp. Îmi venea să vomit. Voiam să găsesc o asistentă, să o rog să-mi spele rana cu alcool şi să-mi spună că-mi imaginam, dar nu mai era nimeni. Vivi era întinsă pe podea, cu capul pe jacheta făcută sul şi rucsacul sub braţ. Tyler adormise şezând. Eram singuri.

M-am grăbit spre postul asistentelor, unde n-am dat de niciun medic dintre cei care ne îngrijiseră toată după-amiaza şi seara.

— E cineva? am spus.

Un sandviş desfăcut şi pe jumătate mâncat se afla pe un teanc de documente. O doză de Cola se răsturnase şi picura într-o baltă de pe podea.

M-am dus pe coridorul unde se afla camera lui Grey. Luminile de deasupra capului meu pâlpâiau. Un ghem de întuneric se umfla la capătul coridorului, unde luminile se stinseseră deja. În dreapta mea, un medic şi o asistentă stăteau pe vine într-o nişă, cu trupurile laolaltă ca nişte fructe moi. Respirau superficial. Se ţineau de mână, tremurând, cu ochii mari şi umezi. M-am uitat spre coridor, spre camera surorii mele, apoi la ei. Asistenta a clătinat din cap. *Nu te duce.*

M-am dus. Am avansat prin întunericul tot mai adânc, de-a lungul coridorului. Camera lui Grey era uşor de identificat. Era cea cu un scaun în faţă. Doar că scaunul se răsturnase într-o parte şi poliţistul care trebuia să-mi păzească sora era întins cu faţa în jos pe podea. Am văzut sânge. Nu într-o băltoacă, ci în nişte tăieturi.

Uşa lui Grey era încuiată. Am zgâlţâit clanţa, apoi mi-am lipit faţa de sticlă să văd înăuntru. Era scăldată

în umbre. În jurul patului ei era trasă perdeaua. Nicio mişcare.

Chiar când voiam să bat în uşă, să încerc s-o trezesc, o mână însângerată mi s-a închis peste gură şi m-a tras în spate. Am încercat să strig, să mă zbat, cât am fost târâtă în camera de vizavi de a lui Grey, dar persoana respectivă era mai puternică decât mine.

— Termină! mi-a poruncit o voce scăzută, izbindu-mă de un perete. Eu sunt!

Grey şi-a luat mâna de pe buzele mele şi a dus la propriile buze un deget ud de sânge.

Sora mea era caricatura unei femei nebune, într-un halat de spital stropit cu roşu. Avea părul şi ochii în toate părţile, iar bărbia îi tremura. Ţinea un bisturiu în mâinile însângerate. Ce mai rămăsese din curelele cu care fusese legată îi spânzura de încheieturi. O scânteie de déjà vu: Grey, cu un cuţit în mână. Apoi a dispărut, iar imaginea cunoscută mi se ştergea deja din minte, ca nişte puncte albe după un bliţ în ochi.

— Ce se întâmplă? am şoptit, îngrozită.

— Vine aici, a zis ea. Să mă ia.

— Grey, am şoptit.

Mi-am scuipat pe mânecă şi mi-am şters sângele de pe buze, apoi i-am luat faţa în mâini şi am încercat s-o fac să mă privească. Era mai slabă decât ultima dată când o văzusem, cu clavicula ieşind prin piele, iar părul îi fusese tăiat deasupra umerilor.

— Grey, uită-te la mine!

S-a uitat, în cele din urmă. Era mai calmă în după-amiaza asta. Nu mai era furibundă. Am lăsat bucuria de a o şti în viaţă, în viaţă, *în viaţă* să mă inunde iar. Am cuprins-o de talia de viespe şi am strâns-o la piept, cu capul pe umărul ei. Grey a rămas rigidă o clipă, apoi

s-a topit în îmbrăţişare.

— Îmi pare rău că te-am rănit, a zis ea, retrăgându-se şi atingându-mi vânătaia de pe maxilar. Eram speriată.

— E în regulă. Nu contează. Bine că eşti întreagă. Unde ai fost? Ce s-a întâmplat?

Ochii lui Grey s-au umezit şi a strâns din buze.

— Ticălosul m-a luat. Am crezut că nu vă voi mai vedea.

— Cine… cine crezi că vine după tine?

— Aşteaptă, a zis ea. Priveşte.

Am privit spre podea, pe care picura sânge arterial din vârful bisturiului, din vârfurile degetelor lui Grey. Alt déjà vu. De ce mi se părea atât de cunoscută scena?

— L-ai… l-ai rănit pe poliţist, Grey?

Ochii lui Grey s-au lipit de corpul lui, apoi s-au înapoiat la uşa rezervei sale.

— Nu era cine părea a fi.

Mi-am înghiţit groaza şi am luat mâna însângerată a lui Grey, cea fără bisturiu, în mâna mea. Ce însemna asta pentru ea? O viaţă de închisoare pentru uciderea lui? Sau vor fi generoşi, din cauza stării sale psihice? Nevinovată, pe motiv de lipsa raţiunii, şi restul celei mai frumoase decade din viaţa ei petrecut într-o instituţie de boli mintale? Ambele opţiuni erau întunecate, distrugătoare, dar ea făcuse ceva oribil unui om nevinovat, a cărui unică crimă fusese că încerca să o apere.

Am aşteptat şi am privit împreună.

În minutele care au trecut, sora mea a rămas nemişcată şi fără să clipească lângă panoul de sticlă, cu ochii lipiţi de uşa camerei sale de spital de vizavi. M-am gândit la ce spusese mai devreme medicul, cum că

Grey era în mijlocul unui episod de psihoză. Înclinaţia spre tulburări mintale era moştenire de familie. În fond, asta păţise tata.

În ziua în care se sinucisese, Gabe Hollow ne trezise de dimineaţă şi ne înghesuise în maşină. Cate dormea încă. Ne-am dus în tăcere, fără să ne plângem. Simţeam pericolul în el – ne-a împins, a trântit portierele, a pornit cu scrâşnet –, dar ce puteam să facem? Cum să ne împotrivim? Eram doar nişte fetiţe.

Gabe a condus haotic. A mormăit pentru sine, plângând, urlând că voia să se arunce de pe o stâncă, în maşină, şi să ne ucidă pe toate, dacă nu-i spuneam adevărul.

Unde erau fetele lui?

Ce le făcusem?

Cine eram?

Ce eram?

Eu şi Vivi plângeam neconsolate pe bancheta din spate, însă Grey, care şedea pe locul din dreapta lui, îl calmase.

— Te rog, tati, şoptise ea.

— Nu îmi spune aşa! spusese el, cu un suspin, cu monturile albe pe volan.

Grey îşi pusese mânuţa pe braţul lui.

— Du-ne acasă.

Respiraţia ei mirosea ciudat, siropos şi totuşi acru. Doar un an mai târziu, când am văzut-o sărutând-o pe femeia care intrase prin efracţie, am început să bănuiesc că Grey îl vrăjise pe tata – şi probabil că ne salvase vieţile.

Gabe ne-a dus acasă şi mai târziu s-a sinucis, cât noi eram la şcoală. L-am găsit când ne-am întors, atârnând de balustrada de la intrare. Eu şi Vivi am

ţipat, dar Grey nu. A târât un scaun spre corpul lui, l-a pipăit, a găsit biletul pe care-l avea în buzunar, l-a citit, apoi l-a rupt în bucăţele şi l-a aruncat pe geam. Eu mi-am petrecut după-masa în grădină, adunând în buzunar bucăţelele împrăştiate, în timp ce Cate suna rude şi făcea aranjamentele pentru înmormântare. Era primăvară târzie, o zi neobişnuit de caldă pentru Londra, iar temperatura urcase peste 30 de grade. În camera mea, am lipit toate bucăţelele de bilet, cu mâinile transpirate.

Nu am vrut asta, scrisese el. Patru cuvinte pentru o viaţă.

M-am întrebat dacă lui Grey i se întâmpla acum acelaşi lucru. M-am întrebat, timp de câteva momente scurte, dacă Tyler avea dreptate şi dacă isteria lui Grey era molipsitoare. Cât din ce văzuserăm era adevărat? Chiar se aflase un cadavru în tavanul lui Grey? Se întâmplase repede şi nu aveam nicio dovadă fizică, doar mirosul, sângele şi amintirea. Doar eu şi Vivi îl văzuserăm. Nu dormisem bine, ci funcţionam pe cafeină şi pe adrenalină. Marginea realităţii noastre începuse să se denatureze, transformându-se în altceva.

Grey a icnit. Şi-a strâns degetele în jurul clanţei, ţinând încă bisturiul şi privind încă rezerva ei de vizavi.

— Descalţă-te, a zis.

— Ce?

M-am uitat la picioarele ei goale. Avea unghiile înnegrite şi gleznele rănite de curele.

— De ce?

— Fă-o. E aici, a zis ea.

Luminile care pâlpâiau s-au stins, iar peste coridor s-a lăsat întunericul. Mi-am scos pantofii şi i-am ţinut în

mână.

Apoi l-am văzut acolo, aşa cum spusese Vivi. L-am recunoscut după siluetă, chiar dacă nu-i vedeam chipul: bărbatul din apartamentul ars. Înalt, zvelt, cu craniul unui taur mort pe cap. Mirosul lui mi-a dat o palmă peste faţă, vârându-mi aşchii de putreziciune, umezeală şi fum în nări. O scânteie de amintiri fragmentate mi-a săltat la suprafaţa gândurilor: o pădure în descompunere, o mână cu un cuţit, trei copii care se încălzeau la un foc. Trei fetiţe cu părul negru şi ochii albaştri Noi. În a cui casă eram?

Plângeam fără să ştiu de ce. Nu eram în siguranţă aici. Oricine era, ne găsise iar. O găsise pe Grey. Venise să mi-o ia. Voiam să fug, voiam să mi se mişte picioarele pe cât de repede îmi bătea inima, dar sora mea m-a strâns mai tare de mână*. Încă nu.*

Omul a îngenuncheat lângă poliţist şi l-a întors – doar că nu purta uniformă. Un desiş de flori albe îi ţâşnea din ochi, din nări, din gură, cu petalele cerate în lumina difuză. Ceva i se întâmpla, ceva ce văzusem şi înainte. Viţe subţiri ca nişte fire de păr creşteau din rădăcinile florilor din gura lui, răsucindu-i-se pe pielea feţei. Simţeai miros de sânge, dar şi de ceva verde şi acru. Mi-am acoperit gura ca să nu icnesc.

Nu era cine părea a fi, spusese Grey. Nu era poliţistul menit să îi păzească uşa, ci altcineva.

Bărbatul a încercat clanţa uşii rezervei lui Grey. Când a văzut că era încuiată, şi-a folosit cotul să spargă sticla, apoi şi-a vârât braţul prin gaură şi a descuiat uşa din interior. S-a strecurat în cameră şi a închis uşa după el.

— Acum trebuie să plecăm, a şoptit Grey. Urmează-mă.

A deschis uşa şi a străbătut în grabă coridorul, cu picuri de sânge căzându-i din palmă când se mişca. Sângele îmi pulsa în torente, dar paşii mei erau tăcuţi când am urmat-o, tot desculţă, lăsându-mă în jos când am trecut pe lângă camera ei, cu grijă să nu călcăm pe sticla spartă.

— Trebuie să te ascunzi! i-a şoptit Grey doctoriţei, când ne-am strecurat pe lângă ea.

Asistenta dispăruse deja, dar doctoriţa era doar o carcasă pustie. Nu se mai afla în propriul corp. Din camera lui Grey s-au auzit un trosnet şi un răcnet animalic. Descoperise că patul ei era gol. Doctoriţa s-a uitat în direcţia aceea şi a înghiţit, dar nu s-a clintit. Grey a îngenuncheat lângă ea, i-a dat o şuviţă de păr după ureche şi a sărutat-o pe buze. Trecuse o vreme de când nu o mai văzusem făcând asta şi pentru o clipă m-am întrebat dacă va funcţiona, dar apoi poţiunea dulce pe care o purtam noi în respiraţie, pe buze, în fiecare centimetru de piele, a pătruns în sângele doctoriţei şi am văzut-o topindu-se sub atingerea surorii mele. Când Grey s-a retras, pupilele femeii erau cât farfuriile şi se uita la Grey ca o mireasă care se îndrepta spre altar. Uluită. Copleşită. Îndrăgostită peste poate.

— Ascunde-te! i-a zis Grey.

Doctoriţa a zâmbit, beată şi ameţită, şi s-a strecurat în camera din spatele ei.

Pulsul mi-o luase razna.

— Haide! am şoptit, disperată.

Am alergat cât am putut de tare, însă pe tăcute, spre locul în care dormeau Vivi şi Tyler, luând colţul chiar când uşa lui Grey s-a deschis brusc. Sticla a zăngănit pe podea. Zgomotul l-a făcut pe Tyler să

tresară şi să se trezească. Grey i-a acoperit gura cu palma şi a clătinat din cap. Tyler a înghiţit. Am trezit-o pe Vivi cu un deget lipit de buzele ei. Pleoapele i s-au ridicat, dar când am tras-o în picioare a rămas tăcută. I-am făcut semn să-şi scoată încălţările şi să le ia în mână. Grey şi-a luat mâna de pe faţa lui Tyler şi l-a ajutat să-şi scoată pantofii.

În tăcerea care se lăsase s-a auzit scrâşnetul bocancilor grei pe sticlă. Paşii se îndreptau spre noi, urmând linia de picături de sânge pe care o lăsase Grey pe podea. Vivi şi-a pus rucsacul. Grey l-a tras pe Tyler de pe scaun şi şi-a şters mâinile de rochie, apoi toţi patru ne-am mişcat pe tăcute, dar iute, spre următorul coridor, luând alt colţ după ce bărbatul a păşit în sala de aşteptare. Retragerea ne-a fost mascată de umbre. I-am privit reflexia diluată într-un panou de sticlă. Avea trei rune proaspăt scrise pe piept, cu sânge. S-a lăsat pe vine şi a pus o mână unde şezusem eu. A ridicat jacheta lui Vivi de pe podea şi a dus-o la oasele măştii lui, inhalând adânc. A lovit încălţările lui Tyler cu vârful bocancului.

Şi-a scos arma şi a pornit în direcţia noastră. Ne-am desprins de peretele de care ne lipisem şi am alergat uşurel pe coridor, pe cât de repede puteam.

Când am cotit iar, Grey s-a izbit de un corp. În cap mi-a explodat o aură verde de duhoare.

— El… a expirat silueta (o femeie, după cum am putut vedea în penumbră), dar Grey i-a retezat strigătul cât nu era decât o respiraţie, cu bisturiul sub bărbie.

A scos apoi bisturiul din capul ei şi a ţinut-o pe femeie lipită de ea, coborând-o la podea, împroşcând cu sânge: era plin de cheaguri şi mirosea a putred.

Am alergat mai departe, pe întuneric, cotind, întorcându-ne de unde veniserăm când apăreau siluete la capătul unui coridor sau când ne lovea un zid de fum şi putreziciune. Grey era plină de sânge – dar să fi fost sânge? În penumbră, pata din faţă părea să îi tresară pe halat ca o umbră.

— Trebuie să plecăm de pe etajul ăsta, a şoptit Grey. Din spital.

— Acolo! am arătat eu o uşă de la capătul coridorului.

DOAR PENTRU URGENŢE, scria. DESCHIDEREA UŞII DECLANŞEAZĂ ALARMA.

— Haideţi! a zis Grey. Fugiţi! şi nu vă opriţi!

Am fugit. Vivi a ajuns prima la uşă, s-a izbit în ea şi în aceeaşi secundă alarma mi-a vibrat în dinţi. Am urmat-o, cu Grey după mine. Tyler s-a aruncat ultimul prin ea. Când m-am uitat în spate, bărbatul venea drept spre noi, cu oasele măştii reflectând aşchii de lumină.

— Du-te, du-te, du-te naibii odată! a strigat Grey, în timp ce Tyler închidea uşa şi bărbatul se izbea de ea la trei secunde după noi, scoţând-o din balamale ca pe o Popsicle artizanală.

Am zburat pe scări în jos, sărind câte trei trepte deodată, cu picioarele lovind betonul şi plămânii pompând din greu. Bărbatul era rapid şi agil. Când străbăteam scara, apucându-ne de balustrade ca să luăm mai repede colţurile, l-am auzit ajungându-ne. Apoi l-am mirosit. L-am *simţit,* fierbinţeala umedă a respiraţiei sale, stropii de sudoare de pe braţele şi pieptul lui mi-au atins ceafa. Tyler a strigat. M-am întors. Bărbatul îl ţinea de guler şi îl lipise de un perete. Grey era deja lângă ei. A împlântat bisturiul în pieptul

creaturii şi s-a dat înapoi. Pistolul a zăngănit pe scară, pierdut undeva sub noi. Unealta chirurgicală părea amuzant de mică, înfiptă în carnea lui, ca o scobitoare într-un pepene. L-a lăsat pe Tyler, care s-a împleticit spre noi, tuşind. Am dat înapoi, coborând scările, când el şi-a scos bisturiul din piept ca pe o aşchie şi l-a aruncat. S-a răsucit pe podea cu un clinchet voios.

— Fugiţi! a zis Grey.

Ne-am întors şi ne-am aruncat iar în jos, pe uşa de la capătul scărilor şi în aerul rece al nopţii. După alarma ascuţită de pe scară şi duhoarea densă a cornutului, noaptea mi s-a părut proaspătă şi liniştită. Fusesem scuipaţi în spatele spitalului.

Bărbatul a ţâşnit afară de pe casa scării, în spatele nostru, prinzându-şi coarnele măştii în uşă.

Grey a ajuns cel mai repede pe teren deschis şi a fugit prin spaţiul dintre clădirile spitalului, până ce-a ajuns în stradă, unde s-a aruncat în faţa unei maşini în trecere. S-a oprit cu scrâşnet, cu rotocoale de fum ridicându-se din asfaltul de sub cauciucuri. Şoferul a coborât geamul şi a început să urle obscenităţi. Grey s-a vârât prin geam şi i-a plantat un sărut disperat pe buze. Bărbatul a tăcut, iar ea i-a şoptit repede ceva la ureche, în timp ce noi ne înghesuiam în maşină. Grey s-a aruncat pe bancheta din spate, iar şoferul a băgat într-a-ntâia şi a făcut din nou cauciucurile să fumege, înainte să apucăm să închidem portierele.

Bărbatul a lovit cu pumnul bara din spate, chiar când luam viteză. A fugit pe lângă noi, aproape ţinând pasul câteva secunde, apoi l-am depăşit şi l-am lăsat în mijlocul drumului, scăldat în roşul slab al farurilor.

Capitolul 15

— E vremea răspunsurilor, a cerut Tyler, în timp ce eu mă încălţam.

Nu puteam să nu fiu de acord cu el.

— Iubito, a zis el, ţinând în mâini faţa surorii mele inconştiente, trebuie să te trezeşti. Ai de dat nişte explicaţii.

— Nu vrei să-i dai pace? a zis Vivi.

— Nu! Tocmai mi-am văzut iubita *ucigând o femeie* cu un *bisturiu.* Şi bărbatul ăla… *chestia* aia… pielea îi putrezea. Nu mai vreau scuze.

— Nu cred că să fii inconştientă e o *scuză,* ticălosule.

— Nici eu. Aşa că trezirea!

M-am întors de unde mă aflam, pe locul din faţă.

— Haideţi să ne calmăm şi să ne sfătuim un minut.

— Ah, vrei să ne sfătuim? Un taur ucigaş tocmai mi-a strivit esofagul, micuţă Hollow. Nu sunt bine – şi nici nu sunt convins că nu e un complot elaborat pentru a-mi distruge viaţa, a zis Tyler către o Grey inconştientă încă. Mă auzi, dragă? Ştiu ce pui la cale.

Am oftat şi m-am întors.

— Unde ne duci? l-am întrebat pe şofer, când a ieşit pe autostradă, îndreptându-se spre nord.

El se uita cu ochi pustii prin parbriz. Era sub vraja lui Grey nu sub a mea, aşa că nu-l interesam. Interiorul maşinii mirosea a vin dulce pe punctul de a deveni oţet. Aerul era greu de sânge şi de magie invizibilă. Am deschis geamul, să las nişte aer proaspăt să intre şi să-mi limpezesc capul greu.

Cât va dura până ce-şi dădea seama cineva că şoferul nostru lipsea? Aplicaţia de Uber era deschisă pe

telefonul lui. În torpedo erau lucruri fără îndoială vârâte acolo înainte să-şi înceapă tura: trei creioane colorate, ochelari de soare pentru dame, un cablu de încărcare şi două bobiţe pentru păr, una roz şi una mov, ambele cu fire blonde prinse în elastic.

— Dacă trebuie să facem pipi? a întrebat Vivi. O să conducă mai departe?

— Cred că e un moment prost să vă zic că sandvişurile de la cantina spitalului nu mi-au picat tocmai bine, a zis Tyler.

M-am gândit să-i dau mamei un mesaj. Dar ce să-i scriu?

Conducem spre nord, dar nu ştiu încotro.

Nu ştiu cât timp vom lipsi.

Un bărbat mascat încearcă să ne omoare.

Nu-ţi face griji.

Într-un final, telefonul mi-a murit în mână, înainte să pot trimite ceva. Poate că era mai bine aşa. Cate dormea în camera ei din Londra, visând la o vreme de dinainte ca fetele ei să dispară.

Nu s-a dovedit problematic să facem pipi. Am rămas fără combustibil la mai puţin de două ore, la scurtă vreme după ce trecusem de Northampton. Maşina s-a oprit, scuipând, pe o stradă liniştită de lângă un câmp înconjurat de un gard scund. Era în zori. Nici ţipenie în jur. Şoferul, încă sub vraja lui Grey, a ieşit din maşină, a lăsat farurile aprinse şi portiera deschisă şi a început să meargă pe lângă drum.

— Hei! am strigat, fugind după el. Hei, unde te duci? Ne laşi pur şi simplu aici?

Chiar şi când l-am apucat de braţ şi am încercat să-l opresc, a continuat. Cu gura uşor întredeschisă şi ochii nefocalizaţi. L-am lăsat să plece, să se afunde în

întunericul care-l aştepta.

— Scuzaţi-mă, dar voi merge să mă răhăţesc în pădure, ca un animal, a zis Tyler, sărind peste gard şi pornind peste câmp.

— Fermecător, a zis Vivi. Chiar îmi dau seama de ce se vedea Grey cu el.

— Am auzit ce-ai zis! a strigat Tyler.

— Asta era şi ideea! a răspuns Vivi.

Am aşteptat. Un minut a devenit cinci şi apoi zece. Mă tot foiam pe lângă maşină, aşteptând să treacă alta pe lângă noi. Vivi îşi tot ridica telefonul, ca în filmele horror, când caută semnal. De parcă ar fi funcţionat vreodată.

M-am întrebat dacă şoferul avea să continue pe jos până la destinaţia indicată de Grey. Cât de departe să fi fost? Oare se va opri pe drum? Sau va merge până ce-i sângerau picioarele, până ce-i chiorăia stomacul şi îl dureau încheieturile? Va face pauze pentru mâncare şi apă sau va merge până la moarte? Aveam oare puterea teribilă de a le face asta oamenilor?

— Iris, vino aici, a zis Vivi.

M-am dus unde îşi îndreptase lanterna telefonului, lângă portiera deschisă. Vivi s-a dat la o parte, dezvăluind chipul ca de ceară al lui Grey, cu ochii daţi peste cap şi pielea acoperită de o sudoare febrilă.

— Doamne! Arată oribil! M-am lăsat pe vine şi i-am pus o palmă pe frunte. Arde. Ce facem?

— O ducem iar la spital? a sugerat Vivi.

— Fiindcă a mers atât de bine prima dată.

— Rahat, atunci nu ştiu. Dacă moare? Nu putem face nimic.

— O putem suna pe Cate, am sugerat, întrebându-mă dacă mama ar fi dorit să ofere îngrijire medicală

urgentă unei fiice pe care o dăduse afară din casă.

— Chiar şi să am semnal, sunt convinsă că ar fi superentuziasmată să o ajute.

Am găsit o sticlă de apă pe jumătate plină şi un prosop pentru sală în portbagaj. L-am udat şi am şters fruntea lui Grey, încercând să-i scădem febra. Tyler s-a întors, ţinându-se de burtă.

— Acum, că am scăpat de asta… ce se petrece?

— Nu ai remarcat că ardea ca un cuptor, incompetentule? s-a răstit Vivi.

S-a auzit un zgomot din întuneric: paşi pe pietriş şi un zgomot ca un plescăit.

— Cine-i acolo? am zis, dar era numai şoferul nostru vrăjit, cu o canistră mare şi roşie în mână. Ah, slavă Cerului!

— Ia te uită! a zis Tyler.

Când a trecut bărbatul, Tyler şi-a pus piciorul în faţa unuia dintre ale lui şi a încercat să-i pună piedică. Bărbatul s-a împleticit, apoi şi-a continuat mersul, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Care-i faza cu el?

— Nu îl necăji, am zis, când şoferul a trecut pe lângă mine, în lumea lui. Nu este el.

— *Asta* ce naiba mai înseamnă? a întrebat Tyler.

Vivi i-a luat faţa în mâini, l-a privit o clipă, apoi l-a sărutat adânc, un sărut care mustea de elixirul de pe buzele surorilor mele. De pe buzele mele. Chiar şi eu am simţit puterea lui şi încă un lucru – o aşchie de invidie.

Vivi s-a retras şi l-a privit atentă pe Tyler.

— Mă simt violat, a zis el, ştergându-se la gură. Câh! Nu-s interesat, ca să ştii. Am făcut deja asta. Sunteţi toate la fel de nebune.

— Interesant, mi-a zis Vivi. Este complet neafectat. Poate fiindcă nu are creier.

— Câţi *ani* ai? a întrebat Tyler.

Vivi n-avea decât să-l tachineze cât voia, dar eu ştiam de ce se vedea Grey cu Tyler.

A doua oară când mă sărutase cineva se întâmplase în culise, după prima prezentare de modă House of Hollow, la Săptămâna Modei de la Paris. Fusese un succes răsunător, dar eu nu aveam chef de sărbătoare. Aveam o piatră în stomac, pentru că un tip mă urmărea de două zile. Nu i-am aflat niciodată numele. Tot ce ştiam era că-i fotograf şi că purta o jachetă de piele maronie. Îşi prindea părul blond într-un coc. Era tânăr, înalt şi chipeş şi vorbea cu un accent torcător. Femeile ar fi trebuit să se bată pentru el, dar el zăbovea prea mult în jurul modelelor şi se uita prea mult la mine. Cred că îşi închipuia că o adolescentă ar fi încântată de atenţia unui adult. Cred că se gândea că-mi plăcea cum îmi atinsese spatele blugilor cu degetele, când îmi ceruse un selfie împreună.

Cred că îşi imaginase multe lucruri greşit.

Ce mă gândisem eu era cam aşa: că era important să nu fiu niciodată singură cu el în cameră. Îmi petrecusem două zile asigurându-mă că nu avea ocazia, nu pentru că eram sigură că s-ar fi întâmplat ceva rău, ci pentru că nu puteam fi sigură că *nu se întâmpla* nimic rău. Acum, când spectacolul se terminase, puteam lăsa garda jos. Zburam acasă, la Londra, în următoarea dimineaţă, Grey îmi comandase deja un Uber înapoi spre camera de hotel, iar tipul dubios nu avea să fie acolo.

Trebuia doar să fug în culise şi să-mi iau haina.

În culise fusese haos ore bune, înainte de

începerea spectacolului, într-o aglomeraţie de modele cu membre filiforme şi make-up artişti şi producători care fugeau de colo colo, urlând în căşti – dar acum era linişte. Rămăsese mirosul chimic al fixativului de păr, la fel şi cel de păr ars, când buclele erau lăsate prea mult în ondulatoare. Luminile de Hollywood care înconjurau fiecare oglindă erau stinse, iar rochiile pe care le purtase fiecare model pe podium fuseseră împachetate în huse de protecţie şi agăţate pe rasteluri dintr-o parte a camerei. Am zâmbit când am trecut pe lângă miracolele acelea mărunte, din aţă şi material, născute din mintea sălbatică a surorii mele. Văzusem schiţe brute ale creaţiilor sale în lunile de dinainte, dar nu eram pregătită să le văd în realitate, în toată splendoarea şi grotescul lor.

Mi-am găsit haina pe spatele unui şezlong şi m-am îmbrăcat.

— Bună, Iris, spusese o voce de bărbat.

M-am întors. Era fotograful.

Acolo, cu mine. Singuri, pe întuneric.

— Bună. Nu ştiam că mai e cineva aici.

— Nu mai e. Toată lumea a plecat la petrecere.

— Unde e Grey?

— Tocmai am văzut-o intrând într-un Uber.

Nu părea în regulă. Grey trebuia să mă ducă înapoi la hotel, înainte de petrecere. Cate o obligase să promită.

— Pot să te duc eu acasă, dacă vrei.

Am încercat să mă strecor pe lângă el ca să văd dacă spunea adevărul, dar m-a prins de încheietură şi inima a început să-mi bată cu putere.

— Eşti frumoasă, ştii? a spus cu buzele, dar cu degetele, care mă înşfăcaseră de braţ cât să lase

vânătăi, zicea altceva.

Atunci s-a întâmplat. S-a aplecat să mă sărute. S-a apropiat prea tare. A inspirat puterea neîmblânzită, infuzată cu sudoare şi teamă, şi îl făcuse să o ia razna, cum se întâmplase şi cu Justine Khan. Ochii i se măriseră cât farfuriile şi m-am trezit întinsă pe jos, sub el, sub greutatea lui, în timp ce degetele lui îmi zgâriau talia, încercând să-mi pătrundă în blugi. Am strigat şi m-am zbătut. L-am zgâriat pe faţă, dar mirosul brusc al propriului sânge l-a turbat şi mai tare. Respiraţia lui fierbinte mi-a cuprins faţa. Mi-a lăsat o urmă caldă de salivă pe piele, când m-a sărutat, m-a muşcat şi a lins rănile pe care mile făcuse.

Nu sunt sigură dacă Grey m-a auzit strigând sau dacă şi-a urmat instinctul, dar dintr-odată era acolo – nu plecase, aşa cum a pretins el – deasupra noastră, cu chipul unei zeiţe a răzbunării. L-a luat de gât şi l-a tras de pe mine cu o singură mână, apoi l-a izbit de o oglindă, spărgând sticla şi beculeţele din jurul ei. Degetele ei subţiri strângeau atât de tare, că el abia mai putea respira, dar – deşi avea faţa roşie şi scotea zgomote înfundate, chinuindu-se să-i ajungă aerul în plămâni – fotograful nu părea deranjat. Era deja violent de intoxicat de ea, ameţit şi îndrăgostit.

De ce era o putere utilă şi uşor de folosit pentru Grey, în timp ce pe mine mă transforma în victimă?

Grey respira întretăiat, scuipând venin cu fiecare expiraţie. L-a strâns şi mai tare, până când i-am văzut capilarele spărgându-se.

— Te duci acasă, i-a poruncit ea, şi când ajungi, te sinucizi. Lent. Dureros. Ai priceput?

Bărbatul şi-a muşcat buza şi a zâmbit, apoi a încuviinţat de parcă ar fi flirtat cu ea.

— Grey, i-am zis, printre suspine. Nu face asta. N-a fost… N-a fost întru totul vina lui. A fost… un accident. M-am apropiat prea tare şi el a exagerat. Nu ştiu cum să… Te rog. Te rog nu îl obliga să facă asta. Lasă-l!

Grey i-a dat drumul şi l-a plesnit peste faţă. Din părul lui s-a scuturat o ploaie de aşchii de sticlă.

— Ai noroc că sora mea este mai mărinimoasă. Să nu mai îndrăzneşti *vreodată* să atingi pe cineva fără acord! Dispari din ochii mei! Pleacă din Paris şi nu te mai întoarce!

După ce fotograful a plecat, Grey s-a întors spre mine.

— Tu. Tu trebuie să fii mai…

— Cum? mă răstisem eu, ridicându-mă. Atentă?

Tremuram şi sângeram. Voiam ca Grey să mă cuprindă ca o pătură şi să-mi înlăture durerea, dar nu a făcut-o. Stătea acolo şi mă privea, nemişcată, în timp ce îmi încheiam blugii şi îmi apăsam tampoane rotunde, demachiante, în muşcăturile care-mi sângerau pe gât şi pe umăr.

— Trebuie să fii mai *puternică,* Iris.

— *Glumeşti?* Nu am cerut-o eu! M-a urmărit aici. De ce eşti supărată pe *mine?*

— Pentru că eşti slabă. Pentru că permiţi oamenilor mărunţi să te controleze. Pentru că ţi-e teamă de cât eşti de puternică şi te îndepărtezi de asta. Pentru că nu voi fi mereu în zonă, să te protejez, şi ştiu, *ştiu* că eşti capabilă să te aperi singură, fiindcă semeni cu mine mai mult decât crezi.

— Cine *dracu'* eşti? am întrebat-o, fiindcă persoana aceea nu era sora mea.

Rostea cuvinte atât de maliţioase, de nefireşti – cum să vină de la Grey? Cum putea persoana aceea,

care pretindea că mă iubeşte mai mult decât orice, să mă rănească atât de profund, după ce văzuse ce păţisem? Mi-am adus aminte de degetul mic rupt de la mâna ei stângă. De la mâna mea stângă.

— Doare? o întrebasem, când se întâmplase.

— Da, şoptise ea, cu oasele umflate la piept. Foarte mult.

— Cum pot să te alin?

Se uitase la mine, cu ochii negri, respirând în reprize scurte şi triste.

— Rupeţi-l şi tu.

În drum spre ieşire, Grey m-a apucat de încheieturile învineţite. Am tresărit de durerea suprapusă peste altă durere.

— Foloseşte darurile pe care le-ai primit, mi-a spus. Nu ar trebui să poată nimeni să te atingă. Poţi să-i îngenunchezi, dacă asta vrei. Poţi să-i faci să plătească.

— Dar nu asta vreau, i-am zis, smulgându-mă din strânsoarea ei, aşa cum îmi arătase Vivi după unul dintre cursurile ei de Krav Maga. N-am vrut asta niciodată. De ce nu pricepi? Ce vreau este să fiu *normală.*

Mai târziu, în noaptea aceea, în camera de hotel, petrecusem două ore la duş, încercând să-mi frec pielea până ce-mi ieşea mirosul lui şi apoi, când dispăruse, încercând să-mi spăl şi putreziciunea de sub piele, care mă făcea atât de slabă. Mi-am frecat cicatricea atât de puternic, că mi-a sângerat zile la rând.

Deci credeam că ştiu de ce se vedea Grey cu Tyler. Să fii lângă o persoană care nu-ţi cădea pradă puterii, să săruţi pe cineva care nu ar fi luat-o razna niciodată

la mirosul tău – cineva pe care nu îl puteai *obliga* să te vrea, cineva pe care nu îl puteai *obliga* să te iubească, cineva care te dorea din proprie iniţiativă – era ceva la care visam cu ochii deschişi, dar care mi se părea imposibil.

Ne-am uitat cum şoferul folosea o pâlnie ca să realimenteze maşina. Apoi, s-a urcat înapoi la volan şi-a pornit motorul.

— Hei, hei, hei! am strigat, când a băgat în viteză şi a început să se îndepărteze fără noi, cu toate portierele încă deschise.

Ne-am înghesuit cu toţii înăuntru – Vivi în faţă, de data asta, Tyler şi cu mine în spate – şi ne-am trântit portierele.

— Să ştiţi că nu îmi place *deloc* Uberul ăsta, a zis Tyler. O stea. Cel mult două.

Şedeam cu capul lui Grey în poală, iar picioarele ei goale erau pe genunchii lui Tyler. Părul îi era ud de transpiraţie, iar pielea îi mirosea puternic, nefiresc, a carne şi a oţet, cu un iz de ceva dulce şi floral, ca gardenia. I-am dat părul la o parte de pe frunte. Chiar şi aşa, bolnavă, lividă şi tremurând, Grey era frumoasă.

Nu o mai văzusem niciodată cu adevărat bolnavă. Mereu fusese ea cea care avea grijă de mine şi de Vivi când eram mici, nu invers. Grey fusese mereu la conducere. Grey fusese mereu cea mai puternică.

— Voi avea grijă de tine, am şoptit, aşa cum îmi şoptea şi ea în fiecare seară, la ora de culcare. Pentru totdeauna. Promit.

*

Nu la multă vreme după aceea ne-am oprit să

alimentăm iar, la o benzinărie cu program non-stop de pe autostradă, care avea lumini albe, puternice. Am ţâşnit înăuntru cât umplea şoferul rezervorul. Am cumpărat un analgezic lichid, pentru copii, şi apă, ca să încerc să-i scad febra lui Grey. Eram înapoi în maşină, cu braţele pline de medicamente şi de gustări de lângă tejghea, chiar înainte ca tipul să fi terminat. Tyler se plimba de colo colo. Vivi răsucea o ţigară între degete, neaprinsă, privindu-l în ochi încontinuu pe angajatul benzinăriei, care se uita urât la ea.

— Grey, am zis, strecurându-mă înapoi în maşină şi punându-i capul în poala mea.

Bărbatul *a pus* furtunul înapoi la pompă.

— Grey, trebuie să iei asta.

Am crezut că va intra în benzinărie, să plătească, dar el a deschis portiera şi a pornit motorul.

— Rahat, Tyler! am strigat, când maşina a tresărit în faţă. Urcă!

Tyler a luat-o la picior după noi şi s-a aruncat înăuntru chiar când maşina ieşea din benzinărie, cu angajatul deja urlând după noi de afară.

— Vom fi arestaţi! a zis Vivi.

— Ajută-mă! i-am spus lui Tyler, după ce am revenit pe autostradă.

Am ridicat umerii moi ai lui Grey mai sus pe genunchii mei şi i-am ţinut capul, ca Tyler să îi poată deschide gura şi să-i toarne nişte analgezic în ea.

Tyler s-a aplecat să îi mângâie obrazul. Un moment de tandreţe. Şi-a trecut degetul mare peste buza inferioară a lui Grey, apoi i-a deschis gura.

— Are ceva… ceva înăuntru, a zis el.

— În gură?

M-am aplecat şi m-am uitat. Era ceva verde în

gâtul lui Grey. Mi-am vârât degetele dincolo de dinţii ei şi am încercat să-l scot: erau nişte frunze putrede, acoperite de o blană de mucegai prăfos. Duhoarea de cupru m-a făcut să lăcrimez. Tyler şi Vivi au icnit amândoi când s-a răspândit în aerul închis din maşină. Am aprins lumina de deasupra şi m-am uitat în gura lui Grey, apoi mi-am dorit să nu o fi făcut. Am icnit şi eu. Era un cuib de frunze putrede, flori carnivore şi furnici, iar toate creşteau în ea, se hrăneau cu sângele ei. Erupeau din carnea gâtului.

— Ce este? a întrebat Tyler.

— O infecţie, am minţit eu. Condu mai repede! i-am zis şoferului, deşi ştiam că nu mă va asculta sau s-ar putea să nu reziste până unde mergem.

Am mai continuat timp de patru sau cinci ore, până când zorii au început să se scurgă de la marginile cerului, şi toţi şedeam turceşte, cu vezicile strânse. Febra lui Grey creştea şi scădea, însă pielea îi era în continuare transpirată, buzele, lipsite de culoare, iar respiraţia, pătată cu un verde putred.

Adormeam şi mă trezeam. Îmi doream să fi avut ocazia de a-i spune lui Cate că eram bine. Curând, se va trezi şi va afla că dispărusem de la spital peste noapte, fără urmă. Ce însemna asta pentru ea?

În lumina cenuşie a zorilor, am văzut furnici ieşind din colţul gurii lui Grey şi păşindu-i într-un şir strâns peste obraz, spre ochi.

Vivi a căscat şi s-a întins.

— Unde suntem? a întrebat, când am trecut dincolo de periferia unui oraş.

— În Edinburgh, am răspuns.

Bănuisem de îndată ce trecusem graniţa cu Scoţia că aceea va fi destinaţia noastră. Unde începuse totul,

acum mulţi ani, pe o stradă calmă din Centrul Vechi, în cele câteva clipe dintre un an şi următorul.

Când mă gândeam la noaptea aceea, când încercam să-mi amintesc, nu îmi venea nimic în minte. Doar prin poveştile altora îmi puteam imagina cum fusese.

Aşa cum o spunea Cate, nu existase niciun fel de magie în aer, niciun sentiment rău-prevestitor, niciun străin înalt, cu haine negre, urmărindu-ne în secret. Fusese o noapte normală, pe o stradă normală. Eram o familie normală şi apoi, într-o secundă, nu mai eram. Ni se întâmplase ceva teribil şi imposibil acolo şi nu îmi aminteam ce – dar poate că Grey îşi amintea. Grey, cu secretele şi buzele ei parfumate şi frumuseţea nefirească, care-i adusese lumea la picioare.

Grey spunea că-şi amintea totul. *Totul.* Toate răspunsurile se aflau de cealaltă parte a febrei. Trebuia doar s-o alungăm.

Câteva minute mai târziu, maşina s-a oprit pe o străduţă îngustă, pietruită. Oraşul era încă în braţele întunericului, iar lumina de aici, bătrână, împrumutată din alt secol. Chiar şi iluminatul modern părea incapabil să îndepărteze complet apăsarea nopţii scoţiene.

Tyler s-a întins şi a dat să deschidă portiera.

— Stai! a zis Vivi, ridicând privirea prin parbriz către ceva ce nu puteam zări. Văd o puştoaică la geam, cu o armă îndreptată spre noi.

— O puştoaică? am întrebat.

— Da, o copilă ciudată, cu o puşcă, a spus Vivi.

Şoferul a ieşit încet din maşină şi a rămas pe loc, privind-o cu braţele ridicate. Am auzit-o armând.

— I-o datorezi! a zis bărbatul, apoi s-a întors şi – fără să închidă portiera – a început să meargă pe

drumul pe care venisem.

Cât de distrusă era viaţa lui, după ce dusese trei fete stranii şi un supermodel peste graniţă?

— Ce face? am întrebat-o pe Vivi, care şedea neclintită pe locul din faţă.

— Cred că se gândeşte dacă să mă împuşte în faţă, a răspuns Vivi. Şansele nu par deloc în favoarea mea.

Am deschis atunci uşa, lent, aşa cum făcuse bărbatul, şi m-am strecurat de sub Grey, cu mâinile deasupra capului. Puşca s-a mutat spre mine. Vivi avea dreptate: o ţinea o copilă, o fetiţă care n-avea mai mult de 10–11 ani.

N-am zis nimic. Nu era nevoie.

Fetiţa s-a uitat pe deasupra puştii ca să mă vadă mai bine: părul meu blond-alburiu, ochii negri. Dacă o cunoştea pe Grey, avea s-o recunoască în mine. A tras puşca în interior şi a închis geamul.

— Cred că e în regulă, am zis.

Tyler şi Vivi au deschis portierele şi au ieşit. Pentru o clipă m-am gândit că atât ne-a fost. Copila va închide geamurile şi va încuia uşile. Dar nu, uşa de la intrare s-a deschis şi fetiţa s-a ivit pe verandă, cu puşca pe umăr. Avea părul încâlcit şi era murdară, cu mâinile şi picioarele goale acoperite de un strat de jeg. Purta o cămaşă de noapte din bumbac, care fusese cândva albă, dar acum era plină de pământ şi mucus. Arăta de parcă ar fi fost îngropată de vie în ea şi apoi ar fi ieşit din mormântul deloc adânc.

Ochii ei s-au plimbat de la Vivi la mine, apoi iar la gâtul tatuat al lui Vivi, apoi la gâtul meu, la cârligul lucios al ţesutului cicatrizat, în lumina dimineţii. Pupilele i se măriseră şi respira scurt, ca un iepure care privea un lup de peste câmp – parcă hotărând dacă ar

trebui să fugă sau să rămână pe loc.

Tyler a privit peste umăr, spre casă.

— Părinţii tăi sunt acasă, dulceaţă?

— Taci, Tyler! a zis Vivi.

Am făcut un pas spre fetiţă, cu mâinile sus.

— Trebuie să o ajuţi! am zis. Grey ne-a trimis aici convinsă că vei şti ce să faci.

Copila m-a privit întrebătoare. Am arătat din cap spre bancheta din spate, unde zăcea sora mea, tremurând.

Fetiţa s-a apropiat, desculţă pe pietrele reci, şi s-a uitat la Grey.

— Aduceţi-o… a început ea, cu un glas uscat şi gâtuit.

M-am întrebat cât de frecvent vorbea cu alţii.

— Aduceţi-o înăuntru! a zis, şi aşa am făcut.

Vivi era cea mai puternică, aşa că a luat-o pe Grey de subsuori, în timp ce Tyler îi ducea picioarele. Au pus-o jos pe un covor plin de praf şi de firimituri, din livingul care se deschidea din hol. M-am strecurat înapoi afară, să închid portierele şi uşa de la intrare. În hol era un teanc cu vreo 30 de plicuri nedeschise, toate adresate lui Adelaide Fairlight. Era numele bunicii. Era şi numele pe care-l folosea Grey când se caza în hoteluri, ca să-şi ascundă identitatea. Aşadar, alt cuib clandestin al surorii noastre. Cât de întinsă era reţeaua ei de mistere?

Am îngenuncheat lângă ea, alături de ceilalţi, şi m-am uitat în jur după alte semne ale surorii mele. Prin geamuri şi podele începuseră să crească chestii verzi. Viţele se strecurau dintre pervazuri. Licheni galbeni apăreau din pereţi. Un cocon de mucegai acoperă lemnul aşezat lângă şemineu. Covorul de sub Grey era

buretos de la un soi de ciupercă, nişte polipi asemănători cu coralii care se unduiau uşor când se creau curenţi de aer.

Părea un loc în care Grey se simţea ca acasă şi totuşi mobila era puţină şi nu se vedeau gablonţurile pe care-i plăcea să le strângă în ascunzători: nici urmă de tămâie, de lumânări sau de cristale. Mă gândeam că apartamentul era un soi de casă conspirativă – sau că Grey îl închiriase sau îl cumpărase, în numele bunicii, *pentru* fetiţă. Pentru moment, m-am întrebat dacă fetiţa era cumva fiica secretă a lui Grey, născută după ce fugise. I-am cercetat trăsăturile, însă nu am văzut asemănări. Fetiţa avea păr castaniu şi ochi verzi. În plus, cred că avea 10–11 ani, iar Grey plecase cu doar patru ani în urmă.

Fetiţa s-a dus în bucătăria alăturată. S-a auzit zgomot de sticlă pe sticlă şi o lingură care amesteca. S-a întors, câteva minute mai târziu, cu un castron. Am simţit miros de oţet şi de sare, îmbinat cu anason şi cu izul amărui şi medicinal al pelinului. O fiertură de vrăjitoare.

Fetiţa mi-a făcut semn să deschid gura lui Grey şi să o ţin de nas. Când am procedat întocmai, a turnat o parte din lichid pe gâtul lui Grey. Sora mea a icnit şi a înghiţit, apoi a vomitat imediat un sac placentar de putregai, rădăcini şi verde.

— Doamne! *Nu pot* să văd asta, a zis Tyler şi s-a ridicat, ieşind afară.

L-am auzit vomitând imediat. Cele câteva gustări pe care le mâncasem în maşină s-au întins cu pleosc pe trotuar.

Fetiţa mi-a făcut semn să o ţin iar de nas pe Grey, apoi i-a turnat mai mult din zeamă în gură. Grey a icnit

din nou, a înghiţit, a vomitat, iar de data asta au fost fâşii lipicioase de fiere, cu flori şi viermi mici.

Fetiţa a remarcat bandajele de pe braţele lui Grey şi şi-a pus palmele peste ele. S-a dus iar în bucătărie şi s-a întors cu o foarfecă pentru carne, pe care a strecurat-o sub fâşiile de bumbac, tăindu-le. Sub ele, pielea de pe braţele surorii mele era acoperită cu trei tăieturi, două dintre ele închise cu copci care arătau ca sârma ghimpată. Florile albe ale morţii creşteau din fiecare rană, creând un covor, cu rădăcinile albastre ca nişte vene după ce băuseră din sângele lui Grey.

— Iisuse! a şoptit Vivi. Ce i se întâmplă?

Fetiţa a luat foarfeca şi şi-a tăiat palma. M-am gândit la durere şi am icnit, dar când a deschis palma nu am văzut sânge, ci doar un lichid maroniu, care mirosea a fier şi a sevă.

— Intră… a zis ea, răguşit, dar i s-a blocat gâtul.

A înghiţit şi a încercat iar.

— Intră în tine.

Şi-a folosit două degete de la cealaltă mână să-şi ţină rana deschisă. Înăuntru nu erau capilare sau tendoane sau carne roşie, ci ce te-ai aştepta să găseşti într-un copac care se descompune în pădure: putregai, muşchi şi mucegai.

Lui Vivi i-a alunecat o lacrimă pe obraz.

— Ce eşti? a întrebat.

— Este în mine, a zis fetiţa, cu mâna la inimă. În ea.

A atins cicatricea de pe gâtul lui Grey. Apoi a arătat spre Vivi.

— În tine.

Vivi a clătinat din cap, mai întâi lent, apoi cu furie. Şi-a şters lacrimile şi s-a ridicat.

— *La naiba* cu asta! a izbucnit.

A lovit cu piciorul castronul, care a alunecat zăngănind, şi a făcut ce făcea ea de obicei: a plecat, probabil să găsească un magazin fără licenţă, care să-i vândă alcool înainte de 10 dimineaţa.

Fetiţa şi-a rupt o fâşie din rochie şi a înmuiat-o în balta de tinctură rămasă.

— Pentru tine, a zis, întinzându-mi materialul.

Eram derutată, dar ea şi-a atins bazinul moale de carne dintre oasele claviculei şi degetele mele s-au dus din instinct la clavicula mea, la cicatrice, unde nodul de sub piele se formase din nou. Am apăsat materialul ud pe piele. Ceva s-a zvârcolit dedesubt, protestând.

Fetiţa a înmuiat bandajele lui Grey în ce mai rămăsese din leac, apoi i le-a aplicat pe tăieturi.

— De ce… a început fata.

A înghiţit.

— De ce a făcut asta? a întrebat, cu degetele pe fâşiile ude de bumbac.

O ţineam pe sora mea de mână.

— Nu cred că s-a tăiat ea. Grey lipseşte de o săptămână. Aşa am găsit-o. Cred că i-a făcut cineva asta. Un bărbat. Un bărbat care poartă un craniu de taur, ca să-şi ascundă faţa.

— A… tăiat-o?

— Nu ştiu. Nu ştiu de ce ar face asta cineva.

Fetiţa s-a ridicat şi a luat puşca, îndreptând-o spre mine.

— Nu puteţi sta aici! a mârâit.

— Hei, hei, stai…

— Nu! a zis ea, izbindu-mă cu puşca în umăr şi răsturnându-mă. *Pleacă!*

— Te rog să-mi spui ce se petrece!

— Are sângele ei.

Vorbea ca un animal sălbatic, care fusese învăţat o limbă a oamenilor.

— Va putea să o găsească mereu. Dacă e aici, vine şi el. Deja e pe drum.

— I-o datorezi! am zis repede, repetând ce spusese şoferul, înainte să plece.

Nu ştiam precis ce ar fi putut să-i datoreze un copil lui Grey, doar că ne lăsase înăuntru pentru că i se amintise asta, şi poate că ar fi ajuns să ne permită să mai rămânem. Grey era slăbită şi deshidratată. Îmi făceam griji dacă puteam să o mut iar sau dacă i-aş fi provocat mai mult rău şi, în plus, fetiţa părea să ştie cum să aibă grijă de ea, spre deosebire de medici. Trebuia să rămânem aici. Nu aveam unde să mergem.

— Avem nevoie de ajutor şi îi eşti datoare. Te rog, te rog!

— Când se trezeşte, plecaţi! a poruncit ea, apoi a lăsat puşca şi a ieşit în stradă, după Vivi şi Tyler.

Capitolul 16

Vivi s-a întors la scurtă vreme; spre surprinderea mea, nu avea o sticlă de tequila, ci pâine proaspătă, fructe şi cafea. Am mâncat împreună, pe verandă, sub soarele rece al dimineţii. I-am povestit ce zisese fetiţa, că bărbatul care o căuta pe Grey urma să ne găsească şi aici, aşa cum ne găsise la spital, şi că timpul nostru aici era limitat.

Vivi a tras dintr-o ţigară cu cuişoare şi a expirat un nor de fum, gândind rapid.

— Ce este? am întrebat-o.

— Este… Poate că-i aşa cum ne putem găsi noi trei

una pe cealaltă, a zis ea. Are sângele ei, deci o poate găsi şi el.

— Ce sens are?

— Futu-i, Iris! Nu ştiu. Nu ştiu ce înseamnă. Nu am răspunsuri pentru tine. Încerc doar nişte idei, încerc o sesiune de brainstorming.

— OK, OK, bine. Ce facem acum?

— Mergem mai departe, cred.

— Pentru totdeauna?

— Până ce ne dăm seama.

— Să ne dăm seama de ce?

— Cum ucidem un minotaur? Suntem oameni, nu? Suntem specia dominantă cu un motiv. Suntem înfricoşători. Avem arme. Ar trebui să putem omorî uşor o vacă bipedă.

Vivi şi-a stins ţigara.

— Nu mai am răbdare, a zis, ridicându-se şi intrând.

Am auzit-o cum mormăia pentru sine, când a îngenuncheat lângă Grey şi i-a strecurat o pernă sub cap.

— Vreau să mă întorc la Budapesta. Vreau să beau bere de soc şi să mă giugiulesc cu femei maghiare superbe, în fiecare seară. Mă auzi? Trezeşte-te şi rezolvă situaţia! Îmi place viaţa mea.

Am inspirat lung, apoi l-am văzut pe Tyler la capătul străzii, venind spre mine cu tenişi noi în picioare şi o cutie de pantofi Nike sub braţ. Cu cămaşa înflorată şi haina cu model leopard, era un anacronism pe străzile pietruite cu case vechi.

— Mişto tenişi, am zis, când s-a aşezat lângă mine, pe verandă.

I-am oferit o banană şi ce-mi mai rămăsese din

cafea.

— Păi, a zis el, după ce a luat o gură. Nu sunt tocmai stilul meu, dar nu mai aveau mocasini Gucci din piele de şopârlă, aşa că… ce era să fac?

— Credeam că nu te vom mai revedea.

— M-am dus la gară. Mi-am luat bilet. Am urcat în tren şi mi-am găsit locul.

— De ce eşti aici?

— S-a declanşat o alarmă de incendiu şi au evacuat toţi pasagerii. Nu era să aştept în frig, pe un peron.

— Şi eu, care mă gândeam că ai fost lovit de un puseu de conştiinţă!

— Doamne, nu!

Tyler şi-a întins picioarele lungi în faţă, lovindu-şi tenişii noi unul de altul.

— Am citit despre sora ta.

Tyler nu a zis nimic.

— Dacă nu vrei să vorbeşti despre ea…

— E în regulă. Doar că…

Şi-a scărpinat rădăcina nasului şi a continuat:

— S-a întâmplat acum multă vreme. Eu sunt cel mai mic dintre patru copii. Singurul băiat. Eram la plajă, într-o vară. Aveam cinci ani şi Rosie şapte. Înotam bine. Ne provocam între noi să înotăm tot mai departe.

Povestea de parcă ar fi citit un articol de pe Wikipedia. Aşa vorbeam şi eu despre răpirea mea, dacă eram nevoită. Să elimin emoţiile şi să povestesc doar faptele principale făcea lucrurile mai uşoare.

— Am fost prinşi de un val şi ne-a tras dedesubt. Când m-au scos, n-am avut ritm cardiac trei minute. M-au resuscitat. Pe ea nu au putut-o aduce înapoi.

— Ştiu că nu e suficient să spun asta, dar îmi pare rău.

Tyler mai avea doar 3% baterie, dar şi-a deblocat telefonul şi a intrat în folderul cu Favorite. Mi-a arătat fotografii cu Rosie. Fetiţa din articol, cu păr lung şi negru şi un breton des. Erau de când îşi vizitase rudele din Seoul. Din prima zi de şcoală, cu ea rânjind fără dinţi. Cu ea jucându-se cu cele două surori adolescente şi Tyler.

— Rosie era cea mai curajoasă şi mai pusă pe şotii dintre noi. Mereu intra în bucluc.

— Ca Vivi.

— Vivi îmi aminteşte de ea, într-adevăr. Amândouă pline de atitudine şi *incredibil* de iritante, însă tot adorabile.

Tyler şi-a pus telefonul deoparte.

— Grey crede că am fost acolo.

— Acolo unde?

— În Demilume. În cele câteva minute în care mi-a stat inima, acolo crede că m-am dus.

— Ha.

— Ce „ha”? A fost un „ha” ca o mărturisire.

— Doar că… Grey mi-a zis cândva că te considera special. Mă întreb dacă de asta nu te putem convinge să faci ce vrem.

Tyler murise. Tyler reînviase. Tyler era imun la compulsia noastră.

— Credeam că tu zici că-i totul în capul meu.

— Aşa cum vorbea Grey despre asta – am presupus, ca o persoană *normală,* că era o poveste. Nu îmi amintesc mare lucru din ziua aceea, după ce-am intrat în apă, dar îmi amintesc mirosul de fum, când am ajuns pe plajă. Mama mi-a zis că, odată cu apa pe

care am tuşit-o afară din plămâni în timpul procedurii, i s-a părut că am scuipat şi flori. Doar că... e real, nu-i aşa? Ce se întâmplă e real.

— Da. Cred că este.

— V-am luat un cadou, a zis el.

Înăuntrul cutiei de la Nike erau trei încărcătoare noi de iPhone. Tyler mi-a întins unul.

— Unul pentru tine, unul pentru mine, unul pentru sora ta tatuată agresiv.

— Mersi. E ciudat de atent din partea ta.

— Oamenii sunt mereu *atât* de surprinşi când mă dovedesc a nu fi un ticălos cu acte-n regulă.

— Să fiu sinceră, chiar pari să depui eforturi serioase să te porţi aşa.

— Face parte din imaginea mea, micuţă Hollow. Vibe de băiat rău. De fapt, sunt *foarte* profund.

— Ştiam eu că trebuie să fie vreun motiv pentru care Grey se vedea cu tine!

— În afară de aspectul meu scandalos de atrăgător, adică? Nu m-am dus de fapt la gară, să ştii.

Tyler a mai luat o gură din cafeaua mea şi s-a întors să privească prin uşă, spre locul unde dormea Grey pe covorul murdar.

— Vreau să fie bine. *Trebuie* să fie bine.

— Şi eu, am zis, şi l-am bătut pe spate.

Era ciudat, dar atât de bine, să fiu aşa de aproape de cineva fără să îmi fac griji că-şi va înfige dinţii în pielea mea, să mă guste.

— Şi eu.

*

M-am calmat cu trei respiraţii adânci, înainte să-mi

pun telefonul la încărcat.

Pentru prima dată, mi-am editat aplicaţia Find Friends, scoţând-o pe mama din lista de persoane care puteau vedea unde mă aflam. Dacă ştia unde eram, ar fi urcat în primul avion, să vină să mă aducă acasă. Nu puteam permite asta. Nu era sigur pentru ea.

Am atins numele ei din lista de Favorite şi am sunat-o.

— Iris, Iris, Iris! a suspinat mama, jumătate de secundă mai târziu. Doamne! Vorbeşte cu mine, iubito!

— Sunt bine, am zis.

Durerea din vocea ei era muşcătoare. O simţeam în sânge. Doamne, cum îi putusem face una ca asta?

— Sunt bine.

— Unde eşti? Ştiam că nu trebuie să te las să stai cu *chestia aia.* Vin să te iau.

Chestia aia?

— Nu pot să-ţi spun. Sunt în siguranţă, dar încă nu pot să vin acasă. Nu ştiu câtă vreme voi mai fi plecată.

Nu ştiu dacă mă voi putea întoarce vreodată.

M-am gândit la şcoală şi la viitorul imaginar, construit cu grijă, la care-mi permisesem să visez de ani întregi. Cel în care purtam o bluză de trening bleumarin cu Universitatea Oxford, cărându-mi manualele peste peluzele Colegiului Magdalen. Cel în care aveam colegi care nu mă cunoşteau drept o persoană dispărută în condiţii misterioase sau drept sora mai mică a unui supermodel, ci drept Iris Hollow, studentă la Medicină. Cel în care aveam o iubită sau un iubit şi un sărut nu era înfricoşător. Cel în care mă duceam să vâslesc pe râul Cherwell şi beam, cidru la picnicurile de vară cu prietenii şi îmi petreceam ore în şir învăţând în biblioteci din sălile sfinte ale unor vechi

biserici.

Un viitor care, în acest moment, părea să-mi alunece printre degete – dar îmi susţineam sora şi asta conta mai mult decât orice.

— Chestia aia mi-a luat totul, a zis Cate. Nu vreau să o las să te ia şi pe tine. *Spune-mi* unde eşti. Eşti a mea, nu a ei. Mă auzi? Eşti *a mea.*

— Vorbeşti despre… Grey?

— Stai departe de ea, Iris! Te rog. Oriunde ai fi, stai departe de ea. Nu eşti în siguranţă, eşti…

— Cate. Opreşte-te! *Nu* o părăsesc. Nu îmi abandonez surorile.

— Să nu ai încredere în ea. Fugi! Ascultă-mă. Fugi. Trebuie să fugi. *Fugi.* Nu este…

Am închis şi mi-am apăsat podul palmei peste gură, ca să nu suspin. Telefonul mi-a vibrat de un apel primit. Poza mamei, împreună cu mine, a umplut ecranul. Părul meu opalescent şi fruntea palidă erau lipite de obrazul ei înroşit, de buclele negre. Zâmbeam amândouă. Trăsăturile noastre erau uluitor de diferite. Apelul s-a încheiat, dar mama a sunat iar şi iar şi iar. I-am blocat numărul.

Mama îmi numise sora *chestia aia.* Mama îmi spusese să fug de ea.

Nu ştiam ce să fac cu informaţia primită. Mi-am înghiţit repulsia şi m-am sprijinit de perete. Casa tăcea. Noi trei eram împreună. Grey trăia. Era suficient.

Am savurat calmul câteva minute, apoi am scris „minotaur” în Chrome şi am apăsat *Căutare.* Am găsit imagini cu un taur demonic, imens, cu un topor, o reprezentare grafică a răului şi proporţiilor exagerate. Era adesea desenat cu pătrăţele pe abdomen, cu copite despicate, cu ochii roşi. Nu semăna deloc cu

bărbatul care ne urmărea.

Articolul de pe Wikipedia repovestea mitul grecesc al unui monstru mâncător de carne de om, prins în centrul unui labirint construit de meşterul Dedal. Am continuat. Minotaurul apărea în *Infernul* lui Dante, ceea ce mi-a stârnit interesul – era una dintre cărţile preferate ale lui Grey –, dar era menţionat scurt, iar Dante şi Virgiliu treceau repede pe lângă el. Picasso a inclus creatura în câteva dintre schiţele lui. Existau minotauri în *Dungeons & Dragons* şi *în Assassin's Creed.* Inutil.

În secţiunea *Vezi mai multe* exista o listă de entităţi comparabile: am făcut clic pe *Cap-de-Taur,* „gardianul lumii de dincolo în mitologia chineză" şi am citit despre el şi despre Faţă-de-Cal, doi păzitori ai tărâmului morţilor, care prindeau sufletele oamenilor şi le târau în iad. M-am întors şi am atins alt nume, care mi se părea vag cunoscut: *Moloch.* „Un zeu din Canaan, asociat cu jertfirea copiilor". Am strâns din buze şi m-am uitat peste articol: dovezi arheologice ale sacrificiilor infantile în Cartagena, Cronos devorându-şi copiii.

M-am oprit la pictura lui Peter Paul Rubens care fusese inclusă în text: *Saturn devorându-şi fiul*. În ea, un zeu dezbrăcat, cu părul şi barba cenuşii, se apleca peste un copil pe care-l ţinea în mână şi îi smulgea carnea din piept cu dinţii.

— Doamne! am şoptit.

Am pus jos telefonul şi mi-am trecut mâinile prin păr. Trebuia să fac duş. Trebuia să dorm.

Am urcat. Existau două dormitoare, deşi unul era nemobilat şi patul dublu din celălalt nu avea aşternuturi, iar salteaua era pătată şi lăsată. Fetiţa

dormea, m-am gândit eu, în cuibul de pături fetide din colţul camerei, cu straturile pline de frunze şi de bucăţele de hârtie. Am îngenuncheat şi am despăturit un pătrat de ziar, o tăietură fragilizată de vreme. *Copil dispărut,* zicea titlul, urmat de o poză alb-negru a unei fetiţe. Dedesubt: *Agnes Young, în vârstă de 11 ani, unica fiică a lui Philip şi a Samanthei Young, lipseşte de cinci zile.* Am atins cu degetele faţa fetiţei, cămaşa de noapte din bumbac alb pe care o purta, atât de cunoscută. Altă tăietură anunţa moartea Samanthei Young, anul trecut, la vârsta de 96 de ani. *Reunită cu fiica ei iubită, Agnes, în sfârşit,* scria. Le-am împăturit şi le-am pus de unde le luasem, cu gândurile lipite de cele două date.

După asta am stat în cabina de duş multă vreme, cu genunchii la bărbie şi braţele în jurul pulpelor, ghemuită sub apa care cădea, la fel de nemişcată ca o piatră de râu.

Am plâns. Nu mult şi nici uşor. Câteva suspine adânci, care mi-au cuprins coastele şi m-au strâns. Am plâns pentru zilele în care lipsise Grey şi de uşurare că era aici şi am plâns pentru mine, pentru viaţa la care muncisem şi pentru viaţa pe care mi-o doream, o viaţă care acum părea atât de fragilă. Am plâns pentru că mama o credea periculoasă pe sora mea şi am plâns fiindcă o parte din mine ştia că era adevărat.

Când am terminat, mă simţeam mai bine. M-am schimbat înapoi în tricoul şi în blugii transpiraţi, cu pielea protestând din cauza sării şi murdăriei lipite de materiale.

Tyler a vegheat primul, în timp ce eu şi Vivi dormeam pe podeaua din living, alături de Grey. Ziua era neobişnuit de frumoasă pentru Edinburgh pe timp

de iarnă. Camera era încălzită de boiler, iar aerul duhnea a pădure putrezindă, însă nimeni nu dormise cu o noapte înainte, iar nopţile anterioare fuseseră încărcate de stres, de aşteptare şi de dorinţă, aşa că amândouă am căzut într-un somn adânc, fără vise. Am dormit mai adânc decât reuşisem în multe săptămâni, cu degetele lipite de încheietura lui Vivi, de o parte, şi de gâtul lui Grey, de cealaltă. Ritmul pulsurilor lor îmi servea drept metronom.

M-am trezit ca printr-o perdea înceţoşată, după-amiaza, când fetiţa – Agnes – s-a întors. Am privit-o o vreme cum şedea pe un scaun de lângă geam, cu puşca în poală. Când m-am trezit iar, era noapte. Casa era întunecată, dar în bucătărie era lumină şi auzeam vocile lui Vivi şi Tyler – înmuiate de alcool, îmi imaginam. Mi-am pus palma pe obrazul lui Grey. Febra îi cedase după-amiază şi pielea nu-i mai transpira. Când am îndepărtat bandajele de pe braţele ei, florile se ofiliseră, iar rănile din care crescuseră erau aproape vindecate.

— Hei, puştoaico! a şoptit o voce răguşită.

Am ridicat privirea. Ochii lui Grey erau doar uşor întredeschiși, dar zâmbea.

— Te-ai trezit!

— Ssst, a zis Grey, râzând încet. Am nevoie de câteva minute de linişte, înainte să trebuiască să mă ridic.

— Am crezut că ai murit, am şoptit, cu faţa îngropată în scobitura umărului ei. Am crezut c-ai murit.

— Nu, sunt aici. Sunt aici.

— În apartamentul tău era un cadavru. Te urmăresc unii. Un tip cu un craniu de taur pe cap. Fetiţa, Agnes,

spune că te poate găsi şi aici.

— Cât am dormit? Ar trebui să pornim la drum înainte să dea de noi.

— Cine e? Ce vrea de la tine? El ne-a răpit când eram mici?

Grey mi-a trecut degetele prin păr şi mi-a dat o şuviţă după ureche.

— Nu, nu ne-a răpit când eram mici.

— Ai zis în *Vogue* că-ţi aminteşti. Că-ţi aminteşti tot ce ni s-a întâmplat. Ce ni s-a întâmplat?

Din bucătărie s-a auzit un pufnet de râs. Al lui Vivi.

— Cine mai e aici? a întrebat Grey.

— Vivi şi Tyler.

— A venit Tyler?

— Nu am putut scăpa de el.

Grey a zâmbit.

— Pot să îl văd?

— Ce vom face, Grey? Unde mergem acum? Cum putem fugi de un duşman care ne va găsi mereu?

Grey a încercat să spună ceva, dar a început să tuşească.

— Stai aşa. Îţi aduc apă.

M-am ridicat, m-am întins şi m-am dus în bucătărie. Vivi rămăsese în top şi blugi. Ţinea picioarele desculţe pe masă, avea o ţigară în gură şi una după ureche. Ea şi Tyler jucau cărţi şi beau whiskey. Tatuajul cu glicină al lui Vivi se mărise de când nu-l mai văzusem. I se răsucea sub sutien şi în jurul cutiei toracice, peste stomacul plat şi în jurul portretului lui Lady Hamilton, apoi îi cobora sub talia blugilor. Boboci mov, în acuarelă, înfloreau de pe viţe. Unele frunze începuseră să se răsucească şi să se înnegrească de putregai. Mă întrebam dacă fusese

intenţionat sau dacă cerneala o luase razna pe pielea ei.

— Joci şi tu? a zis Tyler, cu o ţigară de-ale lui Vivi în gură.

Nu purta nici el tricou. Am încercat să nu mă uit prea lung la el.

— Voi doi jucaţi poker şi vă faceţi muci când ar trebui să staţi de şase? am întrebat şi am turnat un pahar cu apă de la chiuvetă.

— Avem amândoi toleranţe foarte mari la alcool, a zis Vivi.

— Adică suntem beţivi funcţionali care au nevoie de cel puţin câteva doze de alcool medicinal în fiecare zi, pentru a opera. Să ne facem muci a fost un lucru responsabil. Cum e Grey?

— S-a trezit, am zis şi am făcut semn din cap spre Tyler. Vrea să te vadă.

Tyler s-a ridicat atât de repede, încât şi-a răsturnat scaunul. I-am întins paharul.

— Du-i ăsta.

— Cum se simte? a întrebat Vivi.

— E slăbită. Sunt obişnuită cu ea puternică. Să o văd aşa e ciudat.

— Slavă Cerului că s-a trezit şi ne poate spune ce să facem!

Dacă mai trebuia să iau *o singură* decizie…

Vivi a mimat că-i explodează capul.

— Unde este Agnes?

Vivi a părut derutată.

— Cine?

— Fetiţa.

— Ah. Puştoaica s-a urcat pe acoperiş, cu puşca. A zis că, dacă vine el, va veni noaptea. Se crede Clint

Eastwood, sau aşa ceva.

— Îi duc nişte ceai.

Nu am văzut niciun ceainic, aşa că am pus la fiert o oală cu apă.

— Febra lui Grey a cedat, am zis, căutând căni în dulap. Ar trebui să plecăm de-aici imediat ce-şi revine. De preferinţă, *treji.*

— Da, da, a făcut Vivi, aplecându-se peste masă şi uitându-se în cărţile lui Tyler.

Am găsit două căni în chiuvetă, cu o crustă de jeg. Păreau cunoscute: lut simplu la exterior, smalţ verde la interior, toarte imperfecte. *GH* imprimat pe fund, marca creatorului. Gabe Hollow. Grey le adusese aici de la Londra, probabil. Am luat una, ţinând-o aşa cum ar fi ţinut-o el cât o modela pe roata olarului. Mâinile mele, exact unde fuseseră mâinile tatei.

Am amestecat frunze întunecate în amândouă.

Când m-am întors în living, Tyler şi Grey erau strânşi laolaltă pe canapea, cu capul ei pe umărul lui şi degetele lui în părul ei. Am rămas pe scări şi i-am auzit vorbindu-şi blând, în şoapte uşurate de *Mi-a fost dor de tine* şi *Te iubesc* şi *îmi pare rău.* Am urcat mai departe, s-o găsesc pe Agnes. Era în camera ei, stând pe acoperişul aflat imediat lângă geam, cu picioarele înnegrite tot desculţe, chiar şi în frigul muşcător care se lăsase după apus. I-am întins una dintre cănile de ceai aburinde. A ezitat o clipă, apoi a luat-o.

M-am târât prin geam şi m-am aşezat lângă ea. Am privit oraşul. Lumina slabă a cerului de iarnă picta lumea în nuanţe de gri. Pentru o vreme, ne-am sorbit ceaiul în tăcere.

— Ai fost acolo, am zis, în cele din urmă.

Era o bănuială.

— Ai căzut. În acelaşi loc în care am ajuns eu şi surorile mele când eram mici. Doar că tu n-ai reuşit să vii acasă, aşa ca noi. Te-ai împotmolit.

Agnes sorbea ceai şi nu mă contrazicea. Am continuat:

— Grey te-a găsit şi te-a adus înapoi, cumva – dar petrecuseşi deja prea multă vreme acolo. Te-a pătruns. Te-a schimbat.

— Demilumea nu îţi dă drumul niciodată, a zis ea. Nu de tot.

Ceaiul îi udase gâtul şi îi mai netezise asperităţile din glas.

Suna aproape ca un copil, nu ca o sălbăticiune.

— Ar trebui să fie o călătorie fără întoarcere. Ce ajunge acolo n-ar trebui să poată reveni.

— Ce este Demilumea? Sora mea crede că e un spaţiu dintre viaţă şi moarte.

— Are dreptate. Este un loc liminal, la graniţele morţii şi vieţii – deşi m-am gândit că seamănă a iad. Tot ce moare trece pe acolo. Oameni, animale, plante. Cele mai multe fiinţe se mişcă repede, aşa cum trebuie, dar unele se blochează. Oameni, de obicei. Cei care nu pot renunţa sau care sunt jeliţi prea adânc de cei lăsaţi în urmă. Ştii cântecul acela popular vechi, *Mormânt neliniştit?*

Am expirat în cană. Respiraţia mi s-a ridicat de la suprafaţa ceaiului şi mi-a trimis un nor cald şi umed spre faţă. Da, ştiam cântecul. Era vorba despre o femeie care murise, iar iubitul ei o jelise atât de profund, plângând la mormântul ei un an, încât nu îşi putea găsi pacea. Agnes spunea oare că durerea celor vii îi putea tulbura pe cei morţi, îi putea prinde într-un spaţiu între viaţă şi moarte?

— Dacă nu ai murit, cum ai ajuns acolo?

— Când eram mică, mă jucam la apus în parcul Holyrood. Erau acolo nişte ruine ale unei capele, despre care oamenii spuneau că ar fi fost bântuite. Părinţii îmi interziseseră să mă joc acolo, dar eram curioasă. Am auzit o voce de cealaltă parte a unei intrări în ruină. Am urmat-o. Am ajuns în altă parte şi n-am mai găsit drumul înapoi. Uneori, vălul dintre vii şi morţi se subţiază. Uneori, morţii le vorbesc viilor şi îi amăgesc dincolo.

— Asta ni s-a întâmplat şi nouă? am şoptit.

Agnes a sorbit din ceai.

— Aţi dispărut în seara de Anul Nou?

— Chiar când a bătut miezul nopţii.

— Între ani. Are sens. Vălul este cel mai subţire în momente liminale. La apus, la răsărit, la miezul nopţii.

Agnes arăta ca un copil, dar nu aşa vorbea. Lipsise decenii. Mă întrebam ce vârstă mintală avea.

— Dacă eraţi lângă o uşă în ruină, poate c-aţi auzit chemarea morţilor. Poate că aţi urmat-o.

— Eram în Centrul Vechi, pe o stradă unde arsese o casă, cu câteva săptămâni înainte. Era distrusă – cu excepţia cadrului uşii din faţă. Era încă acolo, rezista.

Agnes a încuviinţat.

— O uşă care, cândva, ducea undeva, dar acum duce în altă parte.

— Te-ai întors. Eşti ca noi.

— Nu sunt ca voi. Trebuie să înţelegi că voi sunteţi diferite. De ce crezi că sunteţi atât de frumoase? De flămânde? De capabile să supuneţi voinţele celor din jurul vostru? Sunteţi precum florile morţii care cresc peste tot unde călcați voi: superbe la vedere, chiar îmbătătoare, dar dacă te apropii prea mult afli curând

că dedesubt coace un lucru putred. Aşa este frumuseţea în natură, adesea. Un avertisment. O deghizare. Înţelegi?

— Nu.

Dar, la un anumit nivel, înţelegeam. Petalele mov, nefireşti, ale florii de gluga călugărului ascundeau o otravă letală. Broaştele veninoase erau frumoase ca nişte pietre preţioase – şi un gram din toxina care le acoperea pielea putea ucide mii de oameni. Frumuseţea extremă însemna pericol. Frumuseţea extremă însemna moarte.

— În sângele vostru există ceva care vă permite să treceţi între vii şi morţi şi înapoi după plac.

— Atunci, tu cum te-ai întors?

— Prin rune scrise pe pielea mea cu sângele surorii tale. Runa pentru moarte.

Agnes mi-a luat mâna şi mi-a desenat o formă în palmă, cu degetul: o linie cu trei coarne în partea de jos, în forma unei săgeţi întoarse.

— Runa pentru trecere.

Agnes a desenat un M.

— Runa pentru viaţă.

De data asta, a desenat inversul primei rune: o linie cu trei colţi la vârf.

— Grey şi-a dat seama. Nu ştiu cum. O incantaţie cu sânge şi limbaj le permite morţilor să se strecoare în lumea viilor.

— Dar tu nu eşti moartă.

— Nu. Bărbatul care vă vânează este. Eu pot rămâne aici fiindcă aici e locul meu – nu am murit niciodată –, dar el poate să traverseze doar temporar, folosindu-se de sângele lui Grey şi de rune.

— De ce suntem diferite? De ce noi ne-am putut

întoarce? De ce sângele nostru ne permite să venim şi să plecăm după plac?

— Sora voastră este o amăgitoare. Un lup în blană de oaie.

Agnes mi-a atins cicatricea de la baza gâtului cu un deget vineţiu.

— Crezi că există vreun lucru oribil pe care nu l-ar face ca să vă salveze? Vreo limită pe care nu ar încălca-o? Vreun sacrificiu la care nu ar fi dispusă?

— Spune-mi. Spune-mi adevărul.

— Ai fi mai fericită fără el.

— Ştiinţa înseamnă putere.

— Şi ignoranţa, binecuvântare.

Am auzit un icnet înfundat de jos, urmat de un pocnet. Agnes şi-a tras mâna înapoi. Ne-am privit o secundă, întrebându-ne din ochi dacă auziserăm. A urmat o tăcere de câteva secunde. Apoi, ţipătul lui Vivi ne-a făcut să ţâşnim. Am alunecat pe acoperiş, în timp ce încercam să intru în casă. Agnes a fost mai rapidă. Era mai mică şi mai agilă. Ajunsese deja pe scări, când eu am trecut prin geam, cu braţele şi picioarele agitându-se şi adrenalina la vârf. Am auzit zgomot de sticlă spartă; un icnet de durere; pe Tyler înjurând. Am coborât câte trei trepte deodată şi m-am oprit pe ultima, în spatele lui Agnes, care ţintea cu puşca.

Bărbatul ne găsise. Într-o mână o ţinea pe Grey de păr, căreia îi atârna bărbia în piept, cu halatul de spital de pe ea ca un tablou de Jackson Pollock în vomă şi sânge. Vivi, încă purtând doar topul şi blugii, era pe umărul lui, muşcând, zgâriind şi lovindu-l cu picioarele. Tyler agita o sticlă spartă de vin şi încerca să îl înjunghie în piept, dar era prea lent, cu reflexele încetinite de băutură. Pumnul bărbatului l-a lovit în

plină figură şi el s-a prăbuşit pe podea.

Agnes a ţipat. Bărbatul s-a uitat spre noi. Agnes a armat şi, fără ezitare, a tras. Puşca s-a declanşat şi umărul bărbatului a devenit un masacru. Dar n-a sângerat. A icnit, a lăsat-o jos pe Vivi, i-a dat drumul lui Grey şi s-a năpustit spre noi. Agnes a tras iar, dar bărbatul era furios. Chiar dacă al doilea foc i-a smuls o bucată de carne moartă de pe gât şi a trimis aşchii din masca lui de os prin aer, ca nişte boabe de orez, n-a fost suficient să îl oprească. Ne-a izbit pe amândouă de perete, iar lemnul şi tencuiala s-au rupt sub greutatea noastră. S-a întunecat brusc şi nu mai puteam respira, cu două trupuri deasupra mea şi o grămadă de dărâmături muşcându-mi din gât şi din părţile moi ale spatelui. Apoi, greutatea lui a dispărut şi eu am respirat iar. Lumea s-a înceţoşat, distorsionată de durere. Am tuşit, scuipând un jet de sânge într-o parte.

Trecusem prin perete şi zăceam pe podeaua bucătăriei. Am dat-o pe Agnes la o parte şi m-am ridicat, încercând să ignor că trupul ei părea prea moale şi că gâtul îi era întors într-un unghi ciudat. N-aveam niciun membru rupt, dar de câte ori inspiram îmi pocnea între coaste o durere aprinsă, care mă făcea să icnesc. M-am împleticit înapoi prin gaura din zid – care, am remarcat în trecere, era plină de chestii târâtoare şi de mucegai negru. Tyler era leşinat pe jos, cu o parte a feţei însângerată. Camera era distrusă iar uşa din faţă, deschisă.

Nici urmă de bărbat sau de surorile mele.

Nu m-am oprit să văd dacă Tyler trăia. Am pescuit cuţitul lui Grey din buzunarul hainei şi am coborât scările spre stradă. Clavicula îmi pulsa de durere şi mi-au dat lacrimile. Undeva, nu departe, Vivi încă se

zbătea. Îi auzeam ţipetele gâtuite, loviturile de pumni pe pielea bărbatului, după colţ.

— Vivi! am încercat să strig, dar impactul îmi strivise ceva în plămâni sau în gât, aşa că am reuşit doar să şuier.

Am încercat să alerg, dar mă tot înclinam în lateral dacă mă mişcam prea repede. Aveam, probabil, o contuzie.

Apoi, strigătele lui Vivi s-au oprit brusc, fâsâind ca metalul fierbinte introdus în apă. Am cotit, aproape aşteptându-mă să găsesc bărbatul stând deasupra trupului ei lipsit de viaţă, dar strada era pustie. Am prins un iz de fum şi putregai. Câteva frunze uscate se roteau pe pietre, spre mine.

Atât.

Nu mai erau.

Surorile mele fuseseră luate.

— Nu! am spus răguşit, şchiopătând pe stradă. Nu, nu, nu, nu, nu!

Nu puteau să dispară.

Nu permiteam aşa ceva.

Nu amândouă.

Nu din nou.

Am bătut la uşi şi la geamuri, şuierând gemete de animal rănit.

— Vivi! Grey! Vivi! Grey!

Am zgâlţâit clanţe şi am sunat la sonerii. La geamuri s-au aprins lumini. Localnici adormiţi au venit la uşi şi m-au înjurat. *Nu ştii ce oră e, nesimţito?*

Undeva, nu departe de unde mă aflam, surorile mele fuseseră târâte printr-o fisură în lume. Nu ştiam cum să le urmez. Singura care ştia – o fetiţă cu membre putrede – era, bănuiam eu, deja moartă. Poate

şi Tyler.

Ceva mi s-a strâns în piept, găurindu-mi plămânii. Nu mai puteam suporta. Am căzut în genunchi, în stradă, chinuindu-mă să respir printre coastele rupte, şi am plâns, cu fruntea apăsată pe pietre, până când am auzit sirenele.

Capitolul 17

Am şchiopătat înapoi la casa lui Agnes, în ceaţă, înainte să vină poliţia şi să mă aresteze. Ce aş fi putut spune ca să mă justific? *Vedeţi dumneavoastră, domnule poliţist, surorile mele au fost răpite şi duse într-un purgatoriu enigmatic, nu ştiu de ce. Bănuiesc că nu se întâmplă prima dată.*

Am închis uşa din faţă după mine, am tras draperiile şi am lăsat o singură lumină aprinsă.

Tyler trăia. Agnes nu.

El şedea pe podeaua bucătăriei, lângă corpul ei mic şi frânt. Plângea încet. Din orbitele lui Agnes ieşeau flori, din gură îi creşteau viţe, iar lichenii îi colonizau faţa şi gâtul. M-am aşezat de cealaltă parte a ei şi mi-am pus mâna pe umărul gol al lui Tyler. Aşa am stat o vreme, cu lacrimile curgându-ne pe obraji. Apoi, i-am încrucişat braţele pe piept lui Agnes. Pielea ei deja părea uscată, iar încheieturile îi pârâiau. Florile carnivore creşteau de sub unghiile ei, trosnindu-le şi crăpându-le ca să creeze loc bobocilor. Furnicile şi gândacii îşi găsiseră deja casă în cavităţile moi ale feţei. Duhoarea aspră a corpului ei făcea aerul cald din bucătărie să aibă gust sălbatic.

Tyler m-a privit. Avea un ochi injectat, un vas de sânge spart. Pometele de sub el ieşea ciudat în afară,

rupt şi apăsat dureros în piele. Expresia lui era întrebătoare.

Am clătinat din cap.

— Le-a luat, am spus, răguşită. Nu le-am putut urma. Le-am… le-am pierdut. Pe amândouă.

Tyler n-a zis nimic.

Am ars corpul lui Agnes în şemineu. Mi se părea greşit să-l las abandonat pe podeaua unei case pustii, o moarte neobservată şi nejelită. Când am ridicat-o, era uşoară, scobită, ca un copac căzut de multă vreme. Am ars-o înfăşurată în pătura ei şi am folosit tăieturile din ziare cu care dormea ca să aţâţăm focul. N-a durat mult. Rugul nu mirosea a carne şi păr arse, ci a verdeaţă afumată şi a incendiu de pădure.

Speram să-şi găsească pacea unde ajungea acum.

— Cred că ai un plan, a zis Tyler, încheindu-şi cămaşa înflorată. Voi, cele din familia Hollow, păreţi să aveţi unul mereu.

— Grey e cu planurile, am clătinat eu din cap, nu eu. Eu doar o urmez. Nici măcar nu m-am luptat. Am… stat acolo, cât îl împuşca Agnes. Am lăsat *un copil* să mă apere.

— S-a dovedit o idee bună, a zis Tyler, atingându-şi obrazul fracturat cu degetele. Uite ce, eşti sora lui Grey. Eşti puternică şi deşteaptă şi, sincer, la fel de îngrozitoare ca ea. Cum mergem după ele?

— Nu ştiu.

— Ba ştii, pentru că ai mai fost acolo. *Cum mergem după ele?*

Am expirat, frustrată.

— Cum ajungi în lumea morţilor?

Eram sigură că asta încercam să facem: să găsim un spaţiu straniu dintre aici şi nimic.

— Bănuiesc că poţi muri ca să ajungi acolo, deşi pare o soluţie foarte permanentă.

L-am privit în ochi.

— Pentru tine nu a fost.

— Aş prefera să nu mai repet experienţa.

— E în regulă, am zis, deja croindu-mi drum spre scări. Pot să merg eu. Umplu cada, mă ţii sub apă până mor, apoi mă laşi un minut şi apoi mă resuscitezi. Le găsesc eu.

Văzusem asta într-un film sau citisem într-o carte? Funcţionase atunci – de ce nu ar fi mers şi acum? Voiam ca Tyler să spună da, înainte ca adrenalina mea să scadă şi să redevin laşă. Inima îmi bătea atât de repede, încât simţeam că sunt pe cale s-o vomit. Deja îmi imaginam momentul teribil în care plămânii mei febrili înghiţeau un flux de apă, în timp ce el mă ţinea, iar eu mă zbăteam.

— Iris, a zis el, trăgându-mă înapoi. Nu te înec. Nu-mi cere aşa ceva.

Mi-am smuls mâna dintr-a lui.

— Vrei să o salvezi sau nu? am strigat, pentru că îmi ceda curajul.

Nu crezusem mereu că aş putea muri pentru surorile mele? Iată ocazia! Eram prea slabă ca să profit?

— Trebuie să mergem împreună, a zis Tyler.

Am oftat şi m-am înmuiat.

— Ochiul tău arată oribil.

— Am primit un croşeu de dreapta de la un demon, direct în orbită. Sincer, mă mir că nu-s mort. Structura mea osoasă delicată nu este potrivită pentru lupta fizică.

Am luat o pungă de legume vechi din congelator şi

i-am aruncat-o. Era cazul să mergem amândoi la spital, dar simţeam încă un iz nefiresc în aer. M-am gândit că, dacă nu le urmam în noaptea aceea, era posibil să nu reuşim altă dată. Am fi uitat că lucrurile imposibile erau posibile. Era acum ori niciodată. Trebuia să fie.

Am tras draperia puţin şi m-am uitat în noaptea de smoală care se lăsase peste Edinburgh. Undeva, acolo, era o uşă care ducea în altă parte, o fisură în lume prin care alunecau băieţi şi fetiţe şi nu se mai întorceau.

Aproape niciodată.

Noi trei ne întorseserăm, cumva. Găsiserăm o cale.

— Ţi-a povestit vreodată Grey ce ni s-a întâmplat când eram mici? l-am întrebat pe Tyler, care-şi apăsa pe faţă punga cu legume.

Flăcările care arseseră trupul lui Agnes s-au preschimbat în fum şi os.

— Evident că nu. Aş fi vândut imediat povestea către *Daily Telegraph,* dacă-mi spunea.

Când l-am privit urât, Tyler şi-a dat ochii peste cap.

— Glumesc. Nici măcar n-aveam voie să întreb.

— Dar ai fost curios?

— Şi încă cum. Am crescut citind forumuri pe Reddit şi privind emisiunile speciale despre crime nerezolvate, ca toată lumea. *Evident* că voiam să aflu răspunsul. Uneori, când se îmbăta, povestea despre asta într-un fel vag, de parcă se întâmplase altcuiva. Era aproape ca… o poveste întunecată, despre trei surori care căzuseră printr-o fisură în lume şi se întâlniseră cu un monstru care le făcuse ceva oribil.

— Ce le făcuse monstrul?

Tyler m-a privit lung, cu boabe de mazăre lipite de faţă.

— Nu ştiu, micuţă Hollow. Dar îmi pot imagina. Tu

nu?

M-am dus să iau puşca de unde o lăsase Agnes. Nu mai ţinusem niciodată o armă în mână. Mi s-a părut grea şi mai letală decât mă aşteptasem.

— Deci unde mergem? a întrebat Tyler.

— Unde a început totul.

— Nu mai vorbi în ghicitori, te rog! Ce *înseamnă* asta?

— Ce ni s-o fi întâmplat s-a petrecut chiar aici, în Edinburgh. S-a întâmplat în Centrul Vechi, nu departe de aici. Acolo este o uşă. Sau, cel puţin, era. O uşă care, cândva, ducea undeva, însă acum duce în altă parte. Ne întoarcem acolo. Vom găsi o cale să le urmăm.

M-am uitat la un clip pe YouTube despre cum încarci o puşcă, în timp ce Tyler îndesa în rucsacul lui Vivi puţinele provizii pe care le strânsese din bucătăria lui Agnes. Ne-am pus hainele – a lui, ridicolă, a mea, funcţională – şi am pus în buzunar cuţitul lui Grey. Am plecat.

Afară, Edinburgh-ul era cuprins de bezna dinainte de zori. Ne-am îndreptat spre Catedrala Sfântul Giles, în direcţia străduţei de pe care dispăruserăm. Am mers, tremurând, prin labirintul de străzi înguste din Centrul Vechi, pe traseul din noaptea aceea, deşi nu îl cunoşteam din memorie, ci din rapoartele poliţiei şi din declaraţiile de martori ale părinţilor mei.

Energia lui Grey era prezentă, deşi nu era mai puternică decât o şoaptă. Fusese aici, însă nu recent. Cu ani în urmă. Am simţit şi energia lui Vivi, şi pe a mea. Da, pe aici merseserăm.

Apoi, am ajuns. Era *strada.* Zidurile de piatră erau aproape, de ambele părţi, şi vedeam până la capăt. Mi-

am dat seama de ce poliţia considerase imposibilă dispariţia a trei copii de sub nasul părinţilor. *Era* imposibilă.

— Ştiu locul ăsta, am zis încet. Am fost în vizită la bunici, de Crăciun. Ne plimbam pe strada asta, chiar când au început artificiile. Părinţii mei erau chiar în spatele nostru.

Mi-am trecut palmele peste cărămizi. Mi se părea greşit să fim aici, de parcă am fi tulburat morţii.

— Asta, am şoptit, privind o terasă de piatră. Era mai nouă decât celelalte.

Cărămida era lăptoasă, încă neacoperită de secole de murdărie.

— Asta este.

O placă de bronz era fixată în dalele de piatră din dreapta uşii de la intrare. *Ianuarie 2011. Aici au fost găsite surorile Grey, Vivi şi Iris Hollow, vii şi nevătămate, după ce dispăruseră timp de 31 de zile.* Numele noastre aveau o nuanţă aurie, probabil de la toţi turiştii care veneau aici şi frecau bronzul, să le aducă noroc.

Amintirile mele erau alunecoase. Îmi tot virau prin minte, uşor diferite de fiecare dată. Nu mai ştiam care erau ale mele şi care fuseseră lipite din altă parte, ca tabloul să devină complet. Îmi aminteam că mersesem pe strada asta, în noaptea aceea? Sau îmi aminteam doar că mă întorsesem?

— Arsese cu câteva săptămâni înainte de noaptea în care am dispărut, am zis. Era doar o carcasă, pe atunci.

Tyler a încuviinţat.

— Da, am văzut cu toţii pozele.

— Există poze?

Tyler m-a privit lung.

— Adică nu te-ai urmărit pe *tine* online?

— Încerc să evit să citesc orice are legătură cu catastrofa care mi-a distrus familia.

Tyler a oftat, şi-a scos telefonul şi a căutat pe Google *surori hollow dispariţie.*

Imaginea pe care mi-a arătat-o fusese postată în *r/Mistere nerezolvate* pe Reddit şi apărea sub titlul *Am fost în Edinburgh în ziua când au dispărut surorile Hollow şi am o groază de imagini de pe strada unde se aflau, când (se presupune că) s-a întâmplat. Idei?* Cel care postase credea că nu era posibil ca povestea părinţilor noştri să fie adevărată. Teoria lui fermecătoare era că mama ne Vânduse unor traficanţi de carne vie şi apoi intrase în panică şi ne răscumpărase, o lună mai târziu, când teroarea mediatică se dovedise insuportabilă. Chiar dacă ipoteza era de rahat, pozele de pe stradă păreau reale. M-am uitat la ele şi am mai citit din comentarii.

> **Îmi pare rău, dar n-are cum – PUR ŞI SIMPLU NU ARE CUM – să dispară trei copii de pe strada asta, dacă părinţii lor îi supravegheau. Nu ştiu ce aveau de câştigat sau cum şi-au ascuns fiicele de poliţie o lună, dar Cate şi Gabe Hollow au fost implicaţi.**
>
> Pun pariu că nu ai copii. Poţi să-i supraveghezi atent şi apoi, puf, nimic. Sunt nişte ticăloşi amăgitori. Am un fiu de trei ani. Ieri, eram pe urmele lui în băcănie. (Îi place să arate lucrurile de pe raftul de jos şi să-şi dea cu părerea ce sunt. „Sunt paste? Sunt paste? Dar

astea sunt paste?” Uite o veste pentru tine, puştiule: Dacă nu eşti în raionul cu paste, de obicei nu sunt paste. Ore de distracţie!) În fine, coteşte spre următorul raion şi mă iau după el, doar că nu-i acolo când ajung şi nici la următorul sau la următorul. L-am găsit, peste zece minute, pe o bancă din parcare, aşteptând cu o doamnă în vârstă simpatică. Dispariţia lui m-a făcut să mă gândesc la surorile Hollow şi m-am răzgândit. Teoria mea este că fetele au luat-o înainte” au cotit greşit, s-au pierdut, apoi au fost găsite de un prădător oportunist, care s-a răzgândit peste o lună.

Da, dar nici măcar nu-s cotituri pe strada asta. Nu puteau să fugă înainte şi să cotească şi să dispară. Cate Hollow a declarat constant că au dispărut de pe strada asta, în prezenţa ei. Două secunde, a zis. Două secunde, cât şi-a întors capul să-şi sărute soţul, şi în timpul acela cele trei fiice ale ei au dispărut fără urmă? O zic din nou. N-ARE CUM.

— Nu vreau teorii conspiraţioniste despre părinţii mei, am zis, dându-i lui Tyler telefonul. Pot să-ţi zic direct că nu au fost implicaţi.

— Citeşte mai departe, a insistat Tyler.

Am citit următorul şir de comentarii.

OK, uşa care stă singură e dubioasă rău. Cum de n-am mai văzut-o?

Îmi aduce aminte de tipul care posta despre scări găsite aiurea în pădure. Cate Hollow a zis că fetiţele se jucau lângă casa

care arsese, când le-a văzut ultima dată. Oare există o legătură?

Nu îmi amintesc sursa, însă am auzit poveşti despre oameni (mai ales copii) care au dispărut după ce au trecut prin uşi pe care le-au găsit în pădure. Lângă casa bunicilor mei, unde am crescut, erau nişte ruine unde nu aveam voie să mergem, pentru că de acolo dispăruseră trei copii. Copii ca toţi copiii, ne-am dus să investigăm cândva şi n-am găsit decât o uşă, ca asta din Edinburgh. Ne-am speriat aşa de tare că am fugit acasă şi nu ne-am mai întors.

Amintiţi-vă că vorbim despre teorii autentice, nu despre poveşti. Să nu alunecăm într-o discuţie despre răpiri extraterestre (din nou).

Sigur, sigur. Dar... Are cineva tupeul să treacă prin uşă?

Din păcate, nu mai e acolo. A fost demolată la câteva săptămâni după ce s-au întors fetele şi reconstruită. Dar da, evident, mulţi oameni au mai trecut prin ea în luna în care fetele au lipsit: poliţia, voluntarii, legiştii etc. Din nou, nu-i o uşă spre Narnia.

La naiba! Visele mele de a face dragoste cu Domnul Tumnus sunt din nou distruse!

M-am uitat iar la fotografia postată la început. Era o imagine de proastă calitate, făcută acum zece ani, cu o cameră slabă de telefon, pixelată şi tăiată ciudat. Reprezenta rămăşiţele înnegrite ale unei case de piatră, înconjurate cu panglică, cu cărămizi care

căzuseră pe trotuar. Uşa care stătea singură în picioare chiar *era* dubioasă. Emana un simţ al răului. Şi eu auzisem poveşti cu scări abandonate în pădure şi despre cum fuseseră oamenii avertizaţi să nu se apropie de ele. Văzusem poze cu unele. Păreau nelalocul lor şi de pe altă lume. Uşa arsă avea acelaşi efect.

Nu-mi puteam aminti prea bine noaptea în care dispăruserăm, dar îmi aminteam noaptea în care ne întorseserăm. Îmi aminteam cum stătusem fix în locul ăsta, goală, tremurând între surorile mele. Mi-o aminteam pe Grey şoptindu-mi ceva, şoptindu-i ceva lui Vivi, dându-ne câte o şuviţă de păr după câte o ureche. Îmi aminteam cum frigul îmi făcuse pielea să pară întinsă şi amorţită, de parcă aparţinea altei persoane. Îmi aminteam cum stătuserăm nemişcate, mute, aşteptând. Îmi aminteam o femeie care apăruse pe stradă, ţipase şi scăpase sticla de vin pe care o ţinea, când ne văzuse în beznă. Îmi aminteam că fugise spre noi, că mă învelise cu haina ei grea, că urlase la vecini să cheme poliţia şi că se chinuise să-şi scoată bluza de trening şi să i-o dea lui Vivi. Îmi aminteam luminile roşii şi albastre care se reflectau de pe dalele ude. Îmi aminteam drumul cu ambulanţa, spre spital, cu noi trei laolaltă, pe o targă, învelite cu pături de aluminiu şi într-o lumină aspră. Îmi aminteam că Grey refuzase să lase infirmierele să-i ia sânge şi, când încercaseră să o convingă, o luase razna şi ele se dăduseră înapoi, şoptind lucruri de genul „Nu au trecut oare deja prin destule?”. Îmi aminteam cum îi ţinuse Gabe feţişoara lui Vivi în mâni, după ce o ridicase în braţe, cu o expresie devenind din uşurată, cercetătoare şi apoi confuză, de parcă deja credea, de pe atunci, că

nu eram cum trebuia.

Mi-o aminteam pe Cate ducând-o pe Grey afară din spital, a doua zi, cu picioruşele încolăcite strâns în jurul şoldurilor mamei.

Mi-o aminteam pe Grey privindu-mă peste umărul mamei, în timp ce ne îndreptam spre lumină, în siguranţă în braţele ei. îmi aminteam cum mă privise sora mea în ochi o clipă, cu o urmă de surâs în colţul buzelor.

Îmi aminteam că-mi făcuse cu ochiul.

Îmi aminteam toate lucrurile acelea, dar nu şi unde fusesem cu doar câteva minute înainte ca femeia să ne găsească pe stradă.

Partea aceea dispăruse. Tot ce se întâmplase înainte era un abis întunecat.

— Uşa, am zis.

Am mărit imaginea. Chiar dacă era uşor neclară, tot vedeam florile albe care creşteau la baza pietrei.

— Este acelaşi loc, deşi s-a schimbat, i-am zis lui Tyler. O simt încă. Le simt pe toate.

Mi-am pus mâna pe uşa neagră, lucioasă, a casei reconstruite.

— Am trecut pe aici. Am venit pe aici.

Simţeam. Simţeam pulsul lui Grey în lemn, slab ca o inimă de pasăre.

Am inspirat adânc şi mi-am înghiţit repulsia. Petrecusem mare parte din ultimii zece ani încercând să uit acest loc. Îmi turnasem studiile ca pe ciment deasupra lucrului radioactiv care mi se întâmplase aici, în copilărie, şi care mă otrăvea mai departe. Îmi dorisem să cresc. Să termin facultatea, să am o carieră, să fiu ocupată cu micile neplăceri ale vieţii cotidiene, de care se plângeau mereu adulţii. Cu

facturi. Cu taxe. Cu asigurarea medicală şi costul îngrijirii dentare. Voiam ca anii să se umfle, să se întindă şi să se aşeze unii peste alţii, să pună cât mai mult timp între mine şi locul ăsta.

Acum iată-mă din nou aici, încercând să îmi urmez surorile oriunde plecaseră, în locul în care jurasem să nu mă mai întorc.

— Trebuie să meargă, mi-am şoptit, privind uşa. Trebuie să meargă, trebuie să meargă.

Am apăsat pe clanţă. Era nedescuiată. Am deschis-o şi am păşit înăuntru.

— *Hollow,* a mârâit Tyler. Nu poţi intra în case străine! Ieşi!

— Nu, am zis.

Intrasem prea adânc pe hol ca el să mă poată trage afară.

— Nu plec până nu le găsesc.

Îmi tremura bărbia. Am strâns din buze.

— *Evident* că nu sunt aici, a zis Tyler. E doar o casă!

Mi se blocase gâtul. Ştiam că avea dreptate, pentru că o simţeam. Grey şi Vivi nu erau acolo şi nici nu fuseseră de multă vreme. Energia pe care o lăsaseră în urmă avea zece ani şi se făcuse pulbere. Lucrul care mă lega de ele părea subţire şi slab, dar numai atât aveam. Am avansat pe holul întunecos.

— *Te las aici,* a şoptit Tyler, dar picioarele i se mişcau să mă urmeze.

Holul mirosea a acru, a lapte cu iz de urină. Cunoşteam mirosul, după toate joburile de babysitting pe care le avusesem. Undeva se afla un boiler. Congela izul de bebeluş în ceva slinos şi solid. Aerul cald mă învelea într-un cocon, prea greu după frigul de

februarie. Sudoarea îmi curgea sub braţe, pe palme. Obrajii mei erau nişte monede fierbinţi.

— Aici sunt şoapte ale noastre, am zis, croindu-mi drum pe hol, cu degetele mângâind peretele. În temelii. Am fost aici. Locul acesta îşi aminteşte.

Holul dădea într-o zonă de living cu bucătărie scăldată într-o lumină blândă. O femeie roşcată şedea pe o canapea, hrănind la sân un copil, cu ochii închişi.

Eu încă aveam palma pe perete, simţind pulsul pietrei. Tyler mă trăgea de haină, încercând să mă convingă să plecăm. Femeia a deschis ochii. Ne-a văzut. A strâns bebeluşul mai tare şi a început să urle.

Am traversat podeaua din trei paşi mari şi i-am vârât un deget în gură. Efectul a fost imediat. Parcă i-aş fi injectat heroină. Muşchii femeii s-au relaxat, iar ea s-a lăsat peste mine, parcă îndrăgostită lulea, cu capul pe umărul meu şi copilul făcut sandviş între noi.

Respiram greu. Nu mai făcusem asta de multă vreme. De la fotograf. Niciodată intenţionat. Fusese mereu o putere blestemată, departe de controlul meu. Un lucru care mă făcea slabă, aşa cum spusese Grey.

Nu eram sigură ce se schimbase, doar că eram furioasă, iar un ghimpe de mânie mi se răsucea în vintre. Stomacul îmi era plin de sânge, iar gura, de venin. Celelalte două dăţi în care făcusem asta oamenilor fusesem vulnerabilă şi nesigură, iar atacatorii mei se hrăniseră din asta.

De data asta, eu eram cea care se hrănea.

— Cum te numeşti? am întrebat-o pe femeie.

— Claire, a răspuns.

— Spune-mi unde sunt surorile mele, Claire.

— Îţi spun tot ce vrei, a şoptit ea, cu dragoste.

Mi-a sărutat clavicula, dar avea lacrimi în ochi şi

teamă, iar buzele o trădau.

— Îţi dau tot ce vrei.

— Spune-mi unde este Grey. Unde este Vivi.

— Grei, a repetat femeia. Grei sunt... norii de pe cer, în furtună.

— Spune-mi unde e!

— Rahat, Iris! s-a răstit Tyler. Nu ştie!

Tyler m-a tras înapoi, dar femeia s-a întins să îmi atingă faţa, chiar dacă-i tremura buza. L-am scuturat pe Tyler de pe mine.

— Trei copile au dispărut chiar de lângă casa asta, acum zece ani. Ştiai?

— Da, a zis Claire. Toată lumea ştie.

— Ştii unde s-au dus?

— Nu.

— Rahat!

Bebeluşul lui Claire a început să urle.

— Când s-a întâmplat, a zis Claire, strecurându-i un sfârc în gură, bunica mea m-a ţinut din scurt săptămâni în şir. O fetiţă dispăruse când era ea mică, iar bunica mea credea la fel despre surorile acelea. „Stai departe de Capela Sfântului Anthony”, îmi spunea ea. „Stai departe de uşă, altfel vei ajunge ca Agnes Young. Vei ajunge ca surorile Hollow”. Aşa că am stat departe.

M-a străbătut un fior.

— Vei uita asta, i-am comandat. Vei uita că am fost aici.

— Fireşte, a zis Claire şi mi-a mângâiat obrazul, cu bebeluşul pufnind în timp ce sugea. Fireşte.

Tyler m-a tras iar de jachetă, şi de data asta l-am lăsat să mă târască după el pe hol.

În stradă, am văzut-o pe Claire privindu-ne de la

geamul din faţă, cu bebeluşul care plângea iar pe umăr, încercând să îl calmeze. Vraja se rupsese de îndată ce nu m-a mai putut mirosi, aşa că se uita acum la mine pe întuneric, derutată, de parcă avea un déjà vu intens. Cunoşteam privirea aceea; o aveam şi eu deseori. Senzaţia că ştii că ai amintiri neplăcute despre ceva, dar nu le poţi atinge.

Am scos din rucsacul lui Vivi jurnalul lui Grey şi l-am răsfoit cu degetele tremurânde, căutând ceva ce eram sigură că mai văzusem. Iat-o: o schiţă în detaliu a unui zid de piatră, în care se aflau trei geamuri şi o uşă. Dedesubt scria *Capela Sfântului Anthony – iulie 2019.* Era uşa prin care căzuse Agnes.

Am scris numele capelei pe Google Maps şi am pornit pe întuneric, cu Tyler mormăind în urma mea că eram nechibzuită şi proastă, exact ca Grey. Şi totuşi, aşa cum o urmase şi pe Grey, m-a urmat şi pe mine. Am simţit puterea din asta. Ne-am grăbit prin Centrul Vechi, pe lângă Cowgate şi Holyrood Road, către Arthur’s Seat. Zorile aduceau o răcoare de criptă pe străzile abandonate cu înţelepciune în favoarea paturilor calde şi somnului.

Aveam mâinile amorţite şi gâfâiam când am ajuns. Ruinele capelei se aflau pe o colină scundă, care dădea spre un lac mic din parcul Holyrood. Dincolo de el, luminile oraşului punctau ţinutul către mare. Ruinele erau înalte cât două etaje. Doar colţul capelei mai stătea în picioare, cu nişte ziduri din piatră aspră dintr-un secol de mult apus.

Capela mai consta dintr-un singur zid, partea de nord a unei biserici în ruină. Existau geamuri, dar, mai important, exista o uşă. Dusese, cândva, undeva, dar acum – poate – avea să ne ducă în altă parte.

Eu şi Tyler ne-am oprit, gâfâind, privind prin uşă, amândoi ştiind că era o nebunie. Eram mult prea în vârstă să mai credem în poveşti, şi totuşi iată-ne.

Ajunseserăm până acolo. Nu conta cât de nebunesc era, trebuia să ştim. Trebuia să încercăm.

Am verificat aplicaţia meteo de pe telefon, ca să văd când răsărea soarele. La 7:21. Vălul dintre tărâmul celor vii şi celor morţi era cel mai subţire în zori şi în amurg, când lumea se afla pe muchia dintre zi şi noapte.

Am aşteptat în frigul iernii până ce a început să se lumineze cerul la periferii şi apoi ne-am luat de mână, ştiind că, dacă nu funcţiona aşa, nu aveam nimic. Nu mai aveam alte indicii.

Aerul din jurul nostru era suficient de muşcător să ne facă dinţii să clănţăne, dar în minutele care duceau spre răsărit a început să miroasă a ars. La 7:20 ne-am apropiat de uşă.

— Deci, i-am zis lui Tyler, eşti sigur? Nu ştiu cum funcţionează. Nu am nicio garanţie că vom putea să ne întoarcem.

Dacă ne întoarcem, odată ce pătrunde în tine, nu mai poţi scăpa. Te va schimba.

— Vin, a zis Tyler. Sunt sigur.

Cerul se lumina deja cu repeziciune. Prima aşchie de lumina soarelui avea să ajungă la noi în mai puţin de un minut, şi apoi era prea târziu.

— Te rog, funcţionează, am zis.

L-am strâns pe Tyler de mână, am inspirat adânc şi am păşit împreună cu el peste prag.

Capitolul 18

Aveam şapte ani când am alunecat prima dată din ţinutul viilor în ţinutul morţilor.

A doua oară, aveam 17.

Am păşit printr-o uşă în ruină care, cândva, ducea undeva, apoi în altă parte.

Prima schimbare a fost mirosul. Undeva, între prima inspiraţie şi a doua, aerul s-a murdărit. Mirosul curat din Edinburgh – de iarbă şi mare şi piatră – a fost uzurpat de fum, animal sălbatic şi putregai.

Am păşit din zori în amurg.

De la frig la umezeală.

Dintre ruinele din Scoţia printre ruinele… din altă parte.

Am clipit de câteva ori şi am încercat să-mi obişnuiesc privirea. Mi se revolta stomacul, ca un sac dezlegat. Simţeam gust de grăsime şi de metal. Pielea îmi vibra, înţepată de rămăşiţele energiei violente care ne adusese aici, împotriva legilor firii, lucruri vii transportate într-un loc mort. Tyler se sprijinea deja cu coatele pe genunchi, iar conţinutul stomacului i se scurgea din gură şi din nas într-o cascadă acră.

Eram într-o pădure muribundă. Lumina ceţoasă se filtra prin coroanele aţoase, până la noi şi la pământul acoperit cu iarbă înaltă, cu frunze putrede, cu petale albe. Tyler a icnit şi a căzut în patru labe, apoi a mai vomitat puţin şi picăturile i-au stropit degetele. M-am îndepărtat, ca să nu vomit şi eu, simţindu-mă mahmură şi zguduită. M-am lăsat pe vine şi mi-am pus mâinile peste gură, încercând să respir adânc ca să-mi slăbesc greaţa, dar durerea din piept revenea cu fiecare inspiraţie.

— Doamne! a zis Tyler, târându-se departe de voma lui şi prăbuşindu-se pe spate, în iarbă. Dorothy şi

Alice şi fraţii Pevensie nu au suferit aşa.

Nu m-am putut abţine.

— Nu ştiam că ştii să citeşti, am zis, printre degete.

Mi s-a strâns stomacul şi vederea mi-a săltat de parcă aş fi fost beată, dar înţepătura ironică meritase.

— Dai în mine când sunt la pământ? a zis Tyler, aproape în şoaptă.

Mi-am tras degetele de pe faţă şi m-am obligat să inspir adânc aerul fetid.

— De ce mă simt atât de groaznic? a icnit Tyler de câteva ori. De ce pute aşa?

Da, chiar puţea. Puţea a putregai şi a fum, iar fiecare respiraţie mi se lipea de limbă într-un galben lipicios. Puţea a cele mai cumplite amintiri ale mele şi a cele mai urâte coşmaruri devenite realitate. Cunoşteam mirosul, pentru că mai fusesem aici.

Demilumea.

— E putred, am zis. Este un cancer care putrezeşte încet, undeva între viaţă şi moarte.

Un dinte cariat, adânc în spatele gurii. Un braţ cangrenat, umflat şi negru din cauza lipsei alimentării cu sânge. Un lucru pe moarte, moale, umflat şi sângerând, dar încă ataşat cu fire subţiri de lumea noastră vie.

Pădurea din jur era deasă, dar putredă, noduroasă, înfiptă într-o stare de perpetuă descompunere. Cel mai apropiat copac era înmuiat de putreziciune, avea rădăcini artritice şi trunchiul despicat, din care curgea ceva similar cu puroiul.

Câteva frunze amărâte îi atârnau pe crengile lăsate, dar creşteau cenuşii, mucegăite, şi când cădeau aterizau pe pământ în pâlcuri lovite de mană.

Deasupra, cerul era infuzat de o lumină ca de oţel.

Vivi spusese că, în poveştile lui Grey, soarele nu apunea niciodată în acest loc, nici nu răsărea. Cerul de aici era prins la mijloc, mereu în buza amurgului. Umbrele se întindeau şi se adânceau mereu, pline de făpturi ale înserării.

Pădurea era bolnavă şi furioasă. Deloc primitoare.

S-a auzit un geamăt îndepărtat, ceva aproape omenesc, dar nu foarte. Pentru o clipă, am crezut că erau copacii, şoptindu-şi unii altora. Ruinele capelei Sfântului Anthony arătau aproape la fel ca în Parcul Holyrood, cu un zid de biserică singular, din piatră aspră, doar că aici se aflau într-o pădure şi erau acoperite de mucegai şi de flori carnivore. Prin uşă vedeam numai păduri neguroase.

Căzusem printr-o fisură a lumii.

Aici veniserăm, când eram mici, şi rătăciserăm o lună. Un loc al morţilor. Ce ni se întâmplase aici? De ce stătuserăm atâta vreme?

— Cum poate *un loc* să fie mort? a întrebat Tyler, dar eu nu mă uitam la el, ci la voma lui.

Începuse să dea naştere la flori. Cât dura până ce locul ăsta se târa în el şi îşi făcea cuib?

— Rahat! a zis el, cu privirea aţintită în spatele meu.

S-a ridicat în fund şi a luat puşca lui Agnes, iar eu m-am întors. În copaci, la mică distanţă, era un bărbat palid. Cu ochii morţi, fără să vadă, cu o lucire întunecată unde i-ar fi fost irişii. Din orificii îi curgea lichid: din gură, din nas, din urechi şi din ochi. Era dezbrăcat, iar pielea lui era acoperită de o grădină de licheni verzi şi albi.

În spatele lui erau alţii, pâlcuri. La început, am crezut că erau statui, efigii în forme de bărbaţi şi femei,

care şedeau pe rădăcini sau stăteau în picioare, în iarba înaltă. Îmi aminteau de mulajele victimelor din Pompei, toate surprinse în momente de mişcare, pe care le întrerupseseră brusc. Demilumea îi copleşise, îi desfăcuse de la interior spre exterior. Unii erau încă atât de recenţi, încât hainele li se descompuneau pe corpuri, şi unii încă miroseau a oameni, a transpiraţie şi a ulei şi a urină. Alţii erau mult mai vechi şi atât de diformi, încât era dificil să spui că fuseseră cândva oameni, cu excepţia dinţilor şi unghiilor şi părului care ieşeau din noduri de lemn.

— Ce fac? a întrebat Tyler.

— Cred că sunt atraşi de uşă.

Cu toţii erau cu faţa spre ea şi unii chiar voiau să o atingă.

— Agnes a zis că vălul e cel mai subţire la răsărit şi la apus şi că uneori morţii şuşotesc către vii. Poate că merge în ambele direcţii. Poate că aud şi miros viaţa, dar nu pot să treacă dincolo, aşa că aşteaptă aici... mereu.

— Sunt morţi? a şoptit Tyler.

M-am apropiat de un bărbat şi mi-am mişcat mâna în faţa ochilor săi. Ceva s-a întâmplat în spatele lacului întunecat al globilor oculari, iar irişii lui negri au alunecat spre mine. Deşi corpul i se osificase şi pielea lui avea textura pietrei dure, tot dăinuia ceva înăuntru.

— Sunt ce-a mai rămas după ce moare o persoană.

M-am mai uitat o dată la pădure, înţelegând. Agnes spusese că tot ce murea trecea pe aici.

Oamenii erau stafii. La fel şi copacii. Tot ce se afla aici trăise, cândva, în lumea noastră şi se blocase în Demilume, după moarte.

Am pornit spre pădure, croindu-mi drum printre

spiritele înlemnite.

— Încearcă să nu îi trezeşti, i-am zis lui Tyler.

— Crezi că aici sunt toţi morţii? *a* întrebat el încet. Crezi că Rosie e aici?

— Tot ce moare trece pe aici – dar numai cei care nu pot să renunţe se blochează.

— O parte din mine speră că e aici. Ca să... o văd. Să-i spun că-mi pare rău. Dacă aş putea să o văd măcar încă o dată...

Voiam să zic: „Nu spera că a avut soarta asta”. Dar nu am zis nimic. Dacă Grey şi Vivi mureau, aş fi vrut să le revăd.

— Auzi? a întrebat Tyler. Apă curgătoare.

Am urmărit sunetul peste o colină mică şi am găsit un râu verde-lăptos, mărginit de ambele părţi de crengi căzute şi de sălcii plângătoare moarte, care atârnau în apă precum părul încâlcit. Apa se mişca repede şi era umflată de corpuri luate de curent. Bărbaţi. Femei. Copii. Toţi dezbrăcaţi. Toţi cu ochi mari şi negri.

Un râu de morţi.

— Doamne! a zis Tyler, icnind.

— Trebuie să ne mişcăm repede, am zis, privind râul umflat. Nu rămânem aici. Intrăm, le luăm pe surorile mele, ieşim. Le simt.

Le simţisem din clipa în care păşisem înăuntru. Prezenţa lui Grey şi a lui Vivi era mai puternică aici. Nu erau aproape, dar erau tangibile – prezenţa lor îmi ademenea inima. Surorile mele fuseseră aici, înainte, şi eu la fel. Nu chiar în partea asta de lume, dar aici. Tot ce trebuia să fac era să-mi las picioarele să mă poarte spre ele.

— Părea o idee atât de bună şi de nobilă, acum zece minute, a zis Tyler. Am uitat că nu sunt o

persoană bună *sau* nobilă.

Începea să-mi treacă senzaţia de rău, înlocuită treptat de entuziasmul planului care *funcţionase.* Eram *aici. Reuşisem.* Sub entuziasm exista altceva: familiaritatea.

Răspunsurile la întrebări îndelung amânate păreau, în sfârşit, posibile.

— Să mergem, am spus.

Când am început să merg, ştiam că era în direcţia cea bună.

Spre surorile mele. Spre răspunsuri.

*

Am mers prin pădure cam o oră. Sau poate două. Timpul trecea ciudat aici. Amurgul continua să cadă şi să cadă, însă noaptea nu mai venea. Tyler se plângea de miros, de umezeală, de durerea pulsândă din faţă şi de distrugerea hainelor sale scumpe, până când l-am rugat să tacă, pentru numele lui Dumnezeu, să tacă. Durerea dintr-o parte a pieptului mă chinuia, un ac care-mi înţepa plămânii de fiecare dată când respiram prea adânc. Restul corpului îmi era acoperit de junghiuri mici, care se strecurau şi se cuibăreau în toate părţile mele învineţite, făcându-şi loc acolo şi pulsând în ritm cu inima mea.

O vreme, am văzut şi alte uşi, toate de sine-stătătoare şi pe jumătate distruse, nesusţinute de ceva. Arcade de piatră şi lemn ars, uşi către părţi dezolante ale lumii noastre. În jurul fiecăreia se aflau pâlcuri de spirite transformate în lemn şi piatră, lucruri care fuseseră cândva oameni şi acum erau doar amintiri. M-am întrebat ce fel de oameni au fost înainte

ca sufletele lor să fie prinse în capcană aici, în drum spre moarte. Ce îşi doriseră atât de aprins, încât nu au reuşit să renunţe? Iubire? Putere? Bani? Şansa de a spune că le pare rău?

Eram lângă una dintre uşile acelea când am văzut prima fâşie de material: ruptă dintr-o pânză ecosez cu roşu şi negru, legată în jurul unei crengi joase. M-am împleticit spre ea. În ciuda câtorva pete de mucegai, arăta nelalocul ei în pădure: roşie, făcută de mâna omului, unde tot restul era verde şi cenuşiu.

— Cunosc modelul, am zis şi am frecat-o între degete.

M-am gândit la poza găsită în sertarul noptierei lui Cate, acum parcă o mie de ani, când trecuse doar o săptămână.

— Purtam haina asta când am dispărut, am explicat.

— Îmi dau seama că gusturile tale vestimentare oribile nu s-au schimbat în zece ani, a comentat Tyler descoperirea mea. *Ce* faci? a întrebat, când eu am pornit printre copaci şi printre statuile morţilor, mişcându-mă în cerc şi căutând altă fâşie de roşu.

— Testez o teorie.

— Atunci, mă aşez.

Câteva minute mai târziu, am văzut ce căutam. M-am întors la Tyler, care se aşezase, într-adevăr, pe jos, şi am arătat printre copaci.

— Acolo, am zis. Vezi?

— Şi mai multă pădure în descompunere? Uau!

L-am lovit uşor peste ceafă.

— Uită-te mai atent!

— Alta? a întrebat Tyler.

Abia vizibilă la distanţa aceea, printre copaci, era o

altă fâşie de material roşu.

— Şi ce?

— Firimituri, am zis, ameţită de bucuria descoperirii. M-am mişcat spre următoarea fâşie pe cât de repede îmi permiteau coastele rupte. Nu pricepi? Am venit pe aici, copile fiind, şi am lăsat firimituri ca să ne regăsim drumul…

Următorul meu pas n-a găsit pământ, ci aer, şi m-am trezit rostogolindu-mă prin noroi şi pădure, pe o pantă, până când am ajuns să zac cu faţa în sus în doi centimetri de apă fetidă.

— Trăieşti? a strigat Tyler de sus, de undeva.

Am gemut încet. Durerea mi se revărsa în cascade într-o parte şi îmi încleşta plămânii. L-am auzit oftând şi începând să coboare.

— Pot să te las aici dacă mori sau te aştepţi să fiu eroic şi să-ţi târăsc cadavrul acasă?

I-a luat câteva minute să ajungă la mine, ceea ce mi-a convenit, pentru că n-aveam nicio dorinţă să mă mişc. Am zăcut în apă, inspirând scurt şi aşteptând ca durerea să se risipească. În cele din urmă, a devenit suficient de difuză să mă pot propti într-un cot şi să văd unde mă aflam.

— Oh, am şoptit.

Apa în care căzusem era neagră şi netedă ca sticla. La suprafaţa ei pluteau corpuri, cât vedeam cu ochii. Nu mă luau în seamă. Când Tyler a alunecat pe mal, au deschis ochii negri şi l-au privit, dar nu au ieşit să ne atace.

— Sigur *nu mergem* acolo, a zis Tyler, ajutându-mă să mă ridic, apoi întorcându-se să se caţăre înapoi pe mal.

Din apă creşteau copaci înecaţi, palizi ca nişte oase

şi dezbăraţi de frunze. Era un soi de mlaştină, un loc mort dintr-un alt loc mort.

— Stai! am zis.

I-am arătat încotro voiam să se uite: altă bornă în roşu şi negru ne chema în adâncuri.

— Nu, a zis el, când eu am păşit în apă. *Nu.*

*

În cele din urmă, fireşte că m-a urmat. Exista doar un lucru mai înfricoşător decât să înoţi printr-o mlaştină plină cu morţi, şi acela era să rămâi pe cont propriu în locul ăsta. Picioarele ni se afundau în apă până la glezne şi în pământul spongios pe care călcam. Aici, crengile copacilor se lăsau până în apa scăzută, făcând terenul greu de traversat. Mi se părea mai întuneric în partea asta de pădure. Copacii păreau mai sălbatici. Avansam lent. În jurul nostru se mişcau lucruri nevăzute. Pe măsură ce treceam, pe lângă noi se bălăngăneau corpuri, cu ochii deschizându-se ca nişte lămpi. Ne-am abandonat hainele mlaştinii. Erau prea greu de cărat. Am vârât cuţitul lui Grey în sutien şi mi-am suflecat blugii, să nu se ude.

Am dat peste mai multe ruine scufundate în mlaştină. Nu erau uşi, ci ziduri joase, de piatră, ajunse la înălţimea şoldurilor, din cauza vechimii. Cărămizile din care erau alcătuite se sfărâmau în mlaştină, devorate cu lăcomie de rădăcinile flămânde ale copacilor. Curând, am început să vedem alte structuri, case de piatră dărăpănate infestate de licheni, cu geamuri sparte şi copaci ieşind din acoperişuri. Multe erau înconjurate de ziduri în ruină. Văzusem cândva un documentar despre oraşe-fantomă, despre cum natura

îşi însuşeşte din nou semnele civilizaţiei umane şi lasă în urmă doar nişte reminiscenţe stranii. Drumuri consumate de vegetaţie. Clădiri neîngrijite, veştejite de soare şi de vânt. Beton dizolvat de ploaie, acoperişuri roşii, de teracotă, mânjite de murdărie. Nimic nu se compara cu dezolarea absolută a acestor case fantomă. Pădurea se strecura în ele şi în jurul lor, sfâşiindu-le, dar putrezeau şi de la interior, lăsându-se în apă, cu pereţii în colaps devenind mase moi de putreziciune. În fiecare, spiritele morţilor pluteau din cameră în cameră, de la geam la geam, incapabile să meargă mai departe.

Orele se confundau. Nu exista răsărit, apus sau timp. Am mers până ce ne-au durut picioarele şi am început să adormim în picioare. Nu mai mâncasem de când îmi adusese Vivi micul dejun, în dimineaţa anterioară, şi foamea era un hău care se căsca în mine. Stăteam departe de carcasele goale ale caselor, ferindu-ne de ce ar fi putut să se afle înăuntrul lor. Am urmat bornele ecosez, adânc în mlaştină, unde apa era adâncă până la şolduri şi nu îmi vedeam degetele dacă le scufundam în ea. Ceaţa se aduna în rotocoale la suprafaţa ei, reducându-ne vizibilitatea la doar doi metri.

Peste tot pluteau corpuri. Schelete răsucite de lucruri moarte. Am luat craniul unui taur din apă şi m-am uitat în găurile din locul ochilor.

Apoi, ceaţa s-a dat la o parte, ca o perdea, dezvăluind-o.

O copilă şedea turceşte, dezbrăcată, pe o insuliţă de noroi, cu părul negru lipit de spate, în bucle ude. Eu şi Tyler ne-am oprit, văzând-o prin ceaţă, temându-ne să nu-i atragem atenţia, dar ea părea deja să ne fi

auzit şi îşi întorsese capul în direcţia noastră. Avea un chip dulce şi era foarte mică, în jur de 6–7 ani. Ochii ei negri îmi aminteau de cei ai unui păianjen. În păr avea noroi şi trestii, apa îi curgea din urechi şi parcă tocmai se ridicase din ea.

— Rosie? a spus Tyler încet.

— Doamne! am şoptit, când Tyler s-a aruncat prin apa mică şi s-a afundat în noroi, în faţa ei.

În faţa surorii lui.

Capitolul 19

— Nu, a zis Tyler, luând faţa mică a lui Rosie în palme.

Ultima dată când o văzuse, era mai mic decât ea, mai mărunt. Acum, era adult, iar ea rămăsese copil. Faţa ei i se potrivea în palme ca un fruct.

— Nu, nu, nu, nu, nu! De ce eşti aici? De ce eşti aici, Rosie?

Rosie a copiat gestul lui Tyler. S-a întins să îi atingă obrazul, lăsându-i o dungă de noroi sub ochiul umflat. În ochii ei morţi a părut să se aprindă o scânteie de recunoaştere, un moment de tristeţe şi de dor care a făcut-o să se încrunte. Atât a fost necesar. Tyler a luat-o din noroi şi a ţinut-o la piept ca pe un bebeluş.

— Ce faci? am şoptit, când el s-a apropiat din nou de mine şi apoi a luat-o în direcţia următoarei borne.

— O iau cu mine, acasă.

— Nu poţi.

— De ce nu? *Tu* te-ai întors. *Tu* ţi-ai primit surorile înapoi. De ce n-aş primi-o şi eu?

— Pentru că… ea a murit, Tyler, am zis eu blând. Rosie e moartă. Nu se poate întoarce.

— Ai zis că nu va fi aici! a strigat el. Ai zis că n-avea de ce să fie aici! De ce e aici, Iris? De ce m-ai minţit?

— Am crezut că... e atât de mică. Ce lucruri ar fi putut lăsa nerezolvate un copil?

— Am părăsit-o o dată. Nu o voi face din nou, a şoptit Tyler, şi a pornit prin apă şi prin ceaţă, cu sora lui moartă atârnată de el ca o insectă. Văd ceva! a venit vocea lui, ceva mai târziu.

În faţa mea, a apărut altă casă dintre aburi. Era o structură de piatră fără acoperiş, construită pe o fâşie de insulă. Apa clipocea lângă zidul de piatră din jurul ei. Ca tot ce se afla în Demilume, era abandonată şi decrepită, cucerită de flori. Geamuri sparte, bucăţi alunecând în apă. O piatră de mormânt rudimentară fusese înălţată în curte.

Acolo, fluturând pe metalul sucit care trecea drept poartă, se afla o fâşie de material ecosez din haina mea.

Era încă amurg, iar ceaţa se rostogolea peste mlaştină, pictată în nuanţele înserării. Dacă n-ar fi fost duhoarea şi miile de corpuri care pluteau pe apă, locul ar fi fost chiar frumos. Am rămas în picioare o vreme, privind şi aşteptând în tăcere, apoi am făcut un ocol tăcut în jurul locului, privind prin geamuri după semne de locuire. Nicio formă nu se mişca în penumbră. Casa părea pustie.

Cum stăteam în apă, am scos jurnalul şi mâna de schiţe pe care le salvasem împreună cu Vivi din apartamentul lui Grey, când pricepeam mai puţin din povestea noastră. Am răsfoit paginile. A cincea pagină era cea dorită: o schiţă cu o casă dărăpănată, cu geamuri sparte şi pereţi de piatră şi o fâşie de material

ecosez care flutura pe poartă.

Am ridicat-o, comparând-o cu casa în faţa căreia ne aflam. Era identică.

Mai fusesem aici. Grey fusese aici nu doar o dată, pentru că revenise să deseneze locul.

Ce ni se întâmplase în copilărie se întâmplase aici.

— Intru eu, am zis, să mă asigur că e în regulă.

— Vrei să… a început Tyler, dar l-am oprit.

— Nu. Vreau să fac asta singură.

Ne-am apropiat împreună de casă, din mlaştină pe teren mai uscat. Tyler a pus-o jos pe Rosie, pe un covor de flori carnivore, unde ea s-a aşezat iar turceşte, cu ochii goi.

— Cheamă-mă dacă e nevoie, mi-a zis el, aşezându-se lângă ea.

Am încercat să îmi calmez respiraţia. Stomacul mi se zvârcolea aşa cum se întâmplă când urmăreşti pe cineva urmărind pe altcineva într-un film horror.

Casa nu era cine ştie ce, dacă puteai să o numeşti casă: avea o singură cameră mare, cu oale ruginite adunate în jurul vetrei şi cu mobilă de lemn stricată împrăştiată ici şi colo. Aşteptam o cascadă de amintiri şi de înţelegere. Aici, în această grămadă de pături fetide – oare aici ne ghemuiserăm împreună, membru lângă membru, căutând adăpost departe de casă? Aici, lângă vatra asta, ne încălziserăm mâinile, visând să ajungem înapoi la părinţii noştri?

Îmi petrecusem atâţia ani încercând să nu mă gândesc la ce ni se întâmplase sau ce nu ni se întâmplase mie şi surorilor mele, în camera aceea. Ceva ce ne schimbase. Ceva ce ne trimisese acasă cu irişi negri şi cicatrici la beregată.

Am îngenuncheat lângă vatră şi mi-am întins

mâinile, parcă pentru a le încălzi. Trei copile cu părul negru, lângă foc, fiecare purtând o haină diferită. Da, mi se părea corect. Am dat la o parte cenuşa şi resturile din vatra de piatră deschisă la culoare. Era sânge uscat dedesubt. Bălţi generoase, de parcă fusese golit de sânge un animal, iar forţa sa vitală inundase solul.

Am scos cuţitul lui Grey din sutien şi l-am desfăcut. Grey, cu un cuţit în mână, doar amprentele ei pe mâner. Da, şi asta părea corect. *Crezi că există vreun lucru oribil pe care nu l-ar face ca să vă salveze?* mă întrebase Agnes. *Crezi că există vreo limită pe care nu ar încălca-o? Vreun sacrificiu la care nu ar fi dispusă?*

Am urmat sângele. Se vedea mai vag acum şi era doar o umbră. Apoi, am văzut ceva nelalocul lui. Nişte blană de culoarea vinului, prinsă într-un cui din scândurile podelei. Când am tras de ea, s-a desprins. Am rulat-o între degete. Părea sintetică. Mă gândeam că ar fi putut proveni din haina de blană artificială bordo pe care o purtase Grey în noaptea în care dispăruserăm.

Cuiul în jurul căruia fusese prinsă se clătina ca un dinte de lapte. L-am scos din podea cu degetele şi am folosit cuţitul lui Grey să scot scândura. Gaura de sub podea era adâncă şi neagră. Am vârât mâna până la cot şi am simţit doar aer rece. Gânduri la dinţi ascuţiţi care mi se afundau în carne m-au făcut să-mi retrag mâna. Am încercat iar, precaută, până la umăr, până când degetele mele au atins ceva *blănos.* Am icnit şi m-am dat înapoi. N-a gemut nimic. N-a apărut nimic de jos.

— Totul OK? a strigat Tyler de afară.

— Sunt bine, am răspuns. Cred c-am găsit ceva.

Am vârât mâna din nou, răsucindu-mi degetele în jurul fibrelor, şi am tras. Le-am tras pe toate afară, una după alta: o jachetă din tweed, pentru copii. O haină de blană artificială bordo, mică. Ce rămăsese dintr-o haină ecosez roşie, cu nasturi aurii. Toate ţepene de sânge uscat. O cantitate imensă de sânge uscat, probabil cană după cană de sânge pătruns, înnegrit şi mucegăit de timp.

Poliţia nu găsise niciodată hainele, în ciuda căutărilor asidue.

M-am sprijinit pe călcâie şi am ţinut hainele ţepene în braţe, ca pe nişte copii, căutând, căutând, *căutând* în amintire ce însemnau.

Ceva teribil ni se întâmplase aici şi cineva se străduise mult să o ascundă.

Grey, cu un cuţit în mână, cu lama picurând sânge.

Grey, cu fruntea încruntată, concentrându-se să-mi coasă rana de la gât.

Grey, ţinându-mă de mână, în timp ce mă conducea prin pădure spre o uşă.

Grey, dându-mi după ureche o şuviţă de păr, pe o stradă îngheţată din Edinburgh, şi aplecându-se să îmi şoptească, „Uită”.

Uită.

Ce să uit?

Ce să uit, ce să uit, *ce* să uit?

Mintea mea se afunda iar şi iar în adâncurile întunecate ale amintirilor lipsă, de fiecare dată fără niciun rezultat.

Am rămas cu hainele în braţe şi m-am întors la uşa din faţă, cu sângele cald trosnindu-mi în vene. Rosie era unde o lăsasem, dar Tyler îngenunchease lângă

piatra funerară, cu o expresie stranie.

— Cred că trebuie să vezi asta, a zis el.

M-am dus lângă el, în faţa pietrei funerare năpădite de vegetaţie. Am folosit cuţitul lui Grey să tai lichenii şi viţele şi florile care creşteau cu furie peste nume, bănuind deja ce urma să găsesc.

Primul nume fusese scrijelit rudimentar în piatră.

GREY

— Nu, am zis, tăind disperat mai multă verdeaţă. *Nu.*

A apărut al doilea nume, sub primul.

VIVI

M-am dat înapoi, în curtea noroioasă, cu un geamăt surd ieşindu-mi din stomac, genul de sunet pe care-l scoţi când vrei să te trezeşti dintr-un coşmar, dar nu poţi.

— Am ajuns prea târziu, am suspinat. Prea târziu.

— Nu are sens, a zis Tyler. Astea sunt vechi. Ele au dispărut de cel mult o zi.

— Aici timpul trece straniu. Se prinde în capcană. Trebuie că… le-am ratat, cumva.

Tyler s-a încruntat la piatră şi s-a aplecat să mai smulgă nişte verdeaţă de pe ea. Acolo, sub numele surorilor mele, era al treilea nume, pe care nu-l remarcasem, în panica mea.

IRIS

— Dacă nu eşti o fantomă extrem de solidă, se pare că s-a făcut o eroare administrativă, a zis Tyler.

M-am târât în faţă şi am început să sap în pământ, cu mâinile goale.

— Trebuie să ştiu, am zis. Trebuie să ştiu cine e îngropat aici.

— Uite ce, a zis Tyler, îngenunchind lângă mine. Ai

nevoie de somn, de fapt.

Ştiam că avea dreptate, dar l-am ignorat şi am continuat să sap.

— Nu poţi face chestia aia magică? a întrebat. Chestia cu energia, aia în care zici, ah, a fost aici, o simt în măduva oaselor. Încearcă.

Mi-am pus mâna pe pământ şi m-am întins după firul care mă lega de surorile mele.

— Nu sunt aici, am zis.

Le simţeam, mai aproape decât când intrasem pe uşă, şi totuşi la distanţă.

— Nu sunt ele.

— Atunci, poate, a început Tyler, cu blândeţe, ridicându-mă din noroi, este un mister care poate aştepta până după ce dormi niţel. În echipa asta există spaţiu pentru o singură persoană să o ia razna, pe rând, aşa că am nevoie să-ţi revii. Da, micuţă Hollow?

— OK.

Oricine se afla sub piatra de mormânt cu numele noastre nu era Grey, nici Vivi şi nici eu.

Deci cine era?

Capitolul 20

Când tata începuse să se îmbolnăvească, mă trezeam adesea şi îl găseam la capătul patului, privindu-mă. De primele zece ori când s-a întâmplat, am tresărit pe întuneric şi am chemat-o pe mama. Cate venea şi îi spunea lui Gabe să se ducă înapoi în pat, apoi mă ţinea în braţe până când nu mai tremuram şi mă întorceam la culcare.

— Tati este somnambul, încerca ea să mă

convingă.

De primele câteva ori am crezut-o. Dar Gabe se tot întorcea şi de fiecare dată când mă trezeam expresia lui se întuneca tot mai tare, se umplea de mai multă frică, de mai mult dezgust. În cele din urmă, nu am mai ţipat. Deschideam ochii şi îl descopeream acolo, în beznă. Priveam, lipsită de expresie, cum îi curgeau lacrimile pe obraji, cu inimioara bătându-mi nebuneşte în piept.

Uneori, după ce a murit, aveam coşmaruri cu el, în care stătea la capătul patului, cu o armă, şi mă privea cu ochii aceia reci şi plini de ură.

De ce o persoană care trebuia să mă iubească mă privea aşa?

Când m-am trezit în casa aceea de pe altă lume şi am văzut o siluetă în cameră, înecată în umbre, n-am ţipat. M-am uitat la ea, la eZ, la bărbatul înalt care purta un craniu de taur să-şi ascundă faţa.

L-am privit fixându-mă cu ochi negri şi morţi şi mi s-a părut că recunosc furia şi ura care radiau dinspre el.

M-am dat înapoi şi am vrut să mă ridic în capul oaselor. Prea lent. Tyler a ridicat capul, de unde dormea, dar bărbatul era deja pe mine. Duhnea a moarte şi a fum acru. Sub masca de os pe care o purta, acum pe jumătate spartă de împuşcătura lui Agnes, am văzut dinţi şi piele şi ochi. Un bărbat. Doar un bărbat. M-a apucat de păr. Am mârâit şi l-am lovit în vintre. Bărbatul mi-a dat drumul şi eu m-am rostogolit de sub el, iar coastele rupte m-au înjunghiat cu durere, lăsându-mă incapabilă să respir. Tyler se ridica acum, privind cu ochi mari.

— Puşca! am zis răguşită, târându-mă departe,

spre uşă.

Am încercat să mă ridic, dar durerea din plămâni era prea ascuţită. Tyler urla. Mi s-au înfipt din nou mâini în păr. Bărbatul m-a trântit. Fruntea mi s-a lovit de podea şi mi s-a înceţoşat privirea. Tyler se chinuia cu puşca. Mi-am vârât unghiile în pielea bărbatului, dar era uscată şi n-a părut să remarce durerea. M-a ridicat şi a început să mă târască afară din casă, spre apă. Am încercat să respir, să îmi desfac părul din strânsoarea lui.

Tyler m-a urmat, ţinând neîndemânatic puşca. Bărbatul mă trăgea prin noroi, spre marginea apei.

În sfârşit, în sfârşit, Tyler a armat şi a îndreptat puşca în direcţia mea.

— Împuşcă-l! am strigat. Împuşcă-l!

S-a auzit un foc. Gloanţele au lovit copacii din jurul meu, dar, dacă l-au atins pe bărbat, nu au avut niciun efect asupra lui. Violenţa cu care mă trata era îngrozitoare. Am lovit apa. M-am zvârcolit, înghiţind noroi şi apă. Tyler a tras iar. De data asta glonţul l-a nimerit în plină faţă, zdrobind masca de os. Pentru o frântură de secundă, am văzut chipul omului, pe care încercase să îl ascundă de mine. Mi-a dat drumul şi s-a topit în ceaţă. M-am scufundat, neputând să respir şi plină de panică, şi am înotat, convinsă că se va întoarce să încerce iar. Am ieşit la suprafaţă şi am inhalat aer şi am strigat „Ajutor!”. Tyler deja venea prin apă, printre copaci, spre mine, şi apoi eram în braţele lui, fiind dusă înapoi către malul noroios.

— Mişcă, mişcă, mişcă, mişcă, mişcă! repeta el.

Am lovit tare din picioare.

— L-ai ucis? am întrebat.

Dar cum ucideai un om deja mort?

— Nu, a zis Tyler, târându-mă înapoi.

Era sânge peste tot. Sângele meu, mi-am dat seama, curgând dintr-o rană la frunte.

— Trăieşti, trăieşti, trăieşti! repeta Tyler, strângându-mă de faţă, strivindu-mă la piept, strângându-mă iar de faţă.

Apoi, s-a ridicat din nou în picioare, cu puşca spre mlaştină.

— Unde e? Ai văzut unde s-a dus?

— Nu ştiu, am zis, tuşind.

Tremuram. Gustul de noroi şi de apă de mlaştină îmi rămăsese în gură şi aveam o senzaţie slinoasă. Voiam să plâng şi să vomit, să scap de ea, dar nu puteam.

— Nu ştiu. Mi-a dat drumul. I-am văzut faţa. Ştiu cine e.

O umbră s-a mişcat între copaci, agitând apa.

— Dispari! a strigat Tyler spre pădure.

A încercat să mă ajute să mă ridic, dar noroiul era alunecos şi eu am căzut pe Spate, icnind de durerea care mi-a străbătut coastele.

Câteva respiraţii întretăiate, mi s-a părut că nu se va întâmpla nimic. Am privit, aşteptând. *Poate că nu vine,* m-am gândit. Şi a venit.

Nu se mai obosea cu deghizarea. A apărut din apă în forma sa adevărată şi l-am văzut pentru prima dată întreg. Avea nişte saci negri în loc de ochi, iar bărbia îi era desprinsă, într-un unghi ciudat, fiindcă-l împuşcase Tyler. Pielea de pe faţă i se jupuia, dând la iveală os şi dinte. Peste tot pe piele avea buzunare de putreziciune, iar în păr i se încâlceau plante de apă. Îi vedeam tendoanele expuse. Interiorul gurii îi era negru precum cerneala.

Mi-am dus mâna la gură.

— Gabe, am zis încet, printre degete.

Gabriel Hollow. Tata.

S-a apropiat de mine încet, cu ochii ieşiţi din orbite. Îmi tremura bărbia. Aveam lacrimi pe obraji, dar n-am fugit şi n-am privit în altă parte.

— Fugi! a şoptit Tyler, în timp ce se dădea înapoi.

Dar încotro?

Respiram egal, cu ochii la el. Fără nicio mişcare bruscă. Poate că se aştepta să fug, să mă lupt, dar nu făceam nimic. Era atât de aproape, că-i simţeam respiraţia cu iz de carne moartă.

Apoi, Rosie s-a postat în faţa mea. Cred că Tyler o învelise cu haina veche a lui Vivi, cât dormeam eu, pentru că-i atârna pe umeri. A strigat, un ţipăt de apărare animalic, care a continuat la infinit.

Tata s-a oprit şi a privit-o.

— Sunt la mine, a zis.

Apoi a dat înapoi şi a fost înghiţit de ceaţă.

— Ce *mama naibii* se întâmplă? a întrebat Tyler, ajutându-mă să mă ridic.

— Trebuie să săpăm mormântul, am zis, tremurând. Vreau să ştiu cine e acolo. Trebuie.

— Despre asta vrei să vorbim acum?! Despre mormânt?! Tatăl tău mort încearcă să te ucidă. Tatăl tău mort ţi-a răpit surorile!

— Te rog, am spus. Am coastele rupte. Am nevoie de ajutorul tău.

— Nu. În niciun caz. Nu fac asta.

Dar Rosie îl trăgea deja spre piatra de mormânt, iar el a urmat-o prin noroi.

Am săpat toţi trei cu mâinile.

N-a durat mult să le găsim, în ciuda înjurăturilor şi

plângerilor lui Tyler. Nu erau îngropate adânc, ci doar sub mai puţin de 30 de centimetri. Am îngenuncheat şi am scos afară pământul reavăn, cu mâna stângă, în timp ce Tyler şi Rosie săpau, ca să-mi protejez coastele.

Erau învelite într-o pătură, laolaltă. Le-am scos din pământ, încet, dar pământul ni le-a dat uşor, de parcă voia să scape de ele. De parcă nu aparţineau locului. Le-am pus uşor lângă groapa săpată. Am desfăcut un colţ de pătură şi apoi pe celălalt, cu inima bătând furios cât mă întrebam cine era îngropat în mormântul superficial marcat cu numele surorilor mele.

Cu numele meu.

Erau trei. Trei corpuri mici, fiecare transformat aproape complet în pădure. Oasele lor erau rădăcini noduroase şi toate părţile moi – ochi, gură – erau invadate de flori carnivore, dar tot mai aveau formă de oameni. Aveau dinţi şi unghii. Erau trupşoare de copii. Fiecare purta un pandantiv de aur în formă de inimă, identic, la ce le mai rămăsese din gâturi. Am luat pandantivul celei mai mici şi am şters noroiul cu degetul mare, ca să văd gravura.

IRIS, zicea. Corpul căruia îi aparţinea nu avea doi dinţi de lapte din faţă. Am desprins pandantivul şi i l-am arătat lui Tyler.

— Ce înseamnă? a întrebat Tyler, privind inima de aur care se răsucea încetişor în amurg.

— Înseamnă… am spus, apoi am făcut o pauză. Că nu sunt Iris Hollow.

Capitolul 21

Am mers ca prin ceaţă înapoi în apa neagră, care

clipocea lângă zidul din jurul casei, şi am intrat în ea până la şolduri. Tyler mă credea nebună.

— Tatăl tău e încă acolo! a strigat el, de unde se afla, lângă mormântul meu.

Dar eu eram plină de sânge şi de noroi şi de rămăşiţe de copii morţi şi chiar dacă apa era rece şi neagră m-am lăsat în ea până ce m-am scufundat complet. Am stat până ce plămânii m-au implorat să ies la suprafaţă, un minut mai târziu.

Trăiam. Eram în viaţă. Inima îmi bătea cu putere şi pompa sânge cald în corpul meu. Plămânii mei respirau. Eu trăiam, dar Iris Hollow, nu. Copila care căzuse în locul ăsta, cu zece ani în urmă, nu plecase. Eram sigură de asta. Fetiţa cu păr negru care dispăruse în seara de Anul Nou, cu un deceniu în urmă, era îngropată într-un mormânt superficial, la câţiva metri.

Altceva plecase, în locul ei.

Ceva care arăta aproape ca ea, dar nu tocmai.

Un metamorf.

Eu.

— Cum adică nu eşti Iris Hollow? a întrebat Tyler, când m-am întors pe ţărm.

Mi-am privit mâinile, străbătând apa, apoi mi-am dus degetele la cicatricea de la gât. Pustula se retrăsese şi lucrul furios care se cuibărea acolo tăcea, deocamdată.

— Şi dacă tata nu a fost nebun? am zis.

M-am gândit la Gabe, în dimineaţa în care se sinucisese. M-am gândit la mânuţa lui Grey pe braţul lui, în maşină, şi la cum îi poruncise să ne ducă acasă. Aerul mirosise dulce şi puternic.

M-am lăsat pe vine în noroi. Îmi simţeam stomacul ud şi înfiorat. Am încercat să respir calm.

— A ştiut, am zis. Tata a ştiut că nu eram fiicele lui. A ştiut din clipa în care ne-a văzut.

Mi-am şters mâna de blugii uzi şi mi-am apăsat dinţii cu degetele. *Gabe Hollow continuă să insiste că dinţii celor trei fete s-au schimbat.*

— Era convins că eram nişte impostoare. Fiinţe care arătau ca fetele lui, dar nu erau. Cred că avea dreptate.

— Sugerezi că nu eşti… om? a întrebat Tyler. Atunci, ce eşti?

— Nu ştiu.

— Dacă nu eşti Iris Hollow, de ce arăţi ca ea?

— Nici asta nu ştiu.

— *Încearcă* să explici.

— Nu doar că nu-mi amintesc luna în care am lipsit. Nu-mi amintesc nimic dinainte de noaptea în care am fost găsite. Viaţa anterioară a *dispărut.* Bunicii, verii, casa copilăriei, prietenii de la şcoală, ce-mi plăcea să văd la TV. Au dispărut toate. Când m-am întors, eram tabula rasa. Toate eram.

Tyler nu părea să mă creadă.

— Nu se poate să nu-ţi aminteşti *nimic.*

— Nu îmi amintesc *nimic.* Parcă m-am născut în noaptea în care am fost găsită. Înainte de asta e doar întuneric şi apoi cineva a aprins lumina, iar de acolo porneşte memoria mea.

Expresia lui Tyler s-a îndulcit.

— Aveai şapte ani. Erai mică. Abia dacă-mi amintesc ce am mâncat ieri la micul dejun. Adică, eu nu mănânc la micul dejun, dar ai înţeles ideea.

— Ştii cum a murit tata?

— Da, a zis încet.

M-am întrebat dacă ştia fiindcă-i spusese Grey sau

fiindcă şi asta citise pe internet.

M-am gândit la biletul pe care îl scosese Grey din buzunarul lui, când îl găsisem, pe care-l rupsese în bucăţele, să nu-l găsească mama. *Nu am vrut asta,* spunea.

Dacă Gabe nu a vrut să moară?

Dacă… dacă-l făcuse Grey?

Fiindcă ea ştia. Fireşte că ştia. Grey ştia că nu era Grey.

Îşi amintea totul.

— Într-un mormânt sunt trei fetiţe care poartă pandantive cu numele noastre pe ele. Ce-ar fi dacă, în povestea pe care o spune Grey despre ce ni s-a întâmplat, n-am fi noi cele trei fetiţe? am întrebat, privindu-l pe Tyler în ochi. Ce-ar fi dacă monştrii am fi noi?

*

I-am prins pandantivul la gât lui Iris Hollow, apoi am îngropat-o la loc, alături de surorile ei. Când am terminat, am mângâiat pământul moale.

— Îmi pare rău, le-am spus. Pentru ce vi s-a întâmplat.

Rosie a stat ca o statuie, lângă mormânt, încă drapată în haina de tweed verde a lui Vivi, cât s-a dus Tyler înăuntru să aducă rucsacul lui Vivi.

Nu mai erau borne ecosez, dar nu conta. Ştiam că ne apropiam de Vivi şi de Grey. De Vivi şi de Grey *ale mele.* Orice ne ţinea laolaltă îmi spunea asta.

— Stai! a zis Tyler, când am pornit din nou peste mlaştină.

Era în spatele meu, dar Rosie nu se mişcase de

lângă mormânt.

Tyler s-a dus lângă ea, îngenunchind.

— Haide, draga mea, a zis el, trăgând-o uşor de mână, dar Rosie a clătinat din cap. Nu vrei… să vii acasă? Îi poţi vedea pe eomma şi pe appa. Le este foarte dor de tine. Pe Selena şi pe Camilla. Sunt adulte acum. Ai fi mândră de ele. Lena s-a făcut arhitectă, iar Cammy este pediatră. Tocmai ce-a născut o fetiţă, acum câteva săptămâni. I-a zis Rosie, după tine. Cred că ţi-ar plăcea. Vă puteţi juca împreună, te poţi întoarce la şcoală, poţi să faci toate lucrurile pe care…

Rosie şi-a întins degetele şi le-a lipit de buzele lui Tyler.

— Lasă-mă să plec, Ty, a zis ea, răguşit.

Era prima dată când o auzeam vorbind. Avea o voce mică şi dulce, iar gâtul îi era uscat, după ani în care nu-l folosise.

Tyler a clătinat din cap, cu buzele strânse, ca să nu cedeze psihic.

— Nu, a zis el. Nu. Vreau să vii acasă.

— Lasă-mă să plec, a repetat ea, tot cu blândeţe, iar mâinile ei mici i-au mângâiat faţa.

Coastele lui Tyler tresăreau de suspine tăcute. Lacrimile îi curgeau pe obraji şi îi tremura bărbia.

— Rămân cu tine, a reuşit să spună, cu o voce îngroşată de durere. Nu te părăsesc iar. Rămân chiar aici, aşa cum ar fi trebuit s-o fac de prima dată.

Rosie a zâmbit şi s-a aplecat să îi şoptească ceva la ureche. Apoi, l-a îmbrăţişat tare. Tyler plângea în hohote acum, genul de plâns pe care-l dezlănţui la duş, singur, când crezi că nu te aude nimeni.

Dintr-odată, haina verde pe care copila o purta a căzut, iar Tyler s-a împleticit în faţă, cu mâinile în noroi.

Sufletul lui Rosie Yang s-a desprins de durerea fratelui său.

Rosie Yang nu mai era.

*

Am mai mers o eternitate prin Demilume. Vorbeam rar între noi. Mergeam lent, cu trudă, punând un picior după altul. După o vreme, ţinutul mlăştinos s-a uscat şi ne-am trezit din nou pe teren solid. Ne-am scos încălţările ude şi ni le-am legat în jurul gâturilor, de şireturi, să se usuce. Ne-am inspectat unghiile de la picioare, care se înnegreau şi începuseră să iasă din locaşuri.

Am dat peste alte râuri de morţi. Alte siluete se adunau în jurul uşilor. Demilumea continua să ni se arate, întinzându-se iar şi iar şi iar.

Mă bucuram de durerea din oase, de junghiurile din piept. Mă bucuram de fiecare aşchie de suferinţă care nu-mi permitea să mă adâncesc în gânduri, pentru că gândurile mele erau un abis al ororilor.

Tu nu eşti tu.

Nu te gândi la asta.

Dacă tu nu eşti tu, atunci ce eşti?

Nu te gândi la asta.

Trei fetiţe au căzut printr-o fisură a lumii.

Trei fiinţe care arătau ca fetiţele s-au întors.

Nu te gândi la asta.

Ce le-a făcut Grey surorilor Hollow?

Nu te gândi la asta.

Ce le-ai făcut tu?

Ne-am oprit să ne odihnim la rădăcina unui copac cu o coajă caldă ca pielea şi pocnind de putred ce era

sub spinările noastre. Eram extenuată. O durere pe care o simţeam în oase îmi înjunghia gândurile la fiecare mişcare a coastelor. Voiam să plâng, dar eram prea obosită.

Grey şi Vivi erau mai aproape. Trăiau amândouă, dar păleau. Mi-am făcut griji că firul subţire care mă lega de ele s-ar rupe dacă aş dormi, dar mintea mea ardea de oboseală şi corpul meu tânjea după odihnă.

M-am prăbuşit lângă copac şi am icnit printre dinţi când un val de durere m-a izbit iar şi iar.

— Să-ţi văd coastele, a spus Tyler.

Era prima dată când vorbea de ore în şir.

— De ce? m-am răstit eu, cu ochii închişi. Ce poţi face tu?

— Să ştii că mama şi sora mea mai mare sunt medici. Am văzut suficiente atele la viaţa mea. Vrei să te ajut sau nu?

M-am ridicat în capul oaselor şi mi-am ridicat tricoul. Mă simţeam ca un lucru fragil, ca un pui de pasăre. Voiam acasă, la mama. Voiam să fac un duş şi să mă îndop cu mâncare caldă şi să o las pe Cate să îmi împletească părul până adormeam.

Tyler şi-a scos cămaşa înfloratăă, stropită cu noroi, şi a început să o rupă în fâşii. Sub cămaşă, braţele şi pieptul lui erau pline de tatuaje, imagini delicate cu îngeri şi flori şi un chip de femeie: al lui Grey.

— Mama ta e medic, zici? am spus cât îşi vedea de treabă, admirându-i pielea întinsă peste muşchii abdomenului şi felul în care oasele claviculei îi împungeau pielea şi mă făceau să vreau să ating cu buzele spaţiul în care se întâlneau. Cred că a fost încântată că ai decis să devii model.

— Previzibil şi plicticos, nu i-a plăcut. Clişeu. Acum

s-a împăcat cu situaţia, pentru că am un succes nebun, dar am plecat de acasă când aveam 16 ani. Tot clişeu. O parte din motivul pentru care eu şi sora ta ne-am înţeles atât de bine, cred.

— Nu e uşor să laşi în urmă tot ce ştii şi să începi pe cont propriu. Cred că ai ceva tupeu.

— Păi, mai mult decât mi se recunoaşte.

A început să îmi bandajeze pieptul.

— Este dificil să fii *ridicol* de arătos. Nimeni nu te ia în serios.

A fixat capătul bandajului şi l-a bătut uşor cu palma.

— Gata. Mai bine. De fapt, un bandaj pe coaste rupte nu ajută la nimic, dar măcar m-am făcut util.

— Şi ţi-ai scos şi cămaşa, am spus eu. Profit-profit.

Tyler a râs. Stăteam foarte aproape. Mai aproape decât îndrăzneam cu oricine, ca să nu turbeze când îmi simţea mirosul. Tyler mi-a luat mâna şi mi-a privit liniile din palmă.

— Ciudat, a zis el, trecându-şi degetul peste linia vieţii.

— Ce?

— Grey m-a învăţat să citesc în palmă. Ai exact aceeaşi linie a vieţii ca ea. Uite aici, unde se despică în două, cu un spaţiu între.

— Ce înseamnă?

— Dacă te iei după Ghidul de chiromanţie al lui Grey Hollow, înseamnă că s-a schimbat ceva. Au existat un înainte şi un după. Poate o renaştere.

Ochii lui au urcat din palmă spre faţa mea, apoi au coborât iar. M-a străbătut un fior. M-am gândit la mormânt, la cele trei trupuri mici îngropate împreună.

— Mă bucur că eşti aici, cu mine, Tyler, am spus.

I-am strâns mâna într-a mea şi i-am desenat cercuri deasupra monturilor.

— Nu pot să spun că sunt *încântat* să fiu aici, dar nu eşti o companie tocmai groaznică.

— Un compliment deosebit, venind din partea ta.

— Chiar este.

Între noi s-a creat un moment de tăcere şi nemişcare. Apoi m-am apropiat să îl sărut. I-am dat timp să se retragă, să mă oprească dacă nu voia, dar Tyler nu s-a retras şi nu m-a oprit. Mi-am lipit buzele de ale lui, aşteptând să văd dacă o ia razna, dar nu a luat-o, aşa că l-am sărutat mai tare şi mai repede, l-am apucat de bărbie şi trupul mi s-a trezit la viaţă. Pentru câteva secunde, am savurat căldura unui sărut care nu era plin de dinţi şi sânge şi foame. Apoi am simţit palma lui Tyler împingându-mă cu blândeţe. M-am retras, nu mult.

— O iubesc pe sora ta, Iris, a spus el.

— Ştiu. Mi-am lipit fruntea de a lui. Şi eu.

Am inspirat adânc inhalându-i mirosul, apoi m-am întins între rădăcinile copacului şi am adormit.

*

Când m-am trezit, Tyler încă dormea şi eu trebuia să fac pipi. M-am îndepărtat de copac, încercând să-mi aduc aminte drumul înapoi. În apropiere se auzea zgomotul unei ape curgătoare. L-am urmat şi am ajuns la un pârâu învolburat, dar apa era neagră şi mirosea a stătut. Am luat o piatră şi am aruncat-o în pârâu. A dispărut, înghiţită de lichidul întunecat.

M-am lăsat pe vine şi am făcut pipi în tufişuri, atentă la pădure. Pădurea mă urmărea.

Pe drum înapoi, am tresărit la vederea unor pete de roşu printre frunze. La început am crezut că erau picături de sânge, dar erau căpşuni. Am vrut să culeg una, dar era moale, cu interiorul putred. Am strâns-o între degete. Din ea au ieşit viermi şi mucegai. Am aruncat-o şi mi-am şters mâna de blugi.

Aici nu era nimic bun. Nimic neatins de putreziciune. Agnes fusese captivă aici cine ştie câtă vreme mâncând lucruri râncede şi dormind în rămăşiţele caselor în ruină. Fără adăpost. Fără alinare. Fără apă curată sau mâncare să îi umple stomacul care o durea.

De ce eram diferite? Demilumea pătrunsese în noi, ne schimbase, dar nu la fel de catastrofal ca pe alţii. Nu putrezeam. Fusesem lăsate să plecăm.

Când am ajuns în tabără, era pustie.

Tyler dispăruse.

— Tyler? am strigat, dar pădurea era tăcută.

Nu mi-a răspuns nimeni. Am mers printre copaci căutând vreo urmă de el. Poate trebuise şi el să facă pipi?

— Tyler! am strigat din nou, dar tot nimic.

Niciun zbor de pasăre. Copacii erau nemişcaţi. Ceva era anormal.

M-am întors la copacul unde dormisem şi am scos rucsacul lui Vivi de unde-l ascunsesem între rădăcini. Era cu siguranţă tabăra noastră, unde îl lăsasem dormind cu un sfert de oră în urmă. Am scotocit prin rucsac şi am găsit cuţitul, apoi am cercetat pădurea din jurul taberei, din nou, strigându-l pe nume, tremurând din tot corpul. Oriunde se afla Tyler, avea puşca. Am strigat şi am strigat şi am strigat iar numele lui, dar nu a răspuns. Dispăruse la fel ca Grey şi Vivi.

— Rahat! am scuipat.

Am lovit cu piciorul o rădăcină şi am icnit de durere. Nu ar fi trebuit să-l las singur.

Cât să aştept să se întoarcă? Dacă îl lăsam aici, nu aveam o conexiune cu el şi nicio cale de a-l găsi aşa cum îmi puteam găsi surorile. Dacă îl lăsam aici, era posibil să nu îl mai revăd.

M-am gândit la părinţii mei. M-am gândit la noaptea în care dispărusem şi la panica teribilă care trebuie să îi fi încercat.

Într-un final, am aşteptat cam cât părea să fi fost o oră. Până când ceva din mine mi-a spus că nu se mai întoarce. Că a păţit ceva în cele câteva minute cât îl lăsasem singur. Am crestat cu cuţitul un mesaj în scoarţa copacului, aproape sigură că nu îl va vedea niciodată: AŞTEAPTĂ-MĂ AICI.

Apoi l-am părăsit. L-am lăsat singur în pădure. L-am lăsat în voia sorţii, pentru că nu aveam de ales decât să continui şi să fac ce venisem să fac: să-mi găsesc şi să-mi salvez surorile.

Capitolul 22

Am rătăcit prin pădure, de una singură. Broboane de sudoare mi se rostogoleau pe frunte şi îmi înţepau ochii. Eram pe cont propriu şi fără nimic cu care să-mi marchez drumul, exceptând junghiul insistent din piept, care-mi spunea că, da, surorile mele erau într-acolo, că fiecare pas mă ducea mai aproape de ele.

Am legat fâşiuţe din cămaşa înfloratăa lui Tyler de crengi, sperând că pot să-mi găsesc drumul înapoi spre el, până când am rămas fără material.

În amurgul perpetuu mă urmăreau lucruri, lucruri

care se mişcau la periferia vederii mele, dar dispăreau când întorceam capul în direcţia lor. Câini sălbatici, poate, sau ceva mai ciudat. Lucruri moarte, cu dinţi ascuţiţi, care aşteptau să încetinesc, să mă opresc, să mă aşez.

M-am mişcat în continuare, cu cuţitul aproape, dar nu s-a apropiat nimic cât să mă provoace.

Erau tot mai multe corpuri din rădăcini şi os şi păr: forme de copii morţi, ghemuiţi cu spinările lipite de copaci, devenind încetişor seminţe; femei cu braţele întinse după ceva în momentul în care au devenit mai mult ca locul ăsta, decât umane. Şi tot mai multe clădiri care se fărâmiţau. Un cimitir de vechituri, cu oameni pierduţi şi lucruri pierdute.

Mă tot aşteptam să-l văd pe Tyler undeva, în faţa mea sau în spate. Când se rupea câte o crenguţă sau zburătăcea câte o pasăre, pivotam în direcţia sunetului, sperând – dar era doar o creatură ciudată, privindu-mă când ne încrucişam: căprioare, pisici, veveriţe, toate rătăcind libere în penumbra pădurii bântuite. Toate erau distorsionate, la niveluri diferite. Aveau ochi negri, erau acoperite de licheni, le creşteau mici grădini de flori din muşchiul gros de pe spate. Creaturi dintr-o poveste cumplită. Ne priveam în ochi o clipă, animalele fiind curioase de intrusa care mirosea a locuri diferite, care mirosea a viaţă, şi apoi ele continuau în beznă, nederanjate de prezenţa mea.

Şalele şi picioarele mă dureau când am ajuns la încălţările aruncate pe jos. O pereche de tenişi Nike, suficient de noi să-mi dau seama că nu erau în Demilume de multă vreme. Nu aveau mucegai, nici nu erau putrezi.

I-am ridicat şi i-am răsucit în mâini. Erau încă legaţi

laolaltă şi materialul era umed. Erau ai lui Tyler, cei noi, cumpăraţi în Edinburgh, după ce-şi pierduse încălţările la spitalul din Londra.

Tyler trecuse pe aici. Tyler îi lăsase să cadă aici. O firimitură pentru mine, poate? Era reconfortant şi totodată rău-prevestitor: ne îndreptam în aceeaşi direcţie, dar eram sigură că nu venise de bunăvoie.

M-am întors lent, cercetând pădurea, dar n-am văzut nici urmă de el. Am legat tenişii lui de rucsacul lui Vivi. Când îl găseam, aveau să-i fie utili.

Am mers mai departe. Timpul trecea în felul straniu în care trecea aici.

Când am ajuns în poiană, eram obosită, cu o migrenă teribilă de la deshidratare şi foame. Gâtul şi ochii mi se uscaseră ca iasca, iar limba mea avea gust de fum. Dacă mă întorceam acasă, eram sigură că părul avea să-mi duhnească a lemn ars săptămâni la rând.

Poiana nu era diferită de cea în care ajunseserăm întâi eu şi Tyler. Pământul era acoperit cu un covor de iarbă înaltă şi frunze în descompunere, iar în mijloc se afla ceva monstruos.

— Doamne! am şoptit când mi-am dat seama ce vedeam.

Grey şi Vivi erau acolo, ambele cu căluş, legate de nişte prăjini, cu încheieturile deasupra capetelor. La picioarele lor fuseseră adunate vreascuri şi muşchi uscat. O grădină de flori carnivore creștea pe ele, pe picioarele lor şi în jurul piepturilor şi în păr, hrănindu-se din pielea lor, strângându-li-se în jurul gurilor şi ochilor. Simţeam cum le băteau inimile, ca nişte aripi de pasăre; căldura, viaţa, sângele fierbinte care le vibra încă prin trupuri. Al lui Vivi era mai puternic şi mai

roşu. Al lui Grey pălise. Era subţire, aţos.

Între cele două prăjini fusese ridicată o a treia, aşteptându-mă.

Tatăl nostru voia să ne ardă pe toate. Dar nu.

Nu era tatăl nostru.

Gabe Hollow era tatăl a trei copile îngropate lângă o casă în ruină dintr-o demilume. Fiinţele pe care voia să le ardă – adică noi – nu erau copiii lui, ci creaturile care veniseră înapoi pozând în copiii lui. Impostoare. Cuci.

Mi-am scos încălţările.

— La naiba! am zis încet, văzându-mi picioarele, întorcându-le în stânga şi în dreapta în penumbră, atingând carnea umedă şi dureroasă de sub şosete.

Degetele de la picioare începuseră să mi se înnegrească. Am atins unghia celui mare şi a căzut cu uşurinţă. Fără durere. Un boboc de floare carnivoră începuse să se deschidă din locaşul ei. Am cules floarea şi am strivit-o între degete.

Mi-am vârât încălţările în rucsacul lui Vivi şi am înconjurat marginea poienii desculţă, cu cuţitul lui Grey lipit de corp. Eram mai agilă fără încălţări. Toţi anii în care o urmărisem pe Grey mă învăţaseră cum să mă mişc în linişte pe holuri cu scânduri care scârţâiau, dar şi prin pădure. Am încercat să nu-mi privesc picioarele. Nu voiam să văd carnea muribundă.

Vivi era trează, se mişca, vorbea cu cineva nevăzut.

— Dă-mi drumul! a mormăit prin căluş, dându-şi capul pe spate. Dă-mi drumul!

Şi-a dat din nou capul pe spate, lovindu-l cât de tare a putut de prăjină. Am auzit un trosnet. Vivi s-a lăsat în faţă, inconştientă, cu toată greutatea corpului

suportată de legăturile de la încheieturi. Ceafa îi sângera. Grey s-a agitat şi a ridicat capul. Ochii ei negri i-au întâlnit pe ai mei, fără să clipească. La început, nu am fost sigură dacă mă vedea sau doar îmi simţea prezenţa.

Pleacă, m-au implorat ochii ei. *Pleacă. Te rog.*

Am clătinat din cap. Nările lui Grey au fremătat de furie, dar nu putea face nimic să mă oblige să plec. Aş fi preferat să-mi iau locul lângă ele, pe rug, decât să plec ştiind că nu făcusem tot posibilul ca să le salvez.

Tyler? am mimat către sora mea cea mare. Grey a inspirat repede, de câteva ori, apoi a clătinat din cap. Ce însemna?

Nu ştia unde este?

Sau era deja mort?

Nu îmi plăcea cât era de speriată. Grey Hollow, care nu se temea de nimeni, care căuta mereu necazuri pentru că ea era cea care pândea în întuneric. Să o văd tremurând era nefiresc.

De cealaltă parte a rugului a apărut o siluetă.

— Tyler? am şoptit.

Tyler s-a întors spre mine.

Trăia, trăia, *trăia.* Cumva, găsise drumul spre surorile mele şi ajunsese înaintea mea. Am ieşit din ascunzătoare şi am ezitat la liziera pădurii. Voiam să alerg spre el şi să îl îmbrăţişez. M-a inundat uşurarea de a nu mai fi singură – de a nu trebui să înfrunt singură ororile.

Grey trăgea tare de legături, strigând în căluş. Pe faţă îi curgeau lacrimi şi scutura cu furie din cap.

Când am ajuns lângă el, Tyler nu a spus nimic. I-am studiat faţa. Avea ochii ciudaţi. Toate trăsăturile erau corecte, pielea, buzele, sprânceana arcuită arogant,

dar ceva mai profund nu era corect. Oasele care fuseseră mutate din loc de pumnul lui Gabe în Edinburgh reveniseră la poziţia iniţială. Tatuajele de pe braţe erau neclare, de parcă pielea îi fusese udă, stoarsă şi reaşezată pe oasele lui.

Apoi, când a întredeschis buzele, gura era anormală. Gingiile i se înnegriseră şi dinţii începuseră să-i putrezească.

Gabe Hollow continuă să insiste că ochii şi dinţii fetelor s-au schimbat.

M-am dat înapoi şi l-am privit de sus în jos. Era o potrivire aproape perfectă. Aproape perfectă. Atât de aproape, încât dacă-şi ţinea gura închisă nimeni nu ar fi ştiut.

— Nu, am şoptit. Nu eşti Tyler.

— Tu nu eşti Iris, a răspuns el, dar nu cu vocea lui.

Era vocea tatălui meu.

Era vocea lui Gabe Hollow, venind dinspre faţa lui Tyler, din gura lui Tyler.

Pielea lui Tyler.

Gabe a făcut un pas spre mine. Eu am mai făcut un pas înapoi.

— Ce i-ai făcut? am întrebat.

— Ce le-ai făcut şi tu fiicelor mele, a răspuns vocea tatălui meu.

Privirea mi s-a mutat de la faţa lui Gabe la gâtul lui. Sau, mai degrabă, de la faţa la gâtul lui Tyler. Şi-a ridicat bărbia ca să văd mai bine. Acolo, în adâncitura claviculei, era o tăietură proaspătă, cusută cu fir de mătase. Treabă bună. Se va vindeca frumos, la fel ca a mea.

Am mai făcut un pas în spate, cu mintea plonjând iar în abisul în care mă apropiam tot mai mult de a

înţelege. Inima îmi bătea cu putere, iar pielea îmi era scăldată de sudoare. Toate piesele de puzzle erau pe masă, aşteptând să le unesc într-o imagine care avea sens.

Nu eram Iris Hollow. Arătam ca Iris Hollow.

Tata nu era Tyler, dar arăta ca Tyler.

Gabe Hollow continuă să insiste că ochii şi dinţii fetelor s-au schimbat.

— Cum ai putut? a întrebat tata. Cum ai putut să le faci asta unor *copii? Unor fetiţe* neajutorate?

M-am uitat la Grey, care plângea.

M-am întors spre Gabe.

— Nu înţeleg.

Gabe m-a privit lung.

— Ştii ce eşti.

— Nu ştiu, jur!

A mimat cu degetul un cuţit care-i tăia gâtul, apoi că îşi vâra degetele mâinii drepte în rană şi trăgea de piele în sus, peste cap. Îmi tremura bărbia în timp ce se uita la mine, aşteptând o reacţie.

— Chestia aia pe care o numeşti soră este un monstru, a spus el, arătând spre Grey. Dar măcar ţi-a permis să uiţi asta.

Uită, îmi şoptise Grey.

— *Ce* să uit?

Gabe îmi dădea târcoale. Am strâns cuţitul în mână.

— Că eşti ceva mort care poartă pielea unei fetiţe ucise, a spus el, cu vocea tremurând. Că te-ai dus acasă la familia ei, în patul ei, în braţele părinţilor ei, în timp ce ea se descompunea într-un mormânt dintr-un loc mort. Că ţi-ai pus pielea ei caldă peste a ta şi apoi sora ta te-a cusut la gât.

— Nu poate fi adevărat! am şoptit eu, pentru că era oribil şi scârbos şi imposibil.

Dar am ştiut, chiar spunând-o, că putea.

Că *era* adevărat.

Gabe ştiuse, de când ne văzuse, că ceva nu era în regulă. Că se schimbase ceva înăuntrul nostru. Ochi diferiţi, dinţi diferiţi. Un strat de piele sub piele.

— După ce chestia aia m-a făcut să mă sinucid, am ajuns aici, a spus Gabe. Mi-am căutat copiii. I-am găsit unde i-aţi lăsat şi i-am îngropat.

Nu am vrut asta, scrisese el în bilet, pentru că nu avusese de ales. Pentru că nu se putuse opune compulsiei unui metamorf care se cuibărise în casa lui, care îi îndepărtase copiii adevăraţi şi îi comandase, ca şi fotografului care mă atacase, să îşi ia viaţa.

Am înţeles alt adevăr teribil.

— L-ai ucis pe Tyler, am spus. L-ai jupuit. Îl… *porţi.*

— Vreau să mă duc acasă. Vreau să mă întorc la soţia mea. Să îmi recapăt viaţa pe care voi trei mi-aţi furat-o.

Un om bun. Un om blând. Un om care meşterea lucruri cu mâinile. Aşa fusese pomenit Gabe Hollow la înmormântarea lui. Stătusem lângă mormântul lui şi-i aruncasem o floare de iris pe sicriu când îl coborâseră în pământ, ca să aibă ceva de la mine oriunde s-ar fi dus.

Îl iubisem, chiar dacă mă speria.

Tata a aprins bricheta lui Vivi şi a ţinut flacăra deasupra vreascurilor.

— Treci lângă surorile tale.

Am suspinat. Îmi fusese dor de omul ăsta mulţi ani. Voiam să mă ia în braţe şi să mă liniştească aşa cum făcea când eram mică. Am clătinat din cap.

— Nu o pot lăsa singură pe Cate.

— Te rog să nu te împotriveşti.

Vocea lui Gabe s-a frânt.

— Te rog să-mi uşurezi misiunea.

— Nu eşti tu.

I se rostogoleau lacrimi pe obraji.

— Nu mă cunoşti.

— Ba da. Poate că nu sunt fiica ta, dar tu eşti tatăl meu.

— Nu face asta.

— Ştiu că eşti bun şi blând şi nu mi-ai face rău.

— Te rog, lasă-mi asta, m-a implorat Gabe. Urcă-te pe rug!

— Nu.

— Arzi cu ele sau priveşti!

Gabe a aruncat bricheta. Rugul s-a aprins. Fumul acru a început să se ridice în câteva secunde. Grey se sufoca, zvârcolindu-se deasupra flăcărilor.

Am ţipat şi am fugit spre ea, dar Gabe m-a prins de rucsac şi m-a trântit la pământ. Am scăpat cuţitul. Într-o clipă era peste mine, cu genunchiul ca o ţepuşă în coastele mele rupte, cu degetele în jurul gâtului meu. Repede, violent şi urât.

Ce ar face Grey? Ce ar face Grey? m-am gândit, în timp ce muream. Mi-am înfipt unghiile în mâinile tatei. Săpam cu călcâiele în pământ, căutând sprijin. Ochii îmi ieşeau din orbite. Capul mi-era plin de sânge şi de un întuneric care părea să mi se întindă de la urechi spre ochi, înceţoşându-mi vederea.

Grey s-ar fi luptat. Grey l-ar fi făcut cumva să sângereze. Grey ar fi găsit cuţitul care aterizase acolo unde nu îl puteam ajunge. Grey ar fi smuls carnea, ar fi rupt oase şi ţi-ar fi pus sare pe pământul vieţii, dacă o

supărai.

Acum ţipa, mai mult pentru mine decât pentru ea.

— Dă-i drumul! urla la Gabe, cu vorbele înăbuşite de căluş. Te distrug!

Un gând limpede şi-a croit drum prin umbrele care mi se ridicau în minte: *L-ai distrus deja.*

Grey îi distrusese, pe el şi pe mulţi alţii. Grey era o tornadă în chip de fată. Lua ce voia şi lăsa distrugere în urma ei şi o admirasem mereu pentru asta. Trebuia să ai tupeu să fii fată în lumea asta şi să trăieşti aşa. O făcea pentru că era puternică. O făcea pentru că putea.

M-am gândit la Justine Khan şi la gura ei lipită de a mea, la ochii ei căscaţi de teamă când mi-a muşcat buzele. M-am gândit la silueta palidă a tatei la capătul patului, la cum încremenea când deschideam ochii, aşa cum încremeneşte prada când vede un prădător. M-am gândit la Grey, mergând pe străzi întunecate noaptea, aşteptând să se strige după ea sau, mai rău, să-i ofere cineva o scuză.

Grey Hollow era lucrul care pândeşte în întuneric, dar oricât aş fi iubit-o, oricât aş fi vrut să fiu ca ea, nu eram. Nu puteam supune lumea voinţei mele, pentru că nu puteam face rău oamenilor, aşa ca ea. Din cauza asta m-am simţit mereu slabă, dar poate că era puterea mea.

Ce ar face Iris? m-am gândit, cu câmpul vizual cât o gămălie.

Mi-am pus mâna pe obrazul lui Gabe, aşa cum făceam când eram mică, în cele câteva săptămâni de la început în care mă lăsase să îl iubesc.

Nu îmi aminteam să fi fost moartă. Nu îmi aminteam să fi fost prinsă în locul ăsta. Nu îmi

aminteam că mă strecurasem în pielea fiicei lui. Îmi aminteam de căldura de la pieptul lui Gabe Hollow, când mă ducea de pe canapea în pat, după ce adormisem privind la TV. Mirosul cămăşilor lui, un amestec de ulei pentru lemn şi de cenuşă de oase pentru smalţul oalelor sale. Ritmul vocii sale când îmi citea poveşti la culcare. Florile de iris pe care mă ajuta să le presez între paginile cărţilor. Cât de tare plânsesem la înmormântarea lui.

— Tati, am reuşit să îngaim.

Ochii lui Gabe m-au privit de pe faţa lui Tyler.

Nu eram fiica lui, dar arătam ca ea. Aveam faţa ei şi speram să fie suficient. Speram, chiar şi ştiind ce eram, că nu mă putea privi în faţă în timp ce mă omora.

Ne-am privit în ochi. Gabe a suspinat, m-a strâns tare, ultima dată, şi mi-a dat drumul.

M-am întins după cuţit şi m-am ridicat de sub el, pornind spre rug, unde flăcările îmi muşcau surorile de călcâie. Grey gemea, ameţită după ce inhalase fum. Am lăsat rucsacul jos şi m-am urcat către ele, pe lemnul care ardea, prin foc. Mi s-au topit genele în zidul de căldură. Nu aveam aer să trag în plămâni. Am inhalat cenuşă şi tăciuni. Focul şuiera, arzându-mi mâinile, genunchii şi picioarele goale.

Mai întâi i-am tăiat legăturile de piele lui Grey. În clipa în care am eliberat-o, puterea s-a schimbat. Am simţit-o. Timpul a părut să încetinească. Grey s-a ridicat, mi-a luat cuţitul şi a eliberat-o pe Vivi, apoi ne-a târât pe amândouă prin foc. Lemnul pocnea şi se despica, bombardându-ne cu tăciuni încinşi părul şi hainele. Combustibilul de sub noi ardea în roşu fluorescent şi căldura era un zid solid, de netrecut,

până când Grey ne-a tras după ea şi ne-am rostogolit de cealaltă parte pe iarba udă din poiană.

— Vivi! a spus Grey, scuturând-o de umeri. Vivi!

Apoi s-a aplecat către ea, cu palmele apăsându-i pieptul de patru, cinci ori, până când Vivi a gemut.

— Oh, slavă Cerului, slavă Cerului! a spus Grey, luând în mâini faţa mânjită de cenuşă a lui Vivi şi sărutând-o pe frunte.

M-am uitat la braţul meu, pe care un petic de piele arsese şi se înnegrise pe margini. Dedesubt, adevărul pe care voiam să îl ştiu şi nu voiam să îl ştiu: un al doilea strat de piele, neatins de flăcări.

Grey mă privea, respirând întretăiat.

— E adevărat, nu-i aşa? am întrebat-o.

Tremuram. Durerea arsurilor începea să mă apese, terminaţiile nervoase atinse mi se trezeau în degetele de la picioare, în mâini, în vârfurile degetelor.

— Nu suntem noi.

Grey a închis ochii. Dintre gene i s-a desprins o lacrimă, care a lăsat o dungă curată prin murdăria şi sângele de pe obrazul ei. A încuviinţat, într-un final.

Adevărat.

Apoi s-a ridicat şi s-a dus în locul unde pielea lui Tyler zăcea acum goală şi dezumflată în iarbă. Gabe, la fel ca Rosie, dispăruse, plecase unde mergeau morţii când renunţau la acest loc, când acest loc renunţa la ei. Ce lăsa în urmă era oribil: pielea lui Tyler, fără oase, muşchi sau suflet să o anime. Un sac de piele, cu păr şi gene şi unghii încă ataşate.

Îl lăsasem singur pe Tyler. Îl lăsasem singur în pădure şi tata îl găsise, îl luase şi îi făcuse asta.

M-am întrebat unde era trupul jupuit al lui Tyler. M-am uitat la rug. Focul se ridica deasupra copacilor, iar

prăjinile care fuseseră pregătite pentru noi erau cuprinse de flăcări. Fumul mirosea a grăsime şi a oase arse. Acolo. Acolo era trupul lui, ascuns sub flăcări, unde trebuia să fim şi noi.

Grey era aplecată peste pielea lui.

— Nu te las, spunea. Nu te las, nu te las.

— L-am văzut pe Gabe jupuindu-l, a spus Vivi răguşită, rostogolindu-se pe o parte.

M-am dus la ea şi i-am cules frunzele din rana lipicioasă de la ceafă.

— Săraca Grey.

— Nu te las, a continuat Grey, cu mâinile deasupra pielii care acoperise cândva pieptul lui Tyler. Dumnezeule! Nimeni nu ar trebui să vadă aşa o persoană iubită. Nu te las.

— Grey, am zis eu încet. Trebuie să plecăm acasă.

— Nu plec fără el, a spus ea. Îl pot salva.

— Cum?

— La fel cum v-am salvat pe voi. Dacă e blocat aici, pot să îi cos sufletul înapoi în piele. S-a aplecat să îi vorbească.

— Ascultă-mă, Tyler! Te leg cu durerea mea. Mă învinuiesc de moartea ta şi nu te las să pleci. Întoarce-te la mine.

Am încercat să mă gândesc la toate părţile lui. Cadavrul lui, arzând nevăzut la baza rugului. Pielea întinsă în faţa mea. Sufletul lui, sau orice era, acea parte din el care urma să treacă pe aici, în drum spre uitare.

Poate îl revedeam. Am permis speranţei să mi se aprindă în piept, aşteptând.

Am aşteptat.

Şi am aşteptat.

— Nu cred că este aici.

Obrazul lui Vivi era fierbinte sub mâna mea arsă. Nu mai puteam aştepta. Trebuia să ieşim din Demilume.

— Nu cred că mai vine.

— Nu, a spus Grey, cu mâinile afundate în pământ.

Saliva îi curgea de pe buze în timp ce îşi striga durerea. Îi golea trupul de aer şi o contorsiona într-un ghem de coaste şi pumni. Când a inspirat din nou, a sunat ca o orgă de biserică: imens, prelung, de jale. Suspinele au scuturat-o, au îndoit-o şi au frânt-o până când disperarea a consumat-o. Era cea mai frumoasă femeie din lume, obişnuită ca universul să-i facă pe plac, dar nu putuse salva viaţa bărbatului pe care îl iubea.

Am văzut mişcare la marginea poienii. Acolo era o siluetă, cu părul negru, dezbrăcată, privindu-mă dintre copaci. Am deschis gura, dând să strig, dar el a clătinat din cap.

Apoi, pe cât de repede apăruse, sufletul lui Tyler Yang s-a pierdut printre umbre.

Capitolul 23

SĂ ne căţărăm înapoi din Demilume n-a fost la fel cum fusese să cădem în ea. Căderea fusese uşoară, ca un pas peste prag, ca o alunecare pe tobogan. Fusese atracţie gravitaţională. Să urcăm a fost greu. A trebuit să-mi târăsc corpul prin smoală. Nu puteam respira, nu vedeam. Mă înecam în nimic, şi, în cele din urmă, am căzut pe spate, pe un câmp de flori şi fum. Era întuneric. Pământul de sub mine era dur şi duhnea a lemn ars şi a plastic fumegând. Pentru o clipă, m-am

temut că dădusem greş. Apoi au căzut Vivi şi Grey, după mine, peste mine. Durerea din coastele mele rupte şi deruta mi-au forţat fierea afară. M-am rostogolit pe o parte şi am vomitat.

Am clipit. Bezna s-a subţiat. Eram într-o bucătărie arsă, plină de flori carnivore. Bucătăria lui Grey. M-am ridicat în picioare pe podeaua ca o tablă de şah. Aveam braţele şi picioarele năclăite. Lumea era tăcută şi încremenită.

— Doamne, e şi mai rău să te întorci! a gemut Vivi, cu un glas răguşit şi nefiresc.

Am ajutat-o să se rostogolească pe o parte şi i-am împins rucsacul sub cap, în timp ce Grey răsfoia cărţile împrăştiate pe podea de când dărâmasem raftul.

— Ar trebui s-o ducem la spital, am zis, mângâind puful de piersică de pe craniul lui Vivi.

— Curând, a zis Grey.

A găsit ce căuta: o carte care, deschizându-se, se dovedea a fi nu o carte, ci un compartiment secret. Tipic. Nimic nu era simplu cu Grey, nimic nu era ce părea. În interior se aflau ierburi în sticluţe şi o altă sticluţă cu oţet. Grey şi-a folosit latul cuţitului să strivească anason pe podea, l-a pus în oţet, alături de sare şi pelin, şi a agitat sticluţa. Era poţiunea pregătită de Agnes.

S-a lăsat lângă Vivi.

— Bea! a zis, ducând sticluţa la buzele surorii noastre. Vivi s-a strâmbat şi s-a ferit.

— Nu vreau rahatul ăla.

— *Bea!* i-a poruncit Grey şi evident că Vivi a făcut ce i se spunea, pentru că Grey era la comandă.

Grey a mângâiat-o cât vomita Demilumea, o mâzgă de lucruri verzi şi moarte care se revărsa din ea

şi podeaua arsă.

— Ai ucis nişte copii, am zis încet, privind-o pe sora mea cum îşi rupea o fâşie din halatul de spital şi începea să spele cu tinctură pielea crăpată de pe ceafa lui Vivi.

Grey s-a uitat la mine cu ochi negri şi seci.

— Da.

— Nu sunt Iris Hollow.

— Nu la interior.

Mi-am vârât unghiile în cicatricea de la gât, trăgând de pielea care nu era a mea. Pielea unei fete moarte care cuprindea corpul unei fiinţe moarte. Petalele unei flori atrăgătoare care ascundeau ceva putred şi periculos.

— Termină! mi-a poruncit Grey. Dacă-ţi jupoi pielea, vei muri.

— Sunt deja moartă, nu?

— Gândeşte-te la Cate, Iris. Gândeşte-te la toate lucrurile oribile care i s-au întâmplat. Tu eşti tot ce are. Dacă mori… o distrugi.

Braţele mi-au căzut pe lângă corp. Am suspinat.

— Zi-mi cum s-a întâmplat.

— Va veni un moment când…

— Zi-mi! am spus. *Acum.*

Grey a expirat scurt şi s-a întors la rana lui Vivi.

— Le-am atras prin şoapte, printr-o uşă în seara Anului Nou. Vălul era foarte subţire, aşa cum este mereu între ani. Surorile Hollow m-au auzit. M-au urmat. Când le-am spus că am nevoie de ajutor, au venit de bunăvoie. Au legat fâşii de material ecosez roşu cu negru pe drum, ca să-l urmeze înapoi. Erau deştepte, dar şi prea încrezătoare. Le-am ademenit în cocioaba în care locuiam. Au avut încredere în mine,

fiindcă şi eu eram o fetiţă.

— Apoi le-ai tăiat beregata şi le-ai jupuit.

Grey s-a oprit şi a închis ochii. Am simţit-o pe Vivi încremenind.

— Da. V-am ajutat să vă strecuraţi în noile piei şi v-am cusut la gât. Nu mi-a… plăcut să fac asta. Nu sunt un monstru. Am făcut doar ce era necesar ca să plecăm de-acolo. Ca să primim a doua şansă. Tot ce a rămas, la final, a fost o cicatrice mică pe gâturile noastre. Le-am urmat firimiturile înapoi spre locul prin care căzuseră. Ne-am târât înapoi în lumea celor vii. Am păcălit uşa, pentru că nu eram nici moarte, nici vii, ci între. Am aşteptat pe strada aia din Scoţia să ne ducă cineva acasă.

Un lup în blană de oaie, aşa-i spusese Agnes lui Grey. Ceva monstruos, deghizat, ceva atât de nefiresc încât deruta nu doar oamenii, ci şi regulile vieţii şi morţii. Nici moartă, nici vie, şi astfel capabilă să se mişte între cele două stări, după plac.

— Futu-i! a şoptit Vivi. Deci chiar suntem impostoare?

— Ar trebui să bei şi tu, mi-a zis Grey întinzându-mi poţiunea.

Am luat-o.

— Cum ai ştiut că va merge?

— Am sperat. O speranţă născută din poveşti şi din fabule. Dar am intuit corect. Ca să ieşi din Demilume, trebuia să fii şi tu demi. Ca să părăsim liminalul, trebuia să fim liminale. Nu cred că suntem primele, pentru că miturile cu metamorfi trebuie să aibă o sămânţă de adevăr. Poveştile vechi cu copii de zâne lăsaţi în locul celor umani, creaturi cu apetituri de nesăturat şi cu abilităţi ciudate. Şi-au mai dat seama şi

alţii, nu doar eu. Acum *bea.*

Am răsucit sticluţa în mâini şi am privit fragmentele suspendate de pelin şi de anason plutind în oţet.

— Florile. Furnicile. De ce-s peste tot?

Am luat o gură amară şi sărată şi am simţit imediat că se mişcă ceva în mine, adânc, şi apoi corpul meu urla să-l scoată afară. Stomacul mi s-a contractat şi am vomitat iar, de data asta fiere, mucegai şi insecte.

Grey mi-a ferit părul.

— Eşti bine, a zis, când am vomitat iar. Eşti bine. Nu ştiu toate secretele locului, Iris. Miroase a moarte şi a putregai fiindcă acolo totul este mort. Pătrunde în orice, infectează orice şi, dacă-i permiţi, distruge orice.

Grey mi-a luat sticluţa şi a sorbit şi ea, apoi a vomitat ce creştea înăuntrul ei.

— Ar trebui să mergeţi la spital, amândouă.

— Nu am terminat, am zis. De ce ne e mereu foame?

— Pentru că eşti moartă, iar morţii sunt mereu flămânzi.

A zis-o atât de nonşalant. *Eşti moartă.*

— Mâncarea nu-ţi poate potoli niciodată foamea, nu poate umple golul din tine.

Vivi s-a ridicat în capul oaselor. Avea mişcări lâncede, însă expresia ei era de piatră. O privea pe Grey aşa cum o priveam şi eu, cu dinţii încleştaţi şi cu buzele curbate de scârbă.

— Ne-ai făcut să uităm, am zis. Când am ajuns în Scoţia. Ne-ai şoptit ceva. *Uită.* Ne-ai luat amintirile.

Grey a clătinat din cap.

— Nu te pot forţa să faci nimic, Iris, cum nu-l puteam forţa nici pe Tyler. Puterea noastră

funcţionează doar asupra viilor, nu şi asupra morţilor, nici măcar a celor care au murit pentru scurtă vreme. Ţi-am zis să uiţi şi ai uitat, pentru că aşa ai vrut.

— Doamne! Eşti un monstru, a zis Vivi.

— *Nu,* a zis Grey. Nu îmi spune aşa. V-am promis că vă voi ţine mereu în siguranţă şi asta am făcut. V-am readus la viaţă.

— Cine este sub pielea asta? am insistat. Cum arăt sub pielea lui Iris Hollow?

— Nu ştiu.

— Cum să nu ştii?

— Ştiu că vrei răspunsuri clare şi curate la toate, dar nu le am. Nu-mi amintesc cine eram înainte. După ce ne-am întors, am început să uit şi eu. Demilumea a început să mi se pară un vis, ceva ce nu se întâmplase. Nu mai eram sigură dacă era o poveste sau realitatea. Trebuia să aflu, aşa că am încercat să mă întorc. Mi-a luat cam o duzină de încercări până să reuşesc.

— În Bromley-by-Bow, a zis Vivi. În săptămâna de după moartea lui Gabe.

— Da. Am căzut printr-o uşă. Aceeaşi uşă prin care cred c-a căzut şi Mary Byrne, în 1955, de Anul Nou. N-am avut probleme să mă întorc. Încă nu înţelesesem că sângele nostru era special. Nu îmi aminteam ce am fost sau ce făcusem.

— Cum ţi-ai dat seama?

— Yulia Vasylyk, prima mea colegă de cameră după ce am plecat de-acasă, m-a urmărit printr-o uşă. O proastă. Am încercat să o aduc acasă, dar n-a putut să mă urmeze. Uşile nu o lăsau. Când a devenit limpede că era blocată acolo, a luat-o razna. A început să-şi smulgă hainele, să mă muşte, să mă zgârie pe faţă. Mi-a spart buza şi a înghiţit o gură din sângele meu.

Atunci mi-a venit ideea: dacă aveam ceva în sânge care-mi permitea să vin şi să plec după plac, poate o duceam acasă şi pe Yulia, aşa. A trebuit s-o las inconştientă, atât de isterică devenise. Am mânjit-o cu sângele meu, am făcut-o să-l bea. Nimic. Nu ştiu de ce m-am gândit la rune. Ştiţi că am un exemplar din *Ghid practic de rune* pe noptieră, şi… n-aveam alte idei. Dar a mers. O vrajă simplă. O poartă între moarte şi viaţă. După ce ne-am întors în Londra, s-a luptat iar cu mine şi a fugit. Poliţia a găsit-o pe străzi, goală, şi m-a învinuit pentru ce i se întâmplase, chiar dacă o salvasem şi o adusesem înapoi. Este un loc cumplit să rămâi acolo pe veci, dar dacă poţi veni şi pleca după plac… era la cheremul meu, să-l explorez. În primul an în care-am plecat, cred că m-am dus de vreo sută de ori. Era un loc cu secrete, aşa că am început să îmi cos secrete în hainele create. Oamenii au adorat ideea. M-a făcut şi mai faimoasă. Sunt atâtea de văzut acolo. Mai ales orori, dar şi licăriri de frumuseţe.

— Apoi, ceva s-a dus naibii, a zis Vivi.

— Cam cu un an în urmă, m-a văzut cineva venind şi plecând. Cineva care mă aştepta de mult.

— Tati, am zis.

— Da. Gabe Hollow m-a urmărit ca un animal. M-a spionat. Cred că m-a văzut aducând-o pe Agnes înapoi, cu sânge şi rune. Ea…?

— Nu, am zis. N-a supravieţuit.

Grey a strâns din buze.

— Am încercat să mă răscumpăr pentru fetele alea. Am găsit-o pe Agnes, o copilă în viaţă prinsă într-un loc mort, şi am adus-o acasă. Contează, nu?

N-am zis nimic. Nu eram sigură dacă ar fi contat. Dacă Grey ar fi dat peste Agnes, în loc de surorile

Hollow? Ar fi fost la fel de binevoitoare?

— Gabe a pus capcane, a continuat Grey. Aproape că m-a prins prima dată. Am scăpat, dar m-a rănit. Avea suficient sânge de-al meu să treacă singur prin uşi. Nu mi-am dat seama că mă va putea urmări, dar a reuşit. M-a găsit la Paris. Am scăpat iar, am luat avionul spre Londra. Nu voiam să vă implic, dacă nu era necesar. Nu voiam să vă atace şi pe voi, dar trebuia să vă las un mesaj. Trebuia să ştiu că veţi veni să mă căutaţi, dacă dispăream.

— Ai intrat în casă şi ai ascuns cheia în fosta ta cameră.

Grey a încuviinţat.

— Gabe şi o altă fiinţă moartă m-au atacat, la scurtă vreme, aici. L-am ucis pe unul dintre ei. I-am tăiat gâtul. Dacă-i ucizi de partea asta a vălului, gata cu ei. Însă Gabe m-a învins. A ascuns corpul în tavanul meu şi m-a târât înapoi în Demilume. Am aşteptat. Zile şi zile. Am început să cred că poate nu mă veţi găsi, că voi muri acolo, singură, că voi deveni parte din locul din care am sacrificat atâta ca să scap. M-am luptat. Am scăpat. Dar eram slăbită, pierdută, rătăcită. Ţi-am auzit vocea. Ţi-am simţit inima bătând în pieptul meu. Suntem conectate prin ce am făcut, prin vieţile sacrificate. Conectate prin sânge şi moarte şi magie. Mi-am găsit drumul înapoi spre uşa care dădea în bucătăria mea. Iată! M-ai ajutat să revin acasă.

Eram surori. Ne simţeam reciproc durerea. Ne *provocam* reciproc durere. Ştiam cum ne miroase respiraţia dimineaţa. Ne făceam să plângem. Ne făceam să râdem. Ne supăram, ne ciupeam, loveam, ţipam una la alta. Ne sărutam pe frunte, nas cu nas, cu gene-fluture pe obraz. Ne purtam hainele. Furam una

de la alta obiecte ascunse sub perne. Ne apăram între noi. Ne minţeam între noi. Pretindeam că eram mai mari, că eram altcineva. Ne jucam de-a deghizarea. Ne spionam. Ne posedam între noi ca pe nişte gablonţuri. Ne iubeam cu o furie puternică, ferventă. Animalică. Monstruoasă.

Surorile mele. Sângele meu. Pielea mea. Ce legătură oribilă aveam!

— Deci tati… a ştiut ce eram? a întrebat Vivi.

Expresia lui Grey s-a întunecat.

— Nu e tatăl tău. Nu tocmai. Dar da, a ştiut. Din prima clipă în care ne-a văzut, după ce n-am întors, cred c-a ştiut. Lui Cate i-a luat mai mult să creadă, dar a înţeles, după o vreme.

— Stai aşa… *Cate* ştie? am întrebat. Cum e posibil?

— I-am zis eu, a spus Grey. În noaptea în care m-a dat afară. Când am venit acasă beată, eram furioasă şi am cedat. Voia să controleze totul. I-am zis că-i jupuisem copilele şi-i omorâsem soţul şi dacă nu mă lăsa în pace o omoram şi pe ea.

— L-ai… *ucis?* a întrebat Vivi, încă punând laolaltă piesele pe care le unisem eu în Demilume. L-ai ucis pe *tati?*

— Cum am mai spus, am promis că veţi fi mereu în siguranţă. Gabe Hollow era o ameninţare. Ştii asta. Tati îşi pierdea minţile. Îţi aminteşti dimineaţa în care ne-a urcat în maşină. Ne-ar fi aruncat de pe o stâncă şi ne-ar fi ucis, dacă n-aş fi intervenit. Aşa că… i-am sugerat ceva. Începeam să înţeleg puterea pe care o aveam asupra altora. Nu am vrut să-l ucid. Nici măcar nu am intenţionat.

Nu am vrut asta, scria în biletul lui. Nu era un bilet de sinucigaş, în fond, ci un ultim SOS către soţia lui.

— Dar nu îşi pierdea minţile, a zis Vivi. Avea dreptate şi l-ai pedepsit.

— Eu l-am iubit, am zis.

— Abia l-ai cunoscut, a zis Grey. Spune-mi că nu te temeai de el. Că nu ai respirat uşurată când l-am găsit spânzurat. Că tu chiar crezi că nu te-ar fi ucis, în cele din urmă.

— Meritătm să murim, am şoptit.

— Stai aşa! a zis Vivi. De ce ne-ar păstra Cate, dacă ştie că nu suntem copiii ei?

Grey a ridicat din umeri.

— Cine ştie? Cred că să ai ceva care seamănă cu copiii tăi e mai bine decât să nu-i ai deloc. Suferinţa are efecte stranii asupra oamenilor.

Mi-am privit sora în ochi şi am căutat în ei orice semn de remuşcare pentru ce le făcuse lui Cate şi lui Gabe Hollow, dar nu am găsit. M-am ridicat şi m-am îndreptat spre uşă.

— Iris, stai! a zis Grey şi m-a apucat de braţ.

— Nu. Nu mă atinge! Nu vreau să te mai văd niciodată. Nu te vreau în viaţa mea.

— Te-am scos afară, a zis Grey, feroce. Ţi-am oferit viaţa pe care ţi-am promis-o. Nu am niciun regret. Vreau să ştii asta. Aş face tot ce-am făcut iar, de o sută de ori. Când eşti gata să vorbeşti cu mine, te aştept, pentru că sunt sora ta. În viaţa asta şi în cea din urmă.

Capitolul 24

Radiografiile au arătat că aveam patru coaste rupte. Doctorii nu prea puteau face mare lucru pentru ele, cu excepţia analgezicelor, dar un rezident îmi cosea rana de la frunte când a sosit Cate, cu ochii în

lacrimi şi faţa trasă de îngrijorare.

A rămas în uşă, privindu-mă de sus până jos. Ştiam ce căuta: voia să se asigure că sunt cine spuneam că sunt.

— Eu sunt, Cate, am zis. Eu sunt.

Şi-a tras un scaun lângă mine şi mi-a luat mâna într-a ei, apoi mi-a inhalat mirosul pielii iar şi iar şi iar.

— Ai lipsit două săptămâni, mi-a zis.

— Două *săptămâni?*

Mi se păruseră două zile.

— Am crezut… că s-a întâmplat iar.

Cate a înghiţit greu, cu gâtul uscat de durere.

— Că te-am pierdut iar.

— M-am întors. Sunt aici. Nu plec nicăieri.

— Ah, asta e clar. Nu ai voie să mai ieşi din casă vreodată. Faci şcoala acasă, facultatea prin corespondenţă, apoi îţi iei un job de freelancer, ca să nu trebuiască să pleci niciodată. Da?

Am zâmbit.

— Bine, am zis, mângâind-o pe cap.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea.

Am inspirat adânc. Cate şi-a dat seama că eram pe cale să încep să mint şi mi-a dus un deget la buze.

— Te rog. Te rog să-mi spui adevărul. Vreau să ştiu. Suport.

Chiar putea? Putea o mamă să îndure adevărul?

— Gata aici, a zis doctorul. Să văd şi ce fac surorile tale. Tu poţi pleca.

— Mulţumesc, a zis Cate, în timp ce el pleca din cameră.

— M-am dus înapoi, am zis, când am rămas doar noi două. Am ceva pentru tine.

Am făcut semn spre rucsacul lui Vivi, aflat pe un

scaun. Cate mi l-a adus. I-am desfăcut fermoarul şi am scos cele trei fâşii de material pe care le tăiasem din hainele noastre din copilărie. Nu… nu ale noastre. Din hainele din copilărie ale fiicelor lui Cate. Una de material ecosez roşu cu negru. Una de tweed verde. Una de blană artificială bordo. Pe toate erau stropi de sânge, deşi speram ca mama să le ia drept mucegai sau murdărie.

— Le-ai găsit, a zis Cate, strângând materialul în mâini.

A căzut în genunchi, tremurând, chinuindu-se să respire.

— Unde sunt?

— Sunt acolo. În locul în care ne-am dus. Nu… Nu sunt… Erau împreună când s-a întâmplat, am continuat încet.

M-am lăsat în jos lângă ea, am încercat să o consolez.

— N-a fost dureros. Erau la căldură, în siguranţă. Au crezut că vin acasă, la tine.

Nu ştiam dacă era adevărat ce spuneam, dar aşa speram. Mama inspira adânc, dureros.

Mama mea, m-am gândit iar, rostogolind cuvintele în minte. *Nu, nu a mea.* Mama altcuiva.

— Nu am ştiut, am zis, în timp ce plângea. Jur! Nu am ştiut ce eram sau ce-a făcut.

— Ştiu, Iris, a zis ea şi m-a mângâiat pe păr. Ştiu.

— Cum mă poţi suporta? am şoptit. Cum poţi suporta să fiu în casa ta?

— Ai fost fiica mea timp de zece ani. Cum să nu te iubesc?

— Îmi pare atât de rău. Îmi pare atât de rău pentru Grey. Pentru că te-am necăjit după ce ai dat-o afară.

— Eşti ca ea, să ştii. Ca Iris a mea. Era tăcută şi empatică şi isteaţă foc.

S-a auzit o bătaie la uşă. Vivi era în cadrul ei, cu braţele şi capul bandajate. A văzut fâşiile de material pe care le ţinea Cate în mână şi a venit s-o ia pe mama noastră în braţe.

— Îmi pare rău, a zis Vivi, mângâindu-i părul. Îmi pare rău. Îmi pare rău.

*

Grey Hollow şedea în camera din cealaltă parte a holului, înconjurată de poliţie. Vivi a escortat-o pe mama dincolo de uşă, ca să nu o vadă, dar eu m-am oprit. Lumina era caustică şi aerul avea un miros greu şi malefic, a sânge şi miere şi minciuni. Fiecare dintre cele şase persoane din jurul ei o privea cu genuni adânci în chip de ochi, bete dincolo de orice raţiune de şuvoiul de putere care emana dinspre sora mea.

O regină păianjen, cu prada prinsă în pânză.

Grey s-a aplecat să-l sărute pe buze pe detectivul principal, cel care vorbise la conferinţa de presă. El s-a cutremurat de plăcere, cu oasele abia reuşind să-i susţină trupul transformat în jeleu.

— Un urmăritor, i-a zis. Un bărbat nebun, îndrăgostit de mine şi de surorile mele de când eram mici. Acelaşi care ne-a răpit şi în Edinburgh. M-a luat şi m-a ţinut prizonieră. Am fugit. Tyler Yang…

Vocea i-a tremurat, o coardă ciupită de durere. Pentru moment, vraja s-a clătinat, dar Grey era mai puternică decât durerea ei. O emoţie atât de omenească nu ajungea să o dea peste cap. Şi-a revenit şi s-a îndreptat de spate, la fel ca toţi cei din încăpere,

într-o imitaţie a farmazoanei care-i vrăjea.

— Tyler Yang a încercat să mă salveze. A fost ucis de urmăritor. O tragedie teribilă.

— O tragedie teribilă, a repetat o poliţistă, cu degetele pe coapsa surorii mele.

— Nu este nevoie ca surorile mele să dea declaraţii, a continuat Grey, iar cei din jur au fost de acord.

— Da, nu are sens să le supunem la asta, a zis detectivul principal, cu podul palmei pe fluierul piciorului lui Grey.

— Urmăritor, a repetat cineva.

— Nebun. Un monstru, a zis altcineva.

— Ce tragedie teribilă, a comentat al treilea.

Grey m-a privit, odată cu toţi poliţiştii aflaţi sub vraja ei, un şuvoi brusc de irişi dilataţi aţintiţi spre mine. Am privit-o şi eu. Puterea care ne lega mi s-a aprins în piept.

Apoi, m-am întors şi am lăsat-o acolo.

*

Mi s-a tăiat respiraţia când am văzut chipul surorii mele privindu-mă de pe podea.

Chiar şi ca tatuaj, cicatricea fină, în formă de cârlig, a lui Grey era primul lucru pe care-l remarcai la ea, urmat de frumuseţea ei izbitoare. Revista *Vogue* trebuie să fi sosit prin poştă şi aterizase cu faţa în sus pe covorul din hol, trosc-pleosc, şi acolo am şi găsit-o în lumina argintie a dimineţii.

Dar, de data asta, pe copertă nu era sora mea, ci Tyler. Tatuajele de pe braţele şi de pe pieptul lui erau expuse: portretul lui Grey se remarca dintr-o mare de

cerneală. Am aprins lumina şi am luat revista, privindu-l mai bine.

În fotografia aleasă, stătea pe un scaun, purtând doar ciorapi plasă şi nişte mocasini roşii, picior peste picior, cu părul revărsându-i-se pe umeri. Fără text. Doar imaginea şi anii în care Tyler se născuse şi murise. Avea 20 de ani. Cu un an mai tânăr decât Grey.

— Eşti gata? a spus Vivi, coborând scările, îmbrăcată în cea mai ne-Vivi ţinută în care o văzusem, de când nu-i mai permisese lui Cate să îi aleagă hainele, acum zece ani: o rochie neagră, conservatoare, care-i acoperea tatuajele de pe braţe şi îi ajungea deasupra genunchilor.

Şi ruj mov prună.

— Cine eşti şi ce-ai făcut cu sora mea? am întrebat.

— Ce întrebare întunecată, Iris!

— Prea devreme pentru glume cu metamorfi?

Vivi m-a luat de talie şi şi-a pus capul pe umărul meu.

— Îmi plăcea de el, mi-a zis, privind coperta. Merita mai mult.

— Toată lumea cu care intrăm în contact merită mai mult.

— Ar trebui să mergem, a zis Cate, din capul scărilor, trăgându-şi în picioare o pereche de pantofi cu tocuri joase.

Sasha i se foia printre picioare.

— Iris, hai să-ţi împletesc părul.

Vivi s-a uitat la mine, dar n-a zis nimic.

— Cate… am zis, în timp ce mama cobora. Te superi dacă nu-mi mai împleteşti părul?

Era un ritual pe care-l împărtăşise cu fiica ei moartă, ceva care să le ţină conectate. Mi se părea o

cruzime să i-l răpesc, dar Vivi avea dreptate. Nu puteam fi mereu totul pentru ea. Trebuia să fiu eu, indiferent ce însemna asta.

— Îl prefer… aşa.

Cate s-a oprit, cu o mână pe haină.

— Sigur că nu mă supăr.

S-a îmbrăcat şi m-a apucat de bărbie.

— Nu mă supăr. Dar mă supăr pentru că vom întârzia îngrozitor. Haideţi!

Afară ploua. Nu era burniţa obişnuită din Londra, ci o zi rece şi înnegurată, care ne-a aruncat şuvoaie în faţă cât ne-am urcat în Miniul mamei şi ne-am dus la cimitir.

Înmormântarea lui Tyler Yang a fost, la fel ca el, extravagantă şi foarte instagrammabilă. S-a ţinut într-o biserică decorată cu siguranţă de un organizator de evenimente pentru celebrităţi: mii de lumânări aruncau o lumină slabă în spaţiul umbrit, aranjamente florale bogate se căţărau pe coloane şi atârnau din tavan şi un ansamblu de corzi cânta melodii de jale cât s-au umplut stranele. Am găsit locuri în spate, în timp ce un şuvoi constant de celebrităţi tot mai cunoscute umpleau spaţiul, majoritatea purtând creaţii House of Hollow închise la culoare. Era prezentă o actriţă britanică al cărei show TV devenise recent o senzaţie internaţională, la fel şi o fostă vedetă pop, împreună cu faimosul ei soţ fotbalist. Modele, actori, regizori, designeri, chiar şi câţiva membri mai puţin cunoscuţi ai familiei regale. Mulţi plângeau deja.

Sicriul lui Tyler era în faţă, într-o explozie de trandafiri albi şi glysophila, şi închis, bineînţeles, gol fiind. M-am întrebat câţi oameni vrăjise Grey ca să-şi vândă minciuna extravagantă. Câte fire de mătase

îngrijite trebuise să ţeasă ca să convingă lumea că Tyler Yang fusese ucis de urmăritorul ei, mai ales că poliţia nu putea găsi nicio dovadă.

Familia lui Tyler a venit la sfârşit, alături de Grey.

Când au văzut-o, oamenii au şoptit la unison. Sora mea purta o rochie elegantă House of Hollow, cu un văl negru, subţire, tras peste faţă. Era portretul unei văduve îndurerate dintr-o poveste. Puteam vedea, prin văl, că ochii şi nasul îi erau roşii, de parcă ar fi plâns şi ar fi reuşit să se adune doar cu câteva clipe înainte. Bărbia îi tremura când a mers spre altar, la braţul unei femei înalte despre care am presupus că era mama lui Tyler. Tristeţea lui Grey se revărsa din ea, străbătând spaţiul ca un val, ridicându-se pe pereţi şi înecând pe toată lumea. Era groaznic să vezi ceva atât de frumos suferind atât de tare. S-au întins mâini spre ea, când a trecut, sute de mâini luptându-se să o atingă, să îi mângâie umerii şi braţele şi să-i absoarbă durerea. Se mişca asemeni unui magnet pe un câmp de pilitură de fier, care se rigidiza şi apoi ofta după trecerea ei.

Toată lumea. Ar fi vrăjit pe toată lumea ca să-şi transforme minciuna în adevăr.

A urmat restul familiei lui Tyler. Tatăl lui, înalt şi chipeş, ca el. Cele două surori care trăiau şi partenerii lor, una cu un bebeluş la piept: tiza lui Rosie.

Cât de insuportabil, m-am gândit, era să pierzi doi copii. Apoi m-am uitat la mama, care pierduse trei în aceeaşi noapte. Care avusese apoi casa bântuită de stafiile vii ale fiicelor ei ucise. Acestea îi mâncaseră mâncarea şi îi supseseră viaţa timp de un deceniu. Am luat-o de mână şi mi-am împletit degetele cu ale ei.

Slujba nu a durat mult. Un preot a spus o rugăciune şi a dat o binecuvântare. Tatăl lui Tyler a citit

ceva. Surorile lui, Camilla şi Selena, i-au făcut necrologul. A urmat o prezentare cu fotografii şi clipuri din viaţa lui. Un bebeluş cu obraji grăsuţi şi braţe care păreau chifle. Prima zi de şcoală: un băieţel într-o uniformă prea mare. Cei patru copii, mereu împreună, şi, după o vreme, doar trei. El adolescent, slab şi drăguţ, însă nu încă stilat şi chipeş. El, aşa cum îl cunoscusem eu, înalt, angular şi uimitor, cu un trup masculin, dar cu un stil şi un machiaj neconforme unui gen. Ultima fotografie era cu Rosie ţinându-l în braţe, în ziua naşterii lui, privindu-l, în timp ce el îşi ridica ochii spre ea.

Când s-a terminat, cinci dintre cei mai buni prieteni ai lui Tyler şi Grey i-au luat sicriul. Cu pantofii ei Louboutin cu toc, era mai înaltă decât bărbaţii de lângă ea, imaginea unui spectru cu văl dintr-o scenă bântuită, aşa cum plutea înapoi spre ieşire, cu un sicriu gol în mâini. A trecut pe lângă mine şi am văzut că plângea. Simţeam că voia să o ating pe umăr, să îi spun că va fi bine. Mă furnicau degetele de dorinţa de a o alina. Timpul a încremenit când s-a oprit în faţa mea, implorând în tăcere.

Apoi, pe cât de repede venise, a şi plecat, iar procesiunea a trecut de noi, spre uşa bisericii, infuzată de presă.

Am expirat. Mi-am descleştat degetele. Pe stradă, poliţia controla masa de fani care veniseră să depună flori pe scările bisericii şi să asiste la durerea lui Grey. Jeleau când a trecut sicriul.

Fireşte că exista o petrecere extravagantă, după aceea. Cum altfel să îţi iei rămas-bun de la Tyler Yang? Dar noi am plecat după ce au îngropat sicriul. Mi s-a părut greşit să rămân alături de cei care-l cunoscuseră

mai bine, mai de mult. Eu îl cunoscusem doar câteva zile şi îmi plăcuse doar în jumătate din ele. Îl ţinusem de mână şi-l dusesem într-o altă lume. Îl sărutasem o dată, furând un moment de la un bărbat care nu-mi aparţinea.

Am străbătut peluza udă a cimitirului, sub umbrele, departe de cei care jeleau, către mormântul lui Gabe Hollow, soţ şi tată iubit. Cate, care de obicei venea aici în mai toate săptămânile, nu mai fusese de la dispariţia lui Grey. A îngenuncheat să smulgă buruienile care începuseră să apară la baza pietrei funerare, apoi a separat pământul moale şi a făcut o groapă mică, în care a pus cele trei fâşii de material pe care i le adusesem din Demilume.

Erau tot ce mai rămăsese din Iris, Vivi şi Grey.

— Sunt cu toţii împreună, a zis Cate, acoperind gropiţa şi apăsând pământul cu palmele.

Când s-a ridicat, am luat-o în braţe. Apoi am plecat toate acasă.

*

M-am întors la şcoală la două săptămâni după ce Demilumea m-a lăsat să plec, când coastele mi se vindecaseră cât să pot sta în bancă toată ziua.

Justine Khan a scos un *câh* când m-a văzut pe hol.

— Era prea mult să sper că-i moartă? a mormăit ea spre Jennifer şi spre celelalte prietene, când au trecut pe lângă mine, într-un grup care chicotea. N-avem noi norocul ăsta.

— Vrei să-mi spui ceva, Justine? am întrebat.

Nu o mai înfruntasem niciodată. Ani de abuzuri – glume mormăite în clasă, păsări moarte în rucsacul

meu, *vrăjitoare* mânjit cu sânge pe dulăpior – şi nu o acuzasem niciodată. *Las-o aşa. Dă-i pace. Va fi mai uşor dacă nu ripostezi.*

Justine şi Jennifer m-au ignorat, aşa că le-am urmat şi am repetat, mai tare:

— Vrei să-mi spui ceva?

Justine n-a avut de ales. S-a întors, faţă în faţă cu mine.

— Păi, s-a bâlbâit ea, căutând ceva inteligent de zis, fără succes. Nu.

— Eşti sigură? E şansa ta. Ai toată atenţia mea.

— Du-te naibii, *vrăjitoareo!*

— Nu mai eşti atât de curajoasă acum, nu-i aşa? Nu când trebuie să mă priveşti în ochi.

Justine m-a privit cu buzele strânse şi nările fremătând, dar n-a zis nimic. M-am aruncat înainte, o simplă fentă. Justine a ţipat, a dus o mână la piept şi s-a împleticit în spate, aterizând pe jos şi luând-o şi pe Jennifer după ea, în cădere.

— Dacă te joci cu mine, am şoptit, îngenunchind lângă ea şi dându-i o şuviţă din părul lung după ureche, mă asigur că-ţi razi din nou căpşorul drăguţ în faţa şcolii. Ai înţeles?

Eu nu eram ca sora mea. Nu aş fi folosit puterea care-mi fusese impusă prin sânge şi prin violenţă ca să rănesc alţi oameni şi să distrug alte vieţi.

Eu ştiam asta, dar Justine Khan, nu.

Justine a înghiţit şi a dat din cap. Am întins mâna să o ajut să se ridice, dar ea s-a dat înapoi îngrozită, aşa că m-am ridicat şi am lăsat-o acolo, ducându-mă la ore.

Nu eram Grey Hollow. Nu eram nici Iris Hollow.

Eram ceva mai ciudat.

Ceva mai puternic.

Pentru prima dată, am simţit puterea a ce eram curgându-mi prin vene şi nu m-a speriat.

M-a făcut să simt că… trăiesc.

Epilog

— Aici sunt mori cel puţin de pe vremea saxonilor, spunea ghida noastră. Acest sit a fost o moară de făină, una de praf de puşcă şi o distilerie de gin, la vremea sa, printre altele.

— Fascinant, am răspuns, poate pentru a mia oară.

— Mai zi-ne! a zis Vivi.

I-am dat un ghiont puternic în coaste. Dacă-mi dădeam seama eu că era sarcastică, îşi dădea seama şi ghida.

Mergeam printr-un coridor interior din complexul de mori antic, pe care-l explorase Grey în săptămâna de după moartea lui Gabe. Exteriorul era făcut din cărămidă, dar aici, în interior, pereţii erau din lemn ros de vreme.

Ghida s-a oprit.

— Trebuie să spun că am fost încântată când aţi rezervat un tur privat. Nu sunt suficient de mulţi tineri interesaţi de morile de maree.

Vivi a zâmbit maliţios.

— Una dintre problemele generaţiei noastre.

Insula Trei Mori era la o distanţă mică de Bromley-by-Bow. Mă întorsesem la şcoală de câteva săptămâni, dar mi se părea dificil să mă concentrez. Felul în care priveam lumea şi locul meu în ea se schimbase. Dar nu era singurul motiv.

În săptămânile de când ne întorseserăm, Grey

Hollow îşi reluase viaţa extraordinară. Ştiam pentru că o urmăream mai departe pe Instagram şi i-am văzut întoarcerea triumfală la postările regulate despre petreceri, podiumuri şi prieteni celebri. Am văzut anunţul despre contractul de opt cifre pe care-l semnase pentru cartea despre „răpirea” ei îngrozitoare şi despre contractul la fel de generos pentru filmul însoţitor, în care urma să se joace pe sine. Am văzut-o pe copertele revistelor, la băcănie, şi când dădeam drumul la TV.

Sora mea, străina.

Era peste tot. Mereu avea să fie peste tot.

Mi se părea nedrept că Grey trăia şi Tyler murise şi că toată lumea accepta lucrurile aşa. Dar poate că nu trebuia.

De aceea eram aici.

Mă rodea ideea că îmi scăpase ceva. Veneam uneori aici după ore şi mă plimbam, încercând să găsesc o cale spre subsol. În cele din urmă, un tur privat păruse unica opţiune de a-mi atinge scopul.

M-am uitat la telefon, să văd cât era ceasul. Aproape de apus.

— Avem vreo şansă să vedem subsolul? am întrebat.

— Nu. Din păcate, nu face parte din tur. Sub fundaţia morii sunt ruine saxone, protejate.

Am oftat. Ar fi fost atât de uşor să îmi pun un deget pe buzele ei şi să o fac să-mi joace după plac.

— Nu-i nimic. Dar trebuie neapărat să ajung la toaletă. Unde e?

— Pe unde am venit, a răspuns ea. A doua la dreapta, apoi prima la stânga. Vrei să-ţi arăt…

— Nu, e OK. Mă descurc eu. Vivi?

— Ah, a făcut Vivi. Da. Şi eu plesnesc, dintr-odată!

— Bine. Vă aştept aici. Avem încă de văzut Moara Ceasurilor şi Casa Morarului.

— Chiar mor de nerăbdare! a zis Vivi.

Ne-am întors şi am pornit. Dacă totul mergea potrivit planului, ghida urma să ne aştepte multă vreme. Zile. Chiar săptămâni.

— Să ştii că morile de maree mi se par foarte interesante, am informat-o pe sora mea.

Vivi şi-a dat ochii peste cap.

— Sigur că da.

Scara în spirală care ducea spre subsol a fost uşor de găsit, ascunsă în spatele unei uşi pe care scria DOAR PENTRU PERSONAL. Am înaintat pe întuneric. Era rece şi umed aici, sub moară. Am pornit lanterna telefonului şi am îndreptat raza peste tot. Pereţii erau din cărămidă. Pe jos era pământ. Şi în centru exista o uşă de sine-stătătoare. O ruină de pe vremea saxonilor. O uşă care, cândva, ducea undeva, dar care acum ducea în altă parte.

I-am dat mesaj mamei.

Eşti sigură că eşti OK? S-ar putea să lipsim o vreme.

Răspunsul ei a ajuns aproape imediat, după obicei.

Faceţi ce credeţi că este bine. Mergeţi unde vreţi, doar să vă întoarceţi.

Promitem.

OK. Încerc să nu mor de grijă. Vă iubesc.

Te iubim şi noi. Pe... curând.

Am pus palma pe piatră şi am numărat secundele până la apus.

De cealaltă parte a uşii, într-o altă lume, lăsasem un mesaj pentru un băiat, cioplit într-un copac:

AŞTEAPTĂ-MĂ AICI.

Mă tot gândeam la clipa în care Grey încercase să-i pună sufletul înapoi în trup, să-l ducă acasă aşa cum făcuse cu noi. Cum văzusem o mişcare la marginea unei poieni şi fusesem convinsă, pentru o fracţiune de secundă, că era acolo.

Poate că în locul acela mai rămăsese ceva din Tyler.

Poate că, dacă era aşa, îl puteam găsi.

Poate că, dacă era aşa, îl puteam aduce înapoi.

Secundele treceau. Undeva, afară, soarele se scufunda în zare. Subsolul a început să miroasă a fum şi putregai. Morţii au început să şuşotească.

— Gata? mi-am întrebat sora.

— Am ales o zi foarte proastă să mă las de fumat, a răspuns ea.

Ne-am luat de mână. Pentru o clipă, între lumea asta şi următoarea s-a deschis o uşă.

Am păşit prin ea.

Mulţumiri

În primul rând, îi sunt profund recunoscătoare agentei mele, Catherine Drayton. Îţi mulţumesc pentru că m-ai îndemnat să rescriu, să rescriu şi iar să rescriu (şi apoi să mai rescriu o dată), să trag de firul unei poveşti dintr-o încâlceală de idei. Mulţumirile se îndreaptă şi spre excelenta Claire Friedman: împreună, sunteţi un tandem de cititoare extrem de agile (şi intimidant). Nu ar fi existat nicio carte fără voi două şi fără dorinţa voastră de a cerne aurul din noroi.

Catherine şi Claire m-au ghidat în găsirea firului, însă editoarea mea, Stacey Barney, m-a ajutat să îl ţes în (ceea ce sper că este) o tapiserie bogată şi vibrantă. Încă descopeream povestea când am împărtăşit-o cu tine. Mulţumesc că ai avut încredere în mine să găsesc restul şi că mi-ai luminat drumul când mă împleticeam prin întuneric. Ai văzut cartea *mult mai bună* din chestia stângace şi întortocheată pe care ţi-am dat-o prima dată.

Tuturor celorlalţi din Penguin Random House care au lucrat la carte – Caitlin Tutterow în zona editorială, Felicity Vallence şi Shannon Span în marketing digital, Olivia Russo şi Audra Boltion în publicitate, şi fără îndoială altă duzină de oameni geniali din culise, vă mulţumesc pentru tot ce faceţi când aduceţi mai multe poveşti pe lume (dar mai ales pentru ce aţi făcut pentru aceasta).

Sunt uluită de copertă, creată de Theresa Evangelista pe baza unei lucrări aparţinând lui Aykut Audoğdu. Este coperta opulentă care-mi bântuie visele/coşmarurile.

Toată echipa de la Penguin Australia a susţinut cartea din prima zi. Mulţumesc, Amy Thomas, Laura Harris şi Tina Gumnior, mai ales, pentru sprijinul şi entuziasmul continue. Emma Matthewson de la Hot Key, mulţumesc că mi-ai oferit prima editură din UK şi că m-ai lăsat să stau cinci ani. A fost cel mai bun loc în care să cresc. Agentei mele pentru drepturi de ecranizare, Mary Pender, care mi-a transformat prima carte în film fără să trebuiască să-mi vând sufletul sau primul născut diavolului, îi datorez o recunoştinţă imensă, pe vecie.

Melissa Albert este naşa acestei poveşti. Cărţile tale şi feedback-ul m-au transformat într-o scriitoare mai bună. Sunt veşnic recunoscătoare pentru cuvintele şi pentru prietenia ta, geniu nebun.

Katherine Webber, sufletul meu pereche în scris, a fost, ca de fiecare dată, prima mea cititoare şi cea mai entuziastă. Mă faci să mă simt ca o zeiţă literară strălucitoare, ceea ce nu-mi face bine la ego (sau?), dar este folositor ca susţinere în perioadele lungi în care cuvintele nu-mi vin cu uşurinţă şi sunt convinsă că sunt echivalentul omenesc al unui foc din gunoi. Mulţumesc că mi-ai ridicat moralul şi că m-ai ajutat să-mi revin de nenumărate ori.

Pentru restul echipei mele de scris din Londra – Holly Bourne, Samantha Shannon, Nina Douglas, Alwyn Hamilton şi Laure Eve – a fost o plăcere să vă descopăr pe toate, cercul meu de vrăjitoare literare. Vă mulţumesc că mi-aţi oferit un cămin în Londra, că m-aţi ajutat să-mi păstrez minţile (aproape complet) în pandemie, şi că aţi apărut la lumina lumânărilor. Sunteţi magice.

Am sentimente călduroase de apreciere şi pentru

Kiran Miliwood Hargrave, Anna James, Katherine Rundell şi Louise O'Neill. Ce trataţie a fost să ajung în UK şi să găsesc nişte femei atât de strălucite (unele la o distanţă enorm de mică!).

Mi-am petrecut mare parte din anul trecut îndrăgostită de strălucirea Luminarelor mele, Harriet Constable şi Anna Russell. Vă mulţumesc pentru costume, pentru sclipici, pentru festivităţi (şi – ocazional – pentru scris).

Mulţumesc, Amie Kaufman, colacul meu de salvare peste mări.

Transmit mulţumiri către două rezidenţe de scris excepţionale: mai întâi către Varuna, The Naţional Writers' House, unde am scris primul capitol al cărţii, în Munţii Albaştri de lângă Sydney. Apoi, către Studio Faire din Nérac, Franţa, coordonat de Colin Usher şi Julia Douglas, unde am scris ultimele capitole din carte, în martie 2020, în zilele de dinainte ca graniţele să înceapă să se închidă şi lumea să-şi ţină respiraţia.

Există femei din oraşul meu natal care mi-au hrănit visele scriitoriceşti de peste un deceniu: Cara Faagutu, Renee Martin, Alysha Morgan, Kirra Moke, Sarah Maddox. Le mulţumesc pentru că au sărbătorit orice mică reuşită ca pe o mare victorie.

Sper că, în ciuda întunecimii sale, această carte, în esenţa ei, transmite ceva din legătura strânsă dintre surori. Sunt cea mai mare dintre trei fete şi multe dintre momentele mai frumoase (însă şi unele dintre celelalte) cu Iris şi surorile ei au fost inspirate de copilăria şi adolescenţa alături de propriile mele surori geniale şi înnebunitor de magnifice. Emily, Chelsea, aşa cum a spus Iris, vă iubesc pe amândouă cu o furie febrilă şi puternică.

Părinţilor mei, Sophie şi Phillip, şi bunicii mele, Diane, care continuă să fie cei mai devotaţi susţinători ai mei. M-aţi construit din temelii. Nu pot să vă mulţumesc deci suficient pentru entuziasmul cu care credeţi în mine.

Sunt recunoscătoare şi pentru încurajările din partea familiei mele Seneviratne, care m-a îmbrăţişat şi m-a susţinut cu fervoare din prima zi. Mulţumesc, Lisbeth, Aruna, Tom şi Lauren, dar mai ales, de data asta, Archa: miezul acestei cărţi s-a născut în Sri Lanka, în dimineaţa în care ne-ai dus la Anuradhapura şi am găsit uşile stricate.

Cele mai multe aprecieri îi sunt rezervate lui Martin Seneviratne, sursa mea inexhaustibilă de încurajări zilnice. Nimeni nu m-a aclamat mai tare, nu m-a felicitat mai cu spor şi nu m-a consolat mai des decât tine. Eşti pe fiecare pagină din carte. Mulţumesc. Te iubesc.

Basmul acesta modern te va bântui și te va înfășura într-o ceață sclipitoare, înainte să-ți sară la beregată.

Melissa Albert, autoarea romanului
Crângul de alun

Acest roman întunecat și delicios de dubios are tot ce ai putea spera: un concept strălucit, personaje elegante, cu secrete bine păzite, o lume construită imersiv și una dintre cele mai bune scrieri din zona ficțiunii YA. Să mă exprim așa: sunt obsedată de *Surorile Hollow*.

Louise O'Neill, autoarea romanului
Și-a căutat-o...

Cititorii vor fi eviscerați. Animată de senzațiile de basm întunecat, *Surorile Hollow* este o lectură fermecătoare, potrivită pentru cei și cele care iubesc cărțile lui Holly Black, autoarea atâtor serii cu neamul zânelor.

School Library Journal

Întunecată și complicată, cartea *Surorile Hollow* vibrează de maliție și mister. Am devorat-o.

Kiran Millwood Hargrave, autoarea romanului
The Mercies

Un vis febril îmbătător, superb de grotesc, plin de duhoarea imposibilă a florilor care cresc pe cadavre, de siluetele scărilor bântuite din păduri și de uși care nu duc nicăieri. Un basm întunecat frumos meșteșugit, care dă dependență și… are coarne!

Dawn Kurtagich, autoarea romanului
The Dead House

STORIA BOOKS
storiabooks.ro

Tulburător de fermecătoare.

Insuportabil de frumoase.

Inexplicabil de periculoase.

Faceți cunoștință cu surorile Hollow!

Toată lumea știe că Iris, Vivi și Grey sunt ciudate. Din momentul în care au dispărut de pe o străduță din Scoția, când erau mici, doar ca să revină peste o lună, fără nicio amintire despre ce li se întâmplase, tot felul de evenimente stranii și sinistre par să le urmărească. Și se schimbă.

Părul le devine alb.

Ochii li se înnegresc.

Și le este mereu foame.

Zece ani mai târziu, Iris visează la o viață normală în timp ce așteaptă cu nerăbdare să termine liceul – ceva ce surorile ei faimoase și pline de strălucire, care cutreieră lumea, n-au reușit. Dar când Grey dispare fără urmă, lăsând indicii bizare, Iris și Vivi trebuie să o găsească. Și nu sunt singurele care o caută.

Pe măsură ce amintiri urâte și imposibile încep să-și croiască drum la suprafață, surorile Hollow descoperă că nu sunt tocmai ce par a fi și că noaptea este într-adevăr plină de lucruri oribile și întunecate.

În *Surorile Hollow*, Krystal Sutherland își îndreaptă imaginația brici spre noi orizonturi și dovedește, din nou, că la porunca ei înfloresc lumi. Povestea vi se va strecura pe șira spinării și pe sub piele, lipindu-se de voi precum mierea.

Samantha Shannon, autoarea romanului *Abația portocalului*

STORIA BOOKS

COLECȚIA YOUNG ADULT

ISBN 978-606-9072-62-2

9 786069 072622

storiabooks.ro

14+